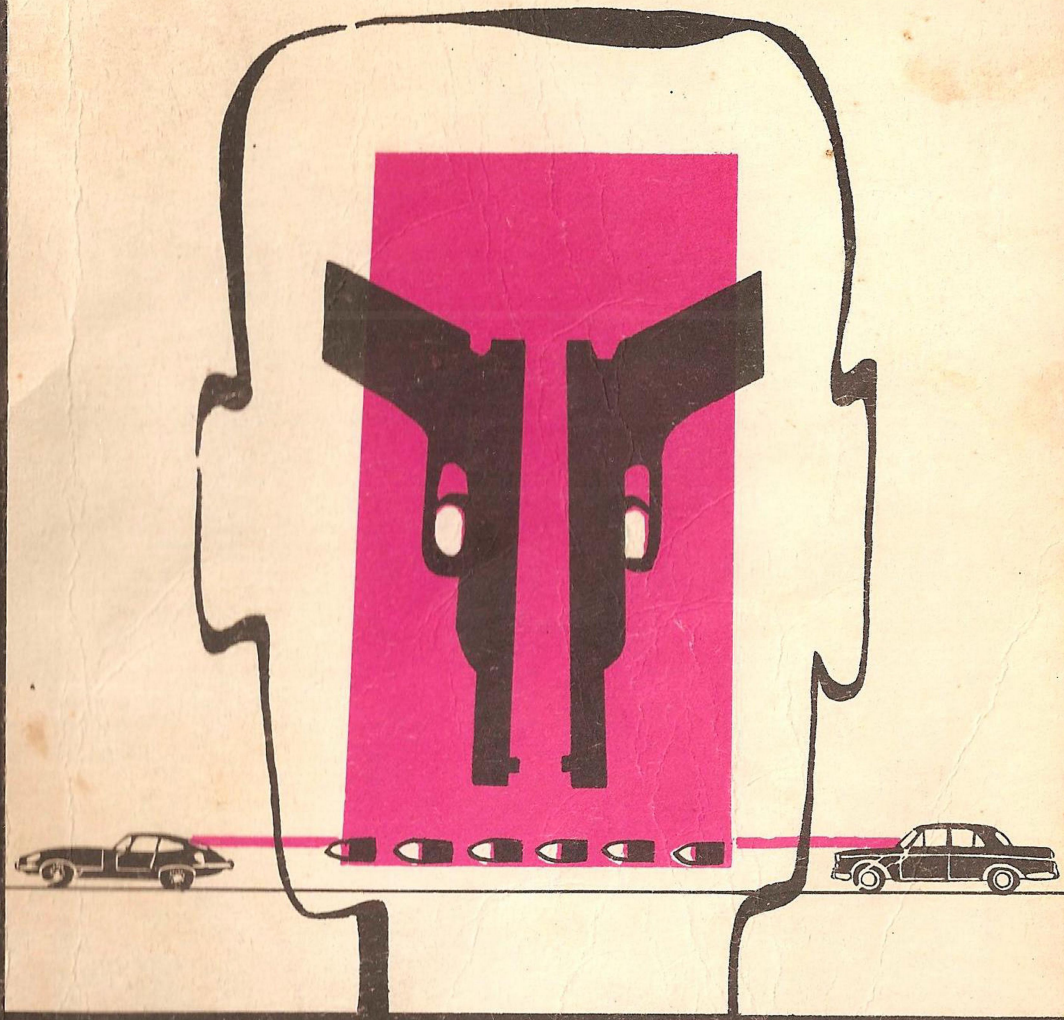

BERT F. ISLAND

jocul s-a sfîrşit...

enigma

BERT F. ISLAND

jocul s-a sfîrşit...

Coperta de IOSIF MOLNAR

BERT F. ISLAND

BEI MORD HÖRT DER SPASS AUF

© Erich Pabel Verlag GmbH. & Co.

BERT F. ISLAND

jocul s-a sfîrșit...

În românește de LIGIA PETRIU

● Editura UNIVERS ● București, 1973 ●

1

În seara zilei de 23 septembrie Boyd Fletcher primi un telefon care-l alarmă.

Telefonul sunase scurt de două ori, ca la o chemare interurbană prin centrală automată. Boyd se duse la telefon, ridică receptorul, dar nu răspunse nimeni.

După trei minute — același lucru. Boyd Fletcher ridică receptorul, dar cel care chemase nu mai dădu nici un semn.

De data asta Boyd deveni nervos. Simțea nevoia să bea ceva.

Își turnă gin într-un pahar, apoi puțin vermut și adăugă gheață și o felie de lămîie.

În timp ce bea, gîndurile nu-i dădeau pace. Dacă în următoarele cinci minute sună iarăși telefonul, fără ca să răspundă cineva, atunci înseamnă că în statul Florida ceva nu-i în regulă.

Triplul apel fără legătură însemna alarmă mixtă: Stabiliseră acest semnal cu ani în urmă, dar pînă acum nu fuseseră nevoiți să se folosească de el. În cazul în care era semnalul de alarmă, el nu putea veni decît de la Ted Parker. Se înțeleseseră ca Parker să nu vorbească, lucru firesc cînd știau că orice convorbire putea fi interceptată oricînd și oriunde. Dacă Ted dă alarma, cu siguranță că se pusese la cale ceva împotriva lor.

Boyd se uită la ceas. Constată cu satisfacție că intervalul trecuse. Telefonul nu sunase a treia oară. Deci — greșeală. Cineva formase desigur greșit. Se mai întîmplă!

Boyd Fletcher își turnă încă un Martini sec și tocmai cînd să ducă paharul la gură, telefonul zbîrnîi iar.

Boyd răspunse. Pe fir — tăcere. Așadar, totuși!

Atîta că al treilea apel întîrziase puțin. În fond, Ted Parker se afla la o depărtare de 120 de mile, la Bonita Springs, tocmai pe cealaltă parte a peninsulei. Era un alt oraș, pe altă coastă.

După acest ultim semnal Boyd Fletcher nu putea face decît un singur lucru : să alimenteze mașina și s-o pornească în noapte.

Era ora 22 și 10 minute. Afară se și întunecase.

Dacă totul merge bine, pînă dimineața poate fi înapoi. Dar Boyd nu era deloc sigur că totul va merge bine. Habar n-avea de ce voia Ted să vorbească cu el. Probabil că era vorba de afacerile lor, afaceri care în unele state se pedepseau cu ștreangul, în altele cu scaunul electric sau cu camera de gazare. Dar Boyd Fletcher nu credea să le fi luat urma din cauza acestor chestiuni. Cine să afle ? Erau numai trei oameni care știau : el, Ted Parker și centrala. Toți trei aveau însă motivele lor ca să tacă.

În acest stadiu al reflecțiilor surescitarea îi scăzu treptat. Pur și simplu nu puteau fi descoperiți. Nici City Police, nici F.B.I.-ul n-aveau cum să le dea vreodată de capăt. Era tot atît de imposibil pe cît de imposibil să separi vermutul de gin.

Calm, dar nu fără oarecare curiozitate, porni la drum spre locul de întîlnire.

Apăsînd pe pedala de accelerație pînă la trei sferturi, Dodge-ul alerga cu 85 de mile pe oră. Noaptea, Boyd Fletcher putea risca viteza asta. Ziua însă nu, căci patrulele de control, prevăzute cu motociclete Harley Davidson, aveau grijă ca nimeni să nu depășească limita de șaizeci. În definitiv, șoseaua numărul 80 nu era o autostradă. Polițiștii stăteau ziua la intersecții și pîndeau pînă cînd se ivea vreun grăbit, apoi se luau după el pe motocicletele lor de doi cilindri și-l urmăreau. Cînd îl ajungeau, declanșau sirenele. De obicei plăteai o sumă contra bon. Nu-i puteai duce cu vorba pe băieții de la controlul circulației. Boyd Fletcher n-ar fi mers ziua nici cu o milă mai mult decît era permis. Nu simțea cîtuși de puțin nevoia să-i spună vreunuia că merge la lacul Okcechobee.

Noroc că nu era ziuă, ci aproape ora 23. Iar noaptea patrulele nu prea aveau pradă. Noaptea era a lupilor.

„Ești un lup, gîndi Boyd amuzat. Da, tot mai ești încă. E drept, te-ai schimbat puțin. Inainte, erai doar un lup, acum ești un lup în piele de vacă sau în blană de oaie, cum se spune."

Apăsă pe butonul automatului de țigări. Micul aparat cu aer comprimat bîzîi după zece secunde. Din automat sări pe șanțul de la bord o țigară aprinsă Camel.

Inhală cu plăcere primul fum. Apoi se uită la ceas și iar se concentră asupra șoselei.

Parcursese 45 de mile de la Palm Beach. Curînd se ivi partea de sud a lacului. De acolo, șoseaua mergea mile în șir de-a lungul brîurilor dese de stuf. Din cînd în cînd se întrezăreau prin stufăriș hangare pentru bărci și cabane pescărești ; cîteodată și apa, pentru că luna era la nord.

„Ce-i pasă lupului de strălucirea lunii !“ gîndi Boyd Fletcher.

Tocmai trecea pe lîngă o placă indicatoare. Mai avea douăzeci de mile pînă la locul de întîlnire cu Ted. Cam douăzeci de minute, dacă o ținea în același ritm.

După Clewiston coti din șoseaua 80 în direcția Moore Haven. N-o luă însă prin localitate, ci tăie pe șoseaua de lîngă țărm. În lumina farurilor apărură la dreapta și la stînga poteci neîngrijite. Apoi căsuțe-vagon de toate mărimile, iar printre ele, ici-colo, cîte un cort. Pe mal ardeau focuri, la care se frigeau pești sau fripturi ce-și răspîndeau jur-împrejur aroma.

Boyd Fletcher îi înjură în gînd pe vilegiaturiști. Dar ce să facă ? ! Era doar perioadă de concedii. Poate pătrunseseră pînă la cabana lui Ted Parker. Asta ar fi fost ghinion ! Nu le-ar rămîne altceva de făcut decît să iasă cu barca în larg, ca să poată sta de vorbă nestînjeniți.

Teama lui se dovedi însă neîntemeiată.

Vilegiaturiștii se întinseseră numai pe malurile din apropierea șoselei districtuale. Cu cît înainta mai adînc în hățiș, cu atît mai puțini zărea. Cînd se apropie de locul de întîlnire, nu mai văzu absolut nici unul.

Roțile Dodge-ului apucară pe un drumeag de bîrne, tăiat în stuf. În bătaia farurilor apăru cabana de bîrne. Fletcher frînă, opri motorul și stinse luminile.

Coborî încet, luă pachetul de Camel și porni spre cabană. Abia făcuse patru pași, cînd cineva strigă :

— Stai ! Cine-i acolo ?

Sunase ca vocea unei santinele puse să păzească bombe atomice.

— Eu sînt, Fletcher !

— Aici Ted ! răspunse vocea din întuneric.

Cu toate că în viața de toate zilele purtau alte nume, le intraseră în sînge numele de Ted și Boyd sau Fletcher și Parker. O cerea prevederea. Boyd Fletcher se opri, deși recunoscuse vocea celuilalt.

Pe veranda din fața cabanei se aprinse o țigară. În lumina ei Fletcher recunoscu fața lată și cărnoasă a complicelui, fruntea lui îngustă și nasul puțin cîrn.

Abia acum, cînd era sigur că în fața lui se află într-adevăr Ted Parker, urcă cele trei trepte ale verandei, apoi porni bîjbîind spre fotoliul de paie și se lăsă în el.

Lîngă mal, prin vreo mlaștină, orăcăiau broaștele, iar mai încolo, în pădure, țîrîiau greierii.

Boyd Fletcher știa totuși că această noapte de vară nu va fi plăcută.

Vocea lui Parker își pierduse încă de acum nouăsprezece ani sonoritatea în jungla din Manila. Claritatea ei nu era aceea a vocii unui Caruso, iar faptul că savura zilnic whisky nu-i aducea vreo îmbunătățire.

Boyd Fletcher îl auzi pe partenerul său de afaceri punînd paharul pe masă și turnînd. Turnă de două ori și împinse un pahar spre oaspetele său.

— E vorba — spuse Ted înainte să bea — de una dintre cele mai periculoase chestii ce pot exista în prezent. Am putea spune — cea mai periculoasă. Cine știe despre treaba asta, va fi împușcat.

Abia acum băură. După o pauză, Parker continuă :

— Știi ce avem la activ, băiete !

— Așa ceva nu se uită. Las-o baltă ! Să nu mai vorbim despre asta.

— Nu avem nici un motiv să scormonim treaba asta. Dar mi-e teamă că îl interesează pe un altul.

— Vorbește mai clar ! Suport destule, răspunse Boyd.

— Deci, reveni celălalt, am primit un semn de la centrală. Semn e puțin spus ; mai degrabă un avertisment serios, aș spune aproape un ordin. De data asta însă nu e vorba de bani, ci de viață și de moarte.

— De viața noastră sau de moartea noastră, vrei să spui.

— Exact. Centrala deține anumite informații cum că un om din nord vine în Florida să-și bage nasul în vechile acte.

— Trebuie să fie unul care nu prea ține la viața lui!

— Da, dar va veni și va răscoli cazurile neclarificate, toate șapte. Sîntem în primejdie sau nu?

— Depinde de omul care-și bagă nasul în ele. Pînă acum nici unul n-a reușit să facă vreo legătură între ele. Dosarele au fost închise. Nici chiar F.B.I.-ul...

— F.B.I.-ul! își întrerupse Ted Parker partenerul pe un ton disprețuitor. Doar și în poliția federală tot oameni sînt!

— Și ce, noul venit nu e tot om?

— Un vampir cu chip de om.

— Cine nu-și ascunde chipul azi! observă Fletcher îngîndurat. Ce putem face împotriva ciumatului?

— Centrala, continuă Parker, se va retrage în timpul acțiunii și va urmări de la distanță desfășurarea. Ne lasă mînă liberă. Putem face cu el ce credem noi că-i mai nimerit.

— Să-l lichidăm?

— Riscăm să atragem pe urmele noastre pe cei mai buni polițiști și detectivi din Statele Unite. Dar, ca un făcut, nu avem altă cale. Dacă va dezgropa poveștile prăfuite, vom fi ca o sobă încinsă pe un sloi de gheață, ne ducem la fund. M-am gîndit mult la asta, înainte de a da semnalul de alarmă. Pur și simplu nu avem altă ieșire. Trebuie s-o facem.

Boyd Fletcher sorbi o înghițitură de whisky și o ținu pe limbă. Față de cele povestite de Ted, senzația era plăcută.

— Crezi că va fi o problemă să-l înlăturăm?

— Din păcate, da. Va fi în orice caz de zece ori mai greu față de cele întreprinse pînă acum. Împuțitul ăla e un grangur trecut prin ciur și dîrmon.

— Nu-mi place deloc, băiete.

— Dar ce altceva să facem?

— Să ne ascundem un timp. Schimbare de aer!

Parker protestă dînd din mînă. Boyd Fletcher îi observă însă gestul, pentru că celălalt ținea țigara în mînă.

— N-are sens s-o ștergem. Ca să reușim, ar trebui să ne schimbăm cetățenia. Dar și-așa salvarea noastră ar fi o problemă. Închipuie-ți ! Tipul ăsta din nord tot răsucește rapoartele pe față și pe dos pînă cînd dă de firul care leagă toate cele șapte cazuri. Și cu asta ne dibuie și nu vom mai fi nicăieri în siguranță. Pe urmă ne fugărește pe toate continentele. Știi ce înseamnă colaborarea internațională a polițiilor. E un mecanism perfect. Ne înhață într-o colibă de negru sau în sacul de dormit al unei femei de eschimos din Hudson Bay. Nu, așa nu ține, băiete !

— Mi-ar fi surîs mai mult, mărturisi Boyd Fletcher.

Ted puse paharul la loc, cu zgomot.

— Ți-e frică cumva ?

— Vezi să nu ! Atîta că începusem să mă deprind cu rolul meu de burghez.

— Sau poate mîna nu-ți mai e așa de sigură ca înainte ! Hai, spune, ce-i ?

— Mîna mi-e la fel de sigură ca pe vremuri și tot atît de iute. Nimic nu mă împiedică să trag un foc, dacă-i vorba să-mi apăr scăfîrlia. Cine trage o dată, nu mai știe ce-i aia trac. Numai că trebuie să știu sigur dacă-i absolut necesar.

În următoarea jumătate de ceas Ted Parker izbuti să-l convingă pe complicele său.

Îi spulberă toate iluziile despre noul adversar și despre posibilitatea de a fi fost o alarmă falsă.

— Dar nu s-a grăbit de fel, interveni Fletcher morocănos.

— S-ar putea. E încet ca un păianjen otrăvitor și nemilos ca mușcătura acestuia. Trebuie să-l scoatem din circulație.

Boyd Fletcher respiră încă o dată adînc și spuse :

— Aș zice să intrăm în miezul problemei.

Cînd punea la cale ceva, Ted Parker era mai exact decît un ceas. Treaba asta putea dura zile în șir, dovadă experiențele anterioare. Chibzuia întotdeauna precis, gîndea bine fiecare amănunt și îl cîntărea pe toate fețele, asemeni unui farmacist. Niciodată nu se iviseră dificultăți neașteptate în îndeplinirea unor planuri astfel alcătuite.

Boyd Fletcher avea încredere în creierul lui Ted Parker, așa cum Ted Parker avea încredere în mîna sigură și iscusința lui Boyd.

Stabiliră noaptea de 23 spre 24 septembrie, cînd să-l înlăture pe primejdiosul nepoftit foarte simplu, și anume cu un glonț de pistol. Era un Colt 45, pe care Boyd îl avea în păstrare. Fletcher înzestrase această armă cu un amortizor de zgomot fără ca precizia țintei sau bătaia să fi avut de suferit. O armă veche de zece ani, cu șase ghinturi spre stînga. Acum zece ani armele se făceau mai solide. Pe atunci nu era automate și aveau recul. Te puteai însă bizui pe ele. Mîna extrem de sigură a lui Boyd rezolva ușor toate celelalte probleme.

— Nu crezi că o pușcă ar fi mai sigură ? întrebă Ted, după ce elaboraseră planul în linii mari.

— Bineînțeles că o pușcă ar oferi niște avantaje, recunoscu Fletcher, în special pentru un țintaș care-și așteaptă vînatul cocoțat în vîrful unui copac. Dar metoda noastră pentru rezolvarea unor astfel de probleme e mai eficientă. În afară de asta, nu știm precis ce condiții vom avea la fața locului. Așa că prefer Coltul. Ia încearcă să ascunzi o pușcă sub cămașă ! Ai înțeles de ce prefer Coltul ?

— Bine, spuse Parker, asupra ultimelor detalii ne lămurim la fața locului, numai să știm unde locuiește la Miami respectivul, ce mașină are și ce obiceiuri. Trei zile vor fi de-ajuns. Bineînțeles, vom sta la pîndă cu schimbul.

Fletcher fu de acord.

— Deci, aștept un apel, spuse el, și mîine dimineață plec la Everglades, ca să mă antrenez. Ca să fiu iarăși în formă, după o pauză atît de lungă, am nevoie de cel puțin treizeci de gloanțe. Dacă nu fac cu cele treizeci de gloanțe trei sute cincizeci de puncte, îmi leg mîna de patul armei.

— Mă bizui pe tine ca întotdeauna, spuse Ted Parker.

Îl conduse pe complicele său pînă la mașină.

Fletcher întoarse pe iarbă și porni, după ce Parker bătu de două ori cu palma-n capotă, în semn de adio.

Apoi Parker se întoarse la cabană, goli sticla, se trînti pe patul de campanie și dormi pînă cînd îl trezi răcoarea dimineții.

Odată sculat, își împachetă lucrurile în sacul de voiaj, încuie cabana și scoase barca din stuf. Vîsli încet de-a curmezișul golfului pînă la promontoriul unde se afla Chryslerul său.

Din cauza cantității mari de whisky și de țigări consumate în acea noapte își simțea capul greu, dar ghemotoacele de ceață stăruiau numai deasupra apei, nu și în mintea lui.

Creierul său lucra neașteptat de clar și precis.

„Va merge și de data asta strună", gîndi el.

După ce se întoarse, Boyd băgă mașina în garaj și închise poarta.

Intră obosit în locuința aflată deasupra atelierului. Își făcu mai întîi o cafea. Puse trei măsuri de cafea expresso în ceașcă, apoi luă zahărul din dulap și tubul cu frișcă. Pînă să fiarbă aba în ibricul electric, își făcu de lucru cu șurubelnița la tocul ușii, în partea de jos, unde se aflau cîteva holzșuruburi ascunse privirii.

Le deșurubă, scoase șipca de dedesubt și vîrî mîna în deschizătură. Scoase de acolo Coltul 45, două încărcătoare pline și bine întreținute, patru cutii cu cîte 72 de gloanțe. Trei cutii conțineau muniție cu înveliș de oțel și una cu înveliș de plumb. La muniția de plumb, folosită în mod normal numai la revolvere, crestase baza cartușelor în așa fel încît le putea cuprinde și ejectorul unei arme automate. În felul acesta muniția de plumb putea fi folosită și la pistoale.

Boyd Fletcher prefera cartușele de plumb celor de oțel, pentru simplul fapt că trăgea numai atunci cînd intenționa să ucidă. Acesta era unul din principiile sale.

Pilite la vîrf și cu două crestături în cruce, cartușele de plumb ucideau fără greș, avînd efectul unor gloanțe Dum-Dum. Rotația imprimată cartușului de ghinturi se transforma într-o mișcare basculantă. Cînd pătrundea cartușul, rana provocată era de grosimea unui deget, iar la ieșire cît un pumn. În locul unde nimerea, cartușul Dum-Dum făcea ravagii ca un mixer rotativ.

Bineînțeles, dacă nimereai. Iar Boyd Fletcher avea intenția să-și nimerească victima înainte ca aceasta să-l doboare.

Înfășură arma și muniția într-o trusă de piele pentru scule. Între timp dădu în clocot și cafeaua.

Bău o ceașcă mare pînă la fund, luă apoi rondela din dulap și-și făcu un suport de carton.

Înainte de a pleca la Everglades pentru antrenament, își pregăti valiza. Puse trei cămăși, costumul închis, lenjerie pentru trei-patru zile și un ciorap de nylon. Apoi scrise un bilet : „Mă întorc pînă la unsprezece". Biletul îl lipi pe geamul dinăuntru de la ușa atelierului.

Nu-și luă Dodge-ul, ci motocicleta pentru acest drum spre locul singuratic de tragere. Drumurile prin hățișul de stuf erau atît de înguste, încît nici un fel de mașină nu putea trece pe acolo. Cărările erau numai pentru vînători și pescari și nici chiar pentru ei, dacă nu cunoșteau locurile.

Boyd Fletcher era sigur că la ceasul acela nu se afla nimeni prin împrejurimi, astfel că putea trage fără grijă.

Se întoarse de la Everglades exact în timpul prevăzut. Lui Ted Parker îi telefonă către prînz.

— Sînt gata, îl anunță el.

— Atunci apucă-te și asigură-ți alibiul, îl sfătui Ted.

— M-am și apucat. Cît privește mîna mea, află că e mai calmă și mai sigură ca oricînd. Treizeci de gloanțe — trei sute cincizeci și patru de puncte. Recordul meu absolut.

Ted se bucură.

— În regulă, o să-l înghițim repede, spuse el.

— Ca pe o budincă de ciocolată, adăugă Boyd Fletcher. Anunță-mă cînd se prepară budinca.

Apoi închise telefonul.

2

Jo Walker își prepară o nouă băutură, după o rețetă primită din Danemarca. Luă un pahar mare, turnă două treimi bere și peste ea șampanie rece, pînă ce spuma se revărsă peste buza paharului.

Însetat, se pregătea să ducă paharul la gură, cînd zbîrnîi telefonul. Jo îl lăsă să sune pînă ce simți sub bere stra-

tul de şampanie rece şi constată că invenţia nu e rea. Abia după aceea ridică receptorul.

Ca de obicei răspunse cu un mormăit, semn al bunei dispoziţii. Prietenul său, Tom Rowland, denumise acest mormăit amestec de bondar sălbatec cu motor de automobil de curse.

— La dracu, spuse căpitanul Rowland, sînt sigur că miroşi de la o poştă a whisky !

— Cine-o fi făcut din tine criminalist ? întrebă Jo.

Era clar după primele cuvinte că în ziua aceea Tom nu e dispus să fie tachinat.

— Astupă sticla ! Trebuie să-ţi vorbesc ! se răsti căpitanul.

— Nu-i nevoie ! Sticla e goală.

— Atunci pune-te în rabla ta şi vino la cartierul general, dacă mai poţi conduce !

— N-a fost decît o sticlă de bere, spuse Jo.

— Cu atît mai bine. Te aştept într-o oră.

— Dar cine ţi-a spus că am intenţia să mai ies azi din casă ? întrebă Jo cu glas mieros.

Tom respiră adînc.

— A, aşa ? fornăi el. Maestrul nu se mai grăbeşte, hm ?

— Depinde pentru ce !

— Ei bine, rămîi unde eşti ! Îţi trimit mîine prin poştă telegrama care a sosit azi din greşeală pentru Jo Walker, Cartierul General New York.

— Mersi, dar poţi să-mi comunici textul şi expeditorul.

— În primul rînd, mormăi căpitanul, un agent al poliţiei nu violează secrete poştale, în al doilea rînd n-am de ce s-o fac.

Apoi închise aparatul.

Lui Jo nu-i rămase altceva de făcut decît să plece. Raţionamentul său era următorul :

Prietenul său, Tom Rowland, n-ar fi telefonat dacă textul telegramei n-ar fi fost important. Deci Tom cunoştea conţinutul. Însă chiar dacă ar fi fost o ştire importantă, Tom i-ar fi citit totuşi textul la telefon. Tom insista însă ca Jo să vină la cartierul general, ceea ce înseamnă că chestiunea nu-l interesa numai pe el, ci mai mult sau mai puţin şi poliţia. Aşadar, o misiune. Dacă exista ceva

care să stîrnească furia lui Jo, acest lucru erau cazurile captivante nimerite în zilele călduroase de vară tîrzie.

Își puse cravata oliv, apoi își smulse un fir alb de la tîmple, în timp ce continua să-și limpezească gîndurile.

Expeditorul telegramei îi știa numele, dar nu și adresa. Deci, nu avusese posibilitatea să-i caute adresa într-o carte de telefon din New York. Așadar, e posibil ca expeditorul să nu locuiască în statul New York, ci undeva mai departe. Se pare că în sud. În sud, pentru că în nordul suprapopulat există mijloace de comunicare mai simple decît telegrama. Doar în fiecare oraș există un oficiu telefonic cu birou de informații, iar o convorbire de la granița canadiană pînă la New York costă un dolar pentru trei minute. Expeditorul telegramei probabil că era de undeva din sud.

Cam aici ajunsese Jo cu raționamentul cînd își scotea SE-ul din garaj. Porni spre Manhattan prin Bronx.

Circulația spre Downtown nu era prea mare. Era șapte seara. Jo conducea mașinal și avea astfel timp să-și continue firul gîndurilor.

Expeditorul telegramei, se gîndi el, te cunoaște după nume. Știe că ești colaboratorul poliției din New York, altfel n-ar fi încercat să te caute prin intermediul cartierului general. Știe deci că ești detectiv particular. Se pare că problemele lui sînt foarte importante, dacă apelează la un străin. Există și în Sud detectivi scumpi!

La intersecția First Avenue cu strada 125 stopul pe roșu îl sili să oprească și să-și întrerupă labirintul raționamentelor.

Întoarse spre dreapta apărătoarea, pentru că galbenul viu al apusului de soare pătrundea pieziș în mașină. Își puse ochelarii de soare și porni.

Mai era încă preocupat de telegramă, deoarece variantele posibile nu i se păreau nici pe departe epuizate.

Pe baza rezultatelor obținute, Jo își construi în continuare ipotezele:

Există detectivi buni și în Sud. De ce nu apelaseră la unul din ei? Probabil pentru că au nevoie de un om a cărui figură să nu fie cunoscută în oraș ca orice cîrciumă unde se servește bere vărsată. Poate că cel care îl chema

considera că el, Jo, e mai uşor de pus la frigare decît ceilalţi. Dar nu nimerise tocmai bine cu presupunerea asta.

„Profetul e egal cu zero în ţara sa, mormăi Jo pentru sine, iar aparatele de filmat japoneze sînt apreciate numai în străinătate."

Dar că şi renumele lui ca detectiv de prima mînă ar putea fi motivul acestei chemări în Sud, lui Jo nici nu-i trecu prin minte. Cînd şi cînd mai era şi modest.

Ultima sa concluzie era că acest caz avea un amestec şi la New York.

În timp ce se gîndea la toate acestea, ajunse în partea de sud a cartierului Manhattan. Părăsi Broadwayul la Canal Street, cu două străzi mai departe coti la dreapta şi îndată zări clădirea cenuşie a sediului prefecturii poliţiei.

În cîteva minute va afla ce conţine telegrama şi de la cine e. Atunci va vedea dacă gîndeşte încă logic sau dacă dăduse greş cu speculaţiile lui.

Căpitanul Tom Rowland, şeful Comisiei întîi de criminalistică din Manhattan, stătea după birou ca un viceconsul roman care s-a trecut datorită vieţii de trîndăvie petrecută în provinciile galice.

Îl salută pe Jo fără să-şi mişte trupul masiv de pe scaun. Apoi îşi repezi brusc în sus bărbia proeminentă spre plicul cu telegrama aflat în faţa lui, pe mapa de scris.

— Nu vrei să-l deschizi ?

Jo luă plicul şi-l pipăi.

— Păi, ai cam avut tu grijă de asta.

— Scuză-mă, am făcut-o fără să-mi dau seama. Credeam că bîrtia asta-i pentru mine. De-abia cînd am citit textul — nu vrei să afli ce conţine ?

— La ce bun ? spuse Jo. Cunosc conţinutul.

Puse telegrama la loc şi se desfătă privind consternarea lui Tom.

Era singurul sistem cu care izbutea să-l supună pe Tom la cazne. Gata să tragă o înjurătură, Tom izbucni :

— Clarvăzătorule ! Nu cumva berea de după masă îţi stimulează digestia telepatică ?

— Nu ştiu. Berea mă oboseşte, spuse Jo căscînd.

Tom deveni acru, indispus că Jo nu arăta nici un interes pentru telegramă. Apoi reacţionă ca un public la un spectacol de circ mediocru, pe care îl gîdili ca să rîdă.

— Bine, aruncăm hîrtia la coş ! S-a şi uitat !

— Dacă nu mă înşel, spuse Jo, telegrama vine din sud, probabil din Florida. Un om se teme pentru viaţa lui şi caută un paznic personal. Biletul de avion şi avansul sînt anexate. E adevărat sau am scrîntit-o ?

Tom miji ochii.

— De unde ştii chestia asta cu Florida ? Ai citit-o ?

— Nu, am mirosit-o, îl asigură Jo. Deci, aşa e !

— Telegrama vine într-adevăr din Miami.

Jo scoase foaia de hîrtie din plic şi începu să mormăie încet :

„Viaţa unui bărbat din New York este în pericol, fără ca el să ştie. Numele vă e cunoscut. Avansul pentru onorar îl găsiţi în strada Houston 288, apartamentul 20, la Shakespeare. Luaţi cît vă trebuie. Vă rog, veniţi ! Fără dvs. F. este ca şi mort.“

Jo puse telegrama pe birou.

— Cine-i acest F. ? întrebă el.

— Asta ne întrebăm şi noi ! Nu pot să-mi amintesc de nici unul din New York cu numele de F., care să fie ameninţat să termine în ştreang la Miami.

— Expeditorul pretinde că îl cunoşe pe acest domn.

— Atunci fă bine şi sparge-ţi capul !

— De ce ? întrebă Jo. Vom căuta la Shakespeare, strada Houston 288, apartamentul 20. Nu ne-a dat indicaţia de pomană.

Căpitanul se sculă şi-şi încheie cureaua de la pantaloni.

— N-ai nimic împotrivă dacă viu şi eu ?

— Şi dacă aş avea ceva împotrivă ?

— Tot aş veni, îl asigură Tom, pentru că am impresia că asta face parte din atribuţiile mele.

— Sau poate vrei să pleci iar în Florida pe socoteala firmei !

— Şi asta, recunoscu căpitanul, dacă va fi nevoie. Bineînţeles, ne supunem numai necesităţilor.

— Dar cu entuziasm, adăugă Jo.

Casa de pe strada Houston West 288 era o clădire solidă, exclusiv cu apartamente, construită înainte de război, cu pereți ceva mai groși, multe geamuri și fierărie.

Urcară cu liftul.

La etajul nouă, în fața apartamentului al douăzecilea se ivi o problemă.

— Avem voie să intrăm așa ? întrebă Tom. Adică procedăm legal ?

Jo rînji.

— Sîntem robii necesității. Hai să încercăm întîi pe calea normală.

Apăsă pe butonul soneriei. Înăuntru se auzi destul de slab cum sună. După a treia încercare, Jo renunță.

— Vaporul e fără echipaj.

— Măcar să știm a cui e locuința !

— Du-te jos și întreabă-l pe administrator, dacă asta te liniștește, îl sfătui Jo. Pentru mine, numele proprietarului nu-i hotărîtor. Nu-mi modifică cu nimic misiunea. Chiar dacă telegrama lui nu amintește de nici un nume, indică în schimb o misiune clară. „Duceți-vă la locuința mea și căutați la Shakespeare !"

— Shakespeare a fost un poet englez, a cărui existență lumea o pune la îndoială, observă Tom. Și-apoi, eu unul mă îndoiesc că o telegramă anonimă ne dă dreptul să pătrundem într-o locuință străină, fără ca problema proprietarului să fie clarificată.

— De asta te ocupi tu pînă mîine la prînz, spuse Jo. Numai că pînă atunci poate fi prea tîrziu. Mi se pare că aici e vorba de viață și de moarte, așa că în cazul de față ar trebui să fim mai puțin formaliști. Aruncăm doar o privire înăuntru și vom afla într-o clipă dacă se poate stabili vreo legătură între Shakespeare și locuința asta. Dacă nu, ne retragem fără să provocăm vreo pagubă, dar ne facem datoria. În caz că există o legătură, îi dăm și de capăt.

— Bine, cedez, mîrîi căpitanul. Dar de ce nu are tăbliță la ușă ?

— Pe oamenii într-adevăr fini îi găsești și fără carte de vizită.

Jo forță broasca de siguranță cu șperaclul, apăsă pe mica piedică de metal. Cînd nimic nu mai opuse rezistență, broasca țăcăni și ușa se deschise încet.

Jo inspiră aerul închis.

— Nu s-a mai aerisit de un secol aici, remarcă el.

— Miroase a morgă.

— E apa de la flori care miroase așa.

Aprinseră lumina întîi în vestibul, apoi în hol. Jo se întoarse și se aplecă să ridice ceva de jos.

— Se numește Sue Fox și e o femeie, constată el întinzîndu-i lui Tom reclama unei case de modă din Fifth Avenue.

— Pliçul e adresat lui Sue Fox, spuse Tom.

— Exact ! Dar plicul n-ar fi aici, dacă ea n-ar locui din cînd în cînd aici. Locuința în care ne aflăm este tocmai apartamentul douăzeci. Deci, dacă nu mă înșel, este vorba de locuința din New York a unei femei pe nume Sue Fox, care acum se află la Miami. Se pare că nu-i o persoană lipsită de posibilități. Apartamentul nu-i dintre acelea de o sută de dolari. Mobilierul pare de bună calitate, iar la casa de modă din Fifth Avenue se îmbracă numai doamne care completează cecuri de sute de dolari pentru rochiile de după amiază.

Căpitanul se opri în mijlocul holului și făcu semn cu capul spre bustul de bronz de pe piedestalul în stil corintic.

— Ăsta-i Shakespeare ?

— Nu l-am cunoscut personal, răspunse Jo. L-aș lua drept Burt Lancaster. Dar scrie pe el Shakespeare.

— Bine, îl acceptăm, spuse Tom, examinînd bustul mai îndeaproape.

— Cum sună telegrama ?

Jo cită : „Avansul pentru onorar îl găsiți la Shakespeare. Luați cît vă trebuie."

Tom înconjură bustul și încercă să-l ridice. Nu reuși.

Apoi luă Jo în primire bustul de bronz și îl răsuci. De răsucit, se răsucea.

După ce-l rotiră pe prințul poeților de mai multe ori în jurul axei sale, sub el apăru un șurub de lemn de grosimea brațului.

Învîrtiră bustul pînă la refuz și Jo vîrî mîna în gaura șurubului. Cînd scoase brațul, ținea între degete un teanc de bancnote cu banderolă.

Ca totul să fie în ordine, Jo numără imediat banii.

— O mie cinci sute ; ajung opt zile, fără speze. Îi iau de față cu martori.

— Ai mult simț practic pentru bani, remarcă Tom. Încasezi fără să fi făcut ceva.

— Nu sînt polițistul care trăiește cu conștiința împăcată că servește binelui general în mod dezinteresat, spuse Jo. Și pe urmă, plata grasă îmi dă aripi fanteziei.

Îl înșurubă pe poet la loc și se puse pe treabă.

La numai cîteva minute Jo Walker își și adeveri afirmația că banul stimulează fantezia. Ba lui îi mai ascuțea și agerimea minții.

Cu toate că Tom trecuse de două ori pe lîngă fotografie, Jo fu acela care descoperi ceva.

Luă fotografia și o ținu la lumină.

— Nu-ți sare nimic în ochi ? întrebă el.

— Doi bărbați și o femeie, spuse căpitanul. Femeia — o frumusețe brunetă, vîrsta douăzeci și cinci pînă-n treizeci de ani. Domnul din stînga ar putea fi soțul ei. Amîndoi poartă verighete. Din felul greoi și familiar în care pune brațul pe ea rezultă că sînt căsătoriți. Bărbatul din dreapta ar putea fi fratele celui din stînga. Au aceleași fețe încăpățînate, aceleași capete mici și ochi scrutători.

— Da, ochi destul de pătrunzători, sublinie Jo, așa cum vezi la dictatori, dar și la beți vi. Altceva nu mai vezi ?

— Nu, spuse cu regret căpitanul.

— Tipic, spuse Jo, tipic pentru un absolvent al academiei superioare de poliție. Recunoaște ceea ce poate fi văzut, dar nu mai mult.

— Pentru că restul se bazează pe presupuneri. Numai că orice criminalist ar trebui să evite presupunerile. În meseria noastră, e un principiu de fier.

— Nici un fel de principiu, ci o cămașă de forță pentru funcționarul mediocru. Ce-i drept, nu face greșeli, dar nici nu înaintează mai repede decît un melc. Te întreb încă o

dată, căpitane, vezi în fotografie ceva mai mult decît trei persoane străine ?

— Îmi pare rău, nu, spuse Tom. Tu, bineînțeles, vezi mai mult. Tu vezi în spatele aparențelor, chiar și prin tabla unei căzi de baie, dacă Venus ar fi în ea.

— Ai dreptate, în cazul de față văd mai mult decît tine ! Te rog să n-o iei drept o măgărie dacă susțin că bărbatul din dreapta femeii e procuror.

Tom Rowland smulse fotografia din mîna lui Jo și o ridică încă o dată în bătaia luminii, așa fel ca hîrtia lucioasă să nu aibă reflexe. Apoi dădu din cap.

— Ai dreptate ! Unde mi-au fost ochii ?

— La față.

— E procurorul Lynn Fox.

— De la curtea cu juri, adăugă Jo.

— Nu-i de mirare că l-ai recunoscut: Fox e unul din cei mai mari admiratori ai tăi.

— Cel mai bun dușman al meu, precizează Jo.

— Uneori e același lucru. Fox te admiră atît de mult încît turbează de furie numai cînd îți aude numele. Așa că-ți cunoști prea bine adversarii.

Jo puse gînditor fotografia la loc.

— Tocmai pe acest om, Lynn Fox, să-l scap din încurcătură ? Grozavă îi va fi recunoștința !

— Se pare că habar n-are de prăpastia lîngă care se află.

— Lynn Fox ? întrebă Jo sceptic. Fox știe totul. Își calculează fiecare pas. Lynn ne e superior tuturor. A dovedit-o de nenumărate ori. În fața instanței, de exemplu.

— La tribunal poziția sa îi creează un avantaj, spuse Tom. Numai că la Miami e o simplă persoană particulară. Nu rămîne mare lucru dintr-un procuror acolo. De fapt, de unde știi că e vorba de Lynn Fox și nu de celălalt tip din fotografie ?

— În telegramă scrie F.

— Celălalt se numește tot Fox, dacă-i fratele lui.

— Nu-i greșit, dar putem presupune că telegrama vine de la proprietarul acestei locuințe, deci de la Sue Fox sau de la soțul ei. Amîndoi s-ar fi exprimat mai clar, dacă ar fi vorba de ei înșiși și nu de procuror. Cred că Fox se

poartă cu rudele lui la fel de-al dracului ca și cu acuzații săi. M-au chemat pe mine, pentru că avertismentele n-au nici un efect la un om din ăsta. Tocmai pe mine m-au găsit.

— Procurorul Fox în încurcătură ! mîrîi Tom clătinînd din cap. De necrezut ! Fox e-un amestec de vulpe cu drac. De cînd ajung corcituri din astea în primejdie ? Și-apoi, ce caută în Florida ? Nu-i domeniul său. Trebuie să fie doar o călătorie de agrement.

— Asta rămîne s-o aflu.

— Nimic mai simplu, îl asigură căpitanul.

Tom Rowland credea că nu au decît să telefoneze la biroul lui Lynn Fox, ca să obțină informația dorită.

Se dovedi însă că chiar și pentru șeful Comisiei întîi de criminalistică din New York nimic nu e mai greu decît să afle adevăratul motiv al călătoriei procurorului în Florida.

Mai bine zis, Tom Rowland nu rezolvă absolut nimic. Trînti receptorul în furcă și înjură.

— Poftim ! Biroul lui Fox ! O instituție de surdo-muți !

Jo trase telefonul spre el și formă din nou același număr. De astă dată răspunse cineva.

— Alo, doctore, spuse Jo, trebuie neapărat să vorbesc cu procurorul Fox !

— Azi lipsește, auzi răspunsul.

— Știu, replică Jo. Nu aici vreau să vorbesc cu el, ci în Florida. Noaptea asta plec cu avionul la Miami. Crezi că-l găsesc acolo ? Trage, ca de obicei, la hotelul „Hilton" ?

— Nu știu, domnule.

— Că Fox locuiește la „Hilton" în Miami ?

— Nu, nici măcar nu știu că-i plecat.

— Atunci, întîmplător, eu știu mai multe decît dumneata, spuse Jo și schimbă cursul discuției. Aș mai avea o întrebare. Lynn Fox are un frate ?

— Cred că da, domnule.

— Are cumva fratele lui un apartament la New York ?

— Nu sînt informat.

— Mi-ai putea spune însă dacă procurorul locuiește în strada Houston 288 ?

— Nu, absolut sigur nu locuiește acolo.

— Mulțumesc ! Domnul Fox nu e bolnav, nu-i așa ?

— Nu, domnule, în nici un caz.

Abia acum urmă surpriza.

— Și-a luat concediul pe anul ăsta ?

— Cred că da.

Apoi Jo formulă și ultima întrebare, bine ticluită :

— Cred, doctore, că indicațiile de păstrare a secretelor de serviciu se dau tocmai ca să le păstrezi. Deci călătoria în Florida e secretă.

— Strict secretă, îl asigură celălalt fără să observe că a căzut în cursă.

— Mulțumesc, încheie Jo. Voiam să știu numai dacă e plecat în interes de serviciu.

Închise, iar Tom puse și el casca în furcă.

— Așa se face treaba ! spuse Jo.

— Deci, Fox e plecat în interes de serviciu în Florida.

După o scurtă pauză, Jo puse întrebarea care-i stătea pe limbă :

— În ce constau îndatoririle de serviciu ale unui procuror, cînd se află la o mie cinci sute de mile de sfera sa de acțiune ?

— Trebuie să fie niște cercetări importante.

Era tocmai punctul de plecare al lui Jo.

— Perfect. Procurorul a plecat la Miami într-o misiune strict secretă. Ce să însemne asta ?

— Este vorba de niște cercetări care-i dau de furcă și care, în cazul că ar fi dezvăluite în presă, ar trebui mușamalizate.

— Dar cei care amenință cu mușamalizarea nu pot fi trimiși în spatele gratiilor, pentru simplul motiv că nu se știe cine sînt.

Tom se mulțumi să dea din cap.

— Se pare că respectivii îl așteaptă pe Lynn Fox, iată de ce consideră rudele lui că viața îi este în pericol, continuă Jo.

— Da, asta-i concluzia care se desprinde. Am fi de o indolență condamnabilă dacă n-am ține cont de asta.

— Deci, n-avem altceva de făcut decît să-l luăm pe Lynn Fox sub ocrotirea noastră. Mi-am dat seama de la început. Un singur lucru este clar : nu-i o călătorie de amorul artei. Unde miroase procurorul o urmă, nu rămîne nici frunză, nici iarbă.

— Din păcate, spuse Jo. Îl cunosc. Cînd Fox își arată colții, atunci e vorba de închisoare pe viață, cel puțin ! Îl cunosc eu !

Jo pescui pălăria din cuier, își aprinse o țigară și dispăru.

În ușă mai spuse o dată :

— Îl cunosc eu !

Suna însă ca o prevestire rea.

Deoarece nu mai era nici un loc pentru cursa de dimineață, fură nevoiți să plece cu turboreactorul, care decola de la aeroportul Kennedy îndată după miezul nopții. Aveau timp o oră ca să-și facă bagajele. Jo își aranjă ustensilele printre cămăși : un încărcător de rezervă plin, garnitura ID, lupa și trusa de toaletă, al cărei conținut era bun pentru repararea unui tanc Sherman. În sfîrșit, îndesă și o sticlă de whisky, căci nu socotea potrivit să comande imediat băutură într-un hotel necunoscut, atunci cînd dorea să-și curețe gîtlejul de praful unei călătorii.

La 22,30 claxonă mașina de serviciu a lui Tom.

— Te-au detașat deci la Miami, spuse Jo în timp ce se urca în mașină.

— Da, răspunse Tom scurt, n-a fost nici o problemă. Din contră, ar fi fost mai greu să-i conving că nu vreau să plec.

— Ție îți face însă plăcere să mergi la Miami, nu-i așa ?

— Acum nu, răspunse Tom.

— Nu demult erai de altă părere.

— Da, dar nu acum.

Tom vîrî mîna în buzunar și scoase o foaie galbenă din hîrtie de mătase. Era a patra copie a unui telex de la poliție.

— Citește !

Jo își aruncă privirea pe hîrtie.

— Prea tîrziu, spuse încet.

Vestea le dădea toate planurile peste cap, le smulsese din rădăcină.

Un singur lucru rămînea neschimbat. Trebuiau neapărat să plece la Miami. Pentru că... unde-i crimă, nu-i de glumă.

3

În seara de 24 septembrie, imediat după buletinul de ştiri pe care-l ascultase Boyd Fletcher, sună telefonul.

Cel ce chemase rosti doar două cuvinte : „E aici" şi închise.

Era parola stabilită.

Din acest moment, Boyd intră sub tensiune. Învăţase însă să se stăpînească în aşa măsură, încît pînă în clipa decisivă nu se putea observa nimic. Tensiunea avea să-i dispară abia după douăzeci şi şapte de ore. Fură însă lungi aceste douăzeci şi şapte de ore.

După telefonul lui Ted, Boyd Fletcher se aşeză din nou la masă, să cineze. Îşi pregăti un muşchi tartar, cu ceapă şi ouă, la tigaie. Luă tocătura fierbinte din tigaie, turnă peste ea sosul picant şi deschise o sticlă de bere.

În timp ce muşca din felia de pîine şi lua tocătură, se uita la televizor.

Era un film despre pescuitul tonului în Marea Caraibilor. Bine dispus, Boyd Fletcher găsea că sportul acesta e cu totul deosebit. Bărbaţii pleacă în larg cu ambarcaţii rapide, lansează cîrligele şi nu mai ştiu încotro e purtată nada cînd se scufundă în apă. Acolo în adîncuri înoată un peşte puternic, maiestuos şi neştiutor. Înoată spre ceea ce i se pare a fi o hrană bună, întinde botul spre ea şi i se înfige în cerul gurii o bucată ascuţită de oţel lungă de doi ţoli. Orice ar face, nu mai poate scăpa. Atîrnă de un cîrlig, cîrligul de o funie de nylon şi astfel începe lupta pe viaţă şi pe moarte. Peştele nu-l cunoaşte pe om. Acesta nu l-a văzut niciodată pe puternicul peşte şi totuşi îl omoară. În scurt timp fiinţa superioară o învinge pe cea inferioară, făcîndu-şi din asta o plăcere.

Comentatorul nu dădea nici o explicație ce se petrece la acest sport, dar Boyd Fletcher o simțea, pentru că el însuși era vînător, e drept, abia de cinci minute.

Nu se mai uită la înapoierea ambarcațiilor cu peștii morți la pupa. Se gîndea la ziua ce vine, la noaptea ce urmează.

Dar în același timp se pomeni cu o întrebare pe care nu și-o pusese niciodată pînă acum. Oare cine va fi de data asta peștele și cine pescarul ?

Închise televizorul. Punctul luminos de pe ecran se stinse. Era atîta liniște în locuință, încît se auzeau mașinile de pe Highway și se făcuse atît de cald, încît Boyd puse regulatorul de temperatură de lîngă fereastră la „foarte rece".

Trase lampa sub masă și scoase Coltul din cîrpa îmbibată cu ulei. Apoi scoase afară încărcătorul, săniuța și desfăcu întregul mecanism de repetiție și cel al trăgaciului. Curăță peste tot urmele de pulbere, verifică percutorul și țeava. După aceea montă din nou arma. Bagă apoi fiecare cartuș în magazie și magazia în patul puștii.

Puse arma, încărcătorul de rezervă și amortizorul de zgomot în despărțiturile trusei de unelte.

Valiza și trusa de unelte le așează într-un sac vechi, pe care îl duse în garaj și îl bagă în mașină.

Cînd reveni sus, îi telefonă sergentului Closter. Closter își făcea serviciul la comisariatul din vest. Boyd îl cunoștea bine pe Closter.

— Closter, spuse Fletcher cînd îl auzi pe sergent în receptor, cum îți mai merge căruța ?

— Foarte bine, spuse polițistul, sînt de-a dreptul încîntat. Nici unul nu le-a venit pînă acum de hac celor patru carburatoare. Dar tu ai putut s-o faci.

— Mă bucură. Closter, deunăzi am vorbit de barca ta cu motor. Aș vrea să petrec un week-end mai lung. Poți să mi-o împrumuți ?

— Cu plăcere, răspunse sergentul. Și-așa sînt de serviciu sîmbătă și duminică.

— Sora ta știe de barcă, nu ?

— Încă nu, dar am să-i telefonez.

— Te rog !

— Cînd pornești ? se interesă sergentul.

— Păi, aș vrea să ajung mîine în zori la Canal Point.

— Atunci o anunț imediat pe Lilly. Ai adresa ei: Beach Road 13/14. Îți dă ea cheia de la baracă. Barca e în regulă. Mai sînt încă vreo patruzeci de litri de benzină în butoiul din șopron. S-ar putea să te lase bateria, dar poți porni motorul și cu manivela. Folosește iar bateria după o jumătate de oră de mers.

— Mulțumesc, Closter. Îți stau oricînd la dispoziție.

— Nu face caz de falsă modestie, îi spuse sergentul. Eu îți sînt îndatorat, omule!

— Nu prea știu cu ce, spuse Fletcher. Atunci pe luni! Am să te anunț cînd sosesc.

— Petrecere frumoasă! îi ură sergentul și închise telefonul.

Băiat simpatic, gîndi sergentul. N-avea nici cea mai mică bănuială în legătură cu Fletcher. N-ar fi crezut nici în ruptul capului că acesta împrumută barca numai ca să-și făurească un alibi. S-ar fi lovit cu mîna peste frunte și s-ar fi gîndit că are de-a face cu un nebun, dacă în acel moment cineva i-ar fi spus că prietenul lui e un ucigaș și că duce o viață dublă.

La fel ca sergentul Closter gîndeau și toți ceilalți care-l cunoșteau pe Boyd Fletcher. Îl cunoșteau sub adevăratul lui nume, nu sub cel de Boyd Fletcher. Nu erau ei de vină că nu-l știau de ucigaș. Boyd Fletcher avea o față veșnic zîmbitoare și nu spunea nimănui că are șapte oameni pe conștiință.

Fox e al optulea, gîndi Fletcher, după ce stinse luminile în locuință și se duse în garaj pe întuneric. Se strecură pe lîngă Dodge pînă la ușă, deschise și scoase mașina. Apoi închise ușa, dar n-o încuie. De altfel, în acest cartier nimeni nu-și încuia casa. Lucru cît se poate de firesc, căci, oricum, nu exista nici o broască de siguranță care să reziste unui spărgător cu experiență.

În dimineața asta Boyd se vîntură un pic prin oraș. Merse o bucată prin Sunshine State Park spre nord. După zece mile, coti. Șoseaua spre Canal Point trecea pe un șes învăluit în ceață. Dar cum perdeaua de ceață plutea la doi metri deasupra șoselei, nu-l deranjă pe Fletcher. Avea impresia că zboară foarte aproape de nori.

Deschise aparatul de radio. Numai unul din posturile de la Palm Beach transmitea muzică.

Probabil că mîine la aceeași oră vor avea ce să difuzeze. Asasinarea unui procuror nu era un eveniment de fiecare zi. Poliția va pune totul în mișcare ca să-i prindă pe făptași chiar în primele douăzeci și patru de ore. Știau foarte bine că șansele lor de a-i descoperi pe asasini scădeau rapid, cu fiecare ceas, și că după patruzeci și opt de ore perspectivele reușitei se reduceau vertiginos, pînă deveneau nule.

Întotdeauna primele douăzeci și patru de ore erau cele mai încordate. Așa că alibiurile erau extrem de importante.

3,30 era o oră matinală, dar nu pentru un om care pleca la pescuit pe lac.

Cam atît era ceasul cînd Boyd Fletcher coti pe Beach Road și ajunse în fața casei cu numărul 13/14. În casă toți dormeau încă. Boyd Fletcher își încălță liniștit cizmele de cauciuc și-și îmbrăcă mantaua. Nimeni nu mai putea bănui că păstrase pe dedesubt costumul de stradă. Scoase din valiză sacul și uneltele de pescuit. Dădea impresia că în sac sînt cortul și hrană pentru două zile.

Fletcher rezemă sacul și undițele de stîlpul din verandă și apăsă pe sonerie. Era pregătit să aștepte cu răbdare și bănuia că-i va deschide o persoană cu bigudiuri pe cap, morocănoasă și cu ochii lipiți de somn.

Se înșelă însă. Sora sergentului Closter era deja trează și de fel morocănoasă. Arăta bine în rochia de casă parcă prospăt călcată și cu părul aranjat.

— Desigur că sînteți..., spuse ea.

Fletcher aprobă din cap.

— Da, chiar eu ! Am vorbit cu Closter să-mi împrumute barca.

— Mi-a telefonat, explică tînăra. Știam că veți veni devreme.

— Sper că nu v-ați sculat din cauza mea ?

— Nu, nu din cauza dumneavoastră, spuse ea rîzînd. Lucrez în schimbul unu la fabrica de conserve. Începem serviciul devreme.

Fletcher îi dădu cheia de la mașină.

— Poate vă incomodează unde-am parcat Dodge-ul.

Ea se uită în stradă peste umărul lui.

— E bine așa !

Atrăgătoarea blondă luă din cuier un inel cu două chei și i-l dădu lui Fletcher.

— Una-i de la barcă și una de la lacătul lanțului. Fratele meu e totdeauna prevăzător.

— Nu-i de mirare, doar e polițist !

Boyd luă cheile și dădu prietenos din cap. Mirosul de cafea îl gîdilă în nări. Lilly Closter pricepu imediat.

— Doriți o ceașcă ?

El refuză dînd din cap.

— Nu, mulțumesc. Voi fi propriul meu bucătar timp de două zile. Sînt echipat cu de toate.

— Încotro vreți să mergeți ?

— Să pescuiesc la insule.

— Ei, atunci pradă bogată !

— Vă place plătica ? întrebă din mers.

— Vara da, atunci mai are ceva carne pe ea.

— O să vedem ! spuse Boyd și porni cu pași apăsați spre baracă.

După o jumătate de oră alimentase motorul și umpluse canistra de rezervă. Barca plutea în voie, iar motorul de bord zbîrnîia încetișor.

Fletcher aruncă sacul în barcă, se așeză în spate, la cîrmă, și ambală motorul.

Ghidîndu-se după busola de mînă, se îndreptă spre mijlocul lacului.

La opt și cîteva minute intra cu barca în stufărișul de la Clewiston. Fletcher găsise imediat locul stabilit. Parker era deja acolo și-l aștepta.

Fletcher lăsă în barcă mantaua, cizmele de cauciuc și uneltele de pescuit și aruncă în Chrysler-ul lui Ted doar mica valiză.

Porniră imediat.

— Alibiul tău ? îl întrebă Fletcher.

Parker, mic de statură, dădu din cap rînjind.

— Este ! Acum sînt în zbor spre New York la expoziția mondială.

— Nu mai spune !

— Azi și mîine vizitez panoramele de-acolo, iar duminică sînt înapoi. Îi trimit chiar o vedere vecinului meu.

— Cum asta ? întrebă Fletcher.

— Foarte simplu. Un cunoscut mi-a trimis o vedere de la expoziția mondială. Adresa a scris-o cu creionul și am șters-o cu guma foarte ușor. La ștampilă am adăugat o cifră doar, și anume un doi. Ștampila din 6 septembrie s-a transformat în 26 septembrie. Vederea o am la mine.

Ted puse mîna pe haină în locul unde-și ținea portofelul.

— Dar cum o primește vecinul tău ?

— Poimîine noapte o pun în cutia lui de scrisori. Se știe că avioanele circulă mai repede decît poșta. Nu se va mira nimeni că vederea ajunge mai tîrziu decît mine. Cînd sună poștașul, vor scoate ilustrata împreună cu restul poștei.

— Genial, recunoscu Boyd Fletcher.

— Nici trucul tău nu e mai prejos.

— Deocamdată, cel mai important lucru rămîne ca la Miami să nu dăm peste vreun cunoscut.

— Am avut eu grijă de asta.

Parker arătă spre o cutie.

Boyd Fletcher văzu o cutie de tutun din tablă roșie. Or, Ted Parker fuma țigări, așa că în cutie trebuia să fie altceva decît tutun.

— Deschide-o !

Fletcher găsi în cutie două perechi de ochelari de soare și două bărbi false. Apoi mai zări o mustață și o barbă falsă.

— În plus, pălăriile de pai și costumele închise. Nici dracu nu ne mai recunoaște, spuse Parker.

Ajunseră la Strada nr. 80. Ted Parker acceleră.

— Peste două ore sîntem la Miami, spuse el.

Boyd Fletcher își masa degetele întocmai ca un pianist.

— Ei, acum putem da bătaie ! Omul nostru se va îneca în plumb.

După ce părăsi arhiva palatului de justiție din Miami în jurul orei patrusprezece, procurorul Lynn Fox luă un taxi pentru a merge la o întîlnire pe care o avea la clubul „Atlantic".

Nu observă că îl urmărește un Chrysler alb. Mașinile de culoare deschisă predominau, datorită căldurilor din Florida.

— Prea aproape ! își avertiză Fletcher complicele. Lasă să treacă o mașină între el și noi.

— La următoarea intersecție te muți tu la volan, mîrîi Parker ștergîndu-și de un mic prosop mîinile umede.

În ciuda faptului că foloseau toate posibilitățile de aerisire, termometrul arăta 38 de grade.

— Deci nu locuiește la „Hilton", remarcă Fletcher.

— Nu, ci undeva într-o vilă înafara orașului. Centrala nu știe exact unde.

— În rest însă e bine informată.

— De data asta treaba e foarte serioasă. Centrala a telefonat azi-noapte pentru ultima oară. De azi înainte — tăcere, tăcere absolută. Șeful s-a retras.

— Un alibi bun e mai presus de orice, spuse Boyd pe gînduri, masîndu-și mustața din centru spre vîrfuri. Nu știu de ce, dar am impresia că mustața asta se răsucește la vîrfuri.

— Ți se pare, spuse Parker. Nu te mai gîndi la asta, mai bine uită !

Semaforul era pe roșu la intersecția următoare. Opriră și schimbară în grabă locurile. Acum conducea Fletcher. Avea mai mult simț practic decît Parker.

Urmărea fără nici un efort taxiul în care se afla Lynn Fox, chiar dacă între el și taxi se strecurau alte mașini.

— Încotro o ia ? întrebă Fletcher după un timp.

— Bănuiesc. A răscolit toată dimineața în arhivă printre actele vechi. Acum vrea să tragă concluziile. Poate că și-a dat întîlnire cu martorii de atunci.

— Cu martorii oculari ?

— De ce să nu existe ? !

— Cam unde ți-ai da întîlnire în Miami la această oră ?

— Într-un club lîngă plajă, cu aer condiționat și băuturi reci.

Taxiul din fața lor coti de pe Washington Avenue spre est. Strada 22 era atît de dreaptă încît la capătul ei se vedeau doar cerul și orizontul deasupra mării.

Cauciucurile se afundau în asfaltul moale; mirosul puternic de gudron se amesteca cu cel de alge și sare.

— Exact cum am spus! Se îndreaptă spre plajă, remarcă Parker.

— Plaja e foarte potrivită, dar nu-mi convine ora. Ora prînzului nu-i chiar de loc indicată; prea multă lumină, prea puțină umbră.

— Răbdare, spuse Parker. Cu cît scăpăm de el mai repede, cu atît mai bine. Aș vrea să fi terminat deja cu el.

— Crezi că mie îmi place că abia începem?

Fletcher încetini. Taxiul din fața lor o luă spre clubul „Atlantic" și opri sub palmieri.

— Aha, spuse Parker din colțul său, deci aici se va petrece ceva. Pregătește-te să-l aștepți două ceasuri pînă se întoarce. Nici măcar procurorii din New York nu lucrează la prînz.

— O să ne distrăm bine prăjindu-ne pe căldura asta.

— Lasă, gîndește-te pentru ce sîntem aici!

Fletcher aprobă din cap și-și trecu batista pe după gît.

— Pentru ăsta din fața noastră!

— Ei, bine! Ca să-l dăm gata transpir cu plăcere pînă ajung ud leoarcă, altfel whisky-ul nu are gust, băiete.

— Ești dat dracului! spuse Fletcher, îndreptîndu-se cu Chryslerul spre o adîncitură a parcului.

Așteptară pînă ce Lynn Fox dispăru în „Atlantic Club". Apoi cumpăniră ce-i de făcut.

— A dat cumva centrala vreo dispoziție specială?

Parker spuse:

— Să-l reducem cît mai curînd la tăcere, adică mai bine azi decît mîine, mai bine acum decît diseară. Asta pentru că Lynn Fox e unul dintre aceia care știu ce vor. Dacă a dat de o urmă, o valorifică și nu se dă în lături de la nimic. Asta înseamnă că trebuie să-l împiedicăm să acționeze înainte ca el să adulmece urma. O scurtă discuție, o notiță pe un act, un cuvînt spus unui om de-al lui ne pot zădărnici eforturile. Trebuie să moară înainte ca să obțină vreo confirmare a bănuielilor sale, înainte ca să le vorbească altora despre aceste bănuieli. Ai înțeles, Fletcher, ce se întîmplă dacă lucrăm prea încet?

— E clar, înseamnă că prelau alţii treaba acestui cîine şi nu ne-ar rămîne decît să exterminăm întreaga justiţie din Florida ca să avem în sfîrşit linişte.

— Aşa e !

Hotărîră ca unul din ei să-l urmărească pe procuror.

Parker intră la „Atlantic Club", îndreptîndu-se spre bar. Bău bere stînd la o masă nu departe de cea a lui Lynn Fox. Procurorul şedea la masă cu un necunoscut.

După scurt timp Fox părăsi barul. Parker crezu că se întoarce imediat, dar trecură zece minute şi procurorul nu apăru. Intră în schimb Boyd Fletcher, care se aşeză lîngă el.

— Bea, că ţi se răceşte berea, şopti Fletcher. Fox nu se mai întoarce. L-am văzut vînturîndu-se pe plajă în chiloţi de baie.

— Ca şi cînd ar fi mirosit ceva, scîrbosul ! se răsti Parker. Cum e plaja ?

— Destul de liniştită la ora asta.

Parker plăti şi-l urmă pe Fletcher.

— De ce nu s-ar îneca un procuror cînd înoată ?

— Sigur, cu o gaură în burtă !

— Ai arma la tine ?

Boyd Fletcher îşi trecu mîna peste haină în partea dreaptă.

— Ca întotdeauna, spuse el.

Umblau pe renumitul nisip de aur de la Miami.

Parker era în slip, la fel şi Fletcher, care însă avea şi un prosop pe mîna dreaptă. În prosop era Coltul 45, cu amortizorul înşurubat.

Ar fi fost o impertinenţă din partea lor să pretindă hazardului ca Lynn Fox să înoate în larg chiar în acel moment, fără ca ochi străini să-i observe.

Parker încetini pasul.

— Uite-l ! spuse printre dinţi.

— Dracu să-l ia ! înjură Boyd.

Fox stătea între două movile de nisip. Părea că venise acolo fără nici o treabă. Lîngă el, pe halatul de baie, stătea lungită o frumuseţe cu forme desăvîrşite.

O femeie pe care o puteai aprecia dintr-o singură privire.

Merseră mai încolo, spre apă. Perechea se pare că nu era în relații intime.

Fletcher și Parker schimbară direcția ; nu țineau să li se vadă fețele. O făceau din instinct, în ciuda ochelarilor și a bărbilor false.

— Primul procuror are gust, mîrîi Parker cînd se îndepărtaseră și nu mai puteau fi auziți.

— Nu-i de lepădat păpușica, și-ai să vezi cînd se ridică în picioare și începe să se miște.

— Da, are stofă, îl aprobă Parker.

Rămaseră aproape de apă. Hula marină a Atlanticului se rostogolea înspumată, lovindu-le pulpele. Apoi merseră vreun sfert de milă mai departe, prin apă.

— Întrerupem acțiunea, spuse Parker.

— Da, n-avem încotro ! N-avem dispoziție pentru brunetă și nici nu știu dacă mîna mi-ar fi la fel de sigură ca la foxterierul ăsta. Pentru Fox mîna mi-e precis sigură, ca de fier. I-ai văzut fața ?

— N-am putut, spuse Parker.

— Ochii ca sticla, bărbia ca tăiată în piatră, gura ca un vorbitor. Într-un cuvînt — procuror. Să bănuiască oare ceva ?

— S-ar putea ca procurorii să aibă și simțuri de copoi, dar nu și sentimente.

Se întoarseră și porniră agale printre dune spre club. Se spălară cu apă dulce, se îmbrăcară și rămaseră în mașină pînă la ora 16.

În sfîrșit apăru și Fox. Zeița cu părul negru nu mai era cu el.

Urmăriră taxiul în care era Fox și așteptară pînă la ora 19 în fața sediului poliției. Nu se opriră chiar acolo, ci făcură uz de puțină fantezie.

Parker așteptă la pîndă pe o bancă timp de patruzeci de minute, apoi îl înlocui Fletcher.

La ora 18 Parker înaintă cu mașina și trase cu ochiul peste ziarul său spre Boyd, pînă ce li se încrucișară privirile.

— Nici urmă de Fox, spuse Parker pe un ton acru.

— E harnic omul !

— Numai că oricui i se face foame pînă la urmă !

Nu mai stăruia zăduful de la prînz, dar căldura era totuși apăsătoare. Cei doi nu simțeau nici căldură, nici oboseală.

— Sper că azi îi venim de hac, spuse Fletcher.

Se trînti în mașină lîngă Parker. În timp ce așteptau și aprindeau țigară după țigară, soarele se lăsa spre apus. Umbrele se lungeau pînă cînd palmierii și casele rămaseră deodată fără umbră.

— Îi trebuie al dracului de mult timp. O fi prins rădăcini acolo, foxterierul ăsta ?

— Poate că a șters-o, remarcă Parker după o tăcere lungă. Un sediu ca ăsta are mai multe uși decît avem noi ochi.

În aceeași clipă Fletcher îl apucă de braț pe complicele său.

— Ce-i asta ?

— Tu mă-ntrebi, care ești specialist ? Un Impala !

O mașină decapotabilă azurie se îndrepta pe partea cealaltă spre intrarea poliției.

Tapițeria, de culoare albastru închis, era în ton cu părul fetei care conducea mașina.

Toată făptura aceea era numai nuanțe de roz : rochie roz cu un decolteu adînc, clipsuri roz la urechi, bantă roz în păr și mănuși roz.

— Îi simt pînă aici parfumul, spuse Parker. Trebuie să fie Rosa Rosée.

Fata nu așteptă nici măcar jumătate de minut. Fox se grăbi spre portieră și-și azvîrli servieta cu acte în spate. Mașina porni cu amîndoi.

Chryslerul adulmeca urma ținîndu-se după țeava de eșapament ca un dulău în spatele unei cățele în călduri.

— Ca la vînătoare, spuse Parker. Trebuie numai răbdare, că pe urmă apare el cerbul cel mare în bătaia puștii !

Fletcher privi spre cer și spuse :

— În curînd vom acționa.

Întunericul îi ajuta. Boyd Fletcher considera condițiile minunate.

Se pitiră la marginea locului de parcare al restaurantului „Casa Marina", aproape de malul mării.

Localul și o treime din locul de parcare erau luminate de razele unei lămpi cu neon.

Locul de parcare avea două căi de acces. Una jos, în partea dinspre ștrand, cealaltă, sus, se continua pe asfalt pînă la Șoseaua Federală nr. 1.

Parcară Chryslerul pe un drumeag lateral cu această cale de acces particulară. Ei înșiși erau bine ascunși după niște tufișuri.

Fletcher numără mașinile.

— Pînă acum — paisprezece bucăți.

— Ora douăzeci și două, spuse Parker. Vremea cinei a trecut de mult. Nu mai vin clienți. Cel mult cîțiva întîrziați. Fox și femeia lui de vis au intrat printre primii. Dacă nu mănîncă pînă plesnesc, vor fi și primii care pleacă acasă. Sînt de nouăzeci de minute înăuntru.

Briza bătea peste acoperișul restaurantului și aducea un miros de ceapă, de condimente și de grătar.

— Mă poți considera vegetarian, dar chiar așa fiind, n-aș băga nimic în gură acum, spuse Fletcher.

— Ceva mai încolo, spuse Parker, aș mînca însă ceva.

— Da, dar mai avem de străbătut două sute de mile în noaptea asta, mormăi Boyd.

Își șterse mîinile de transpirație și puse iar mîna pe armă, care își schimbase centrul de greutate din cauza amortizorului de zgomot.

— Ascultă, șopti Parker ținînd țigara Camel în așa fel încît să nu se vadă vîrful aprins, trebuie să fie un telefon aici și cu siguranță că vor chema imediat copoii. Dar nu ne pasă. Îi înfigem frumușel un fitil între coaste și ne întoarcem imediat la Miami. Apoi spălăm putina.

— Ne întoarcem de-a lungul plajei ?

— Nu, pe șoseaua principală. Controlul se face abia cînd se confirmă oficial crima. Au nevoie întîi de confirmare. Noi o să profităm de această clipă de răgaz.

— S-a făcut ! Dar păpușica ? Ce facem cu ea ?

— Trebuie să cădem la învoială în privința ei.

Ușa de la „Casa Marina" se deschise și le curmă discuția. Dinăuntru se revărsa lumină. În raza luminii stătea o pereche.

— Nu sînt ei !

Perechea, un bărbat înalt și o femeie grațioasă, se duse la prima mașină și plecă imediat.

— Se grăbesc, nu glumă !

După un minut apăru și Fox cu frumoasa-i creolă. Merseau agale spre Impala, păstrînd între ei distanța cuvenită.

— Acum, tăcere absolută ! șopti Parker.

Fletcher își șterse degetele pentru ultima oară, apucă patul armei, o ridică, ridică totodată și brațul stîng și-l îndoi la înălțimea ochilor.

Fixă și amortizorul de zgomot și aștepță să poată ochi.

— Ai cartușe fără fum ? îl întrebă Ted.

— Da, dar asta n-are importanță. Explozia va fi la o distanță mai mică de douăzeci de centimetri.

— Numai să-l nimerești !

— Îl nimeresc !

— Tăcere, șopti Parker încă o dată. Apoi începu să raporteze complicelui său tot ce vedea, ca un observator de artilerie pe poziție înaintată, ca și cînd tovarășul său n-ar fi putut să vadă noaptea.

— Acum se-ndreaptă spre Impala !

— Bineînțeles, unde altminteri ?

— Distanță de tragere, spuse Fletcher abia perceptibil.

Procurorul și partenera sa se despărțiră în spatele mașinii albastre, apoi fiecare merse pe lîngă aripa din partea lui pînă ajunse la portieră. Deschiseră portierele aproape în același timp.

Fox se așeză mai repede decît creola.

— Acum ! zise Parker.

Fletcher părea că încremenise. Dușmanul era chiar în raza de ochire. Crestătura înălțătorului și cătarea armei erau în linie dreaptă cu tîmpla procurorului. Linia era ca fixată între fălcile unei menghine.

Fox se așeză comod la volan, se aplecă puțin ca să bage cheia în contact.

Se aprinse o lumină roșie. Fox își întoarse fața spre însoțitoarea lui. Spuse ceva.

Nu se putea auzi ce spune.

Fletcher își luă poziția de tragere. Apoi trase.

„Pif !“ făcu încărcătura în amortizor.

În clipa cînd o auzi, Parker își și văzu victima chircindu-se ca doborîtă de un șoc electric.

— L-ai ochit !

Parker tocmai voia să dispară în tufiș, cînd îl văzu pe Fletcher încărcînd din nou. Al doilea „pif !“, totuși Fletcher nu părea sigur de izbîndă.

La al treilea „pif !“ Fox își repezi brațele în aer și se prăbuși. Fata țipă disperată.

Avură nevoie de zece secunde ca să priceapă ce se întîmplase. Tot de zece secunde avu și Fletcher nevoie ca să facă dintr-un procuror în viață unul lipsit de viață.

Fata din luxoasa mașină se aruncă peste mort. O auziră văitîndu-se și țipînd disperată.

Cei doi trecuseră de tufiș și se îndreptau în grabă, dar fără să alerge, spre Chryslerul parcat în susul străzii.

Nu auziră nimic deosebit dinspre „Casa Marina“. Totuși închiseră portierele cu grijă și Fletcher își dădu silința ca turația motorului să fie cît mai mică la pornire.

Acceleră abia pe Șoseaua Federală.

Nimic nu le modifică planul.

Părăsiră Miami după cina pe care o luaseră la Sunshine Parkway.

La radioul de bord urmăriră comunicatele pe lungimea de undă a poliției. Erau ca fulgerele unei furtuni îndepărtate, la orizont. Se vedeau doar fulgerele, fără să se audă și tunetele.

Auziră și de măsurile care se luau, dar ei se aflau acum în afara razei lor de acțiune.

Ajunseră la lacul Okcechobee pe la unu noaptea. Ted Parker își parcă mașina ca de obicei pe limba de pămînt din apropiere. Vîsliră apoi pînă la locul unde era ascunsă în stufăriș barca cu motor.

Luminară barca și constatară că este neatinsă. Erau siguri că n-o văzuse nimeni. Remorcară canoea lui Parker la barca cu motor și veniră la cabană.

Se aruncară imediat în paturile de campanie și dormiră pînă în zori.

La micul dejun analizară încă o dată întreaga acțiune, ca să descopere eventuale greșeli. Nu găsiră nici una.

Ted Parker întrebă la sfîrșit ce este cu cămășile cartușelor. Fletcher vîrî mîna în trusa de piele, în care păstra arma, manița și amortizorul.

— Uite cele trei cămăși. Am tras trei gloanțe. Toate trei au fost în încărcător. Te-ai liniștit ?

— Întîi aruncă-le și pe urmă mă liniștesc, spuse Parker.

Fletcher ieși pe verandă și merse la apă, intră în apă cîțiva pași și înfipse adînc tuburile în nămolul de pe fund.

— Nimeni nu le mai găsește, spuse el cînd reveni și se așeză iar în fața tigăii cu omletă.

Vremea începuse să se strice — postul de radio din Palm Beach anunța ploaie pentru după amiază. Hotărîră ca Boyd Fletcher să se întoarcă spre seară la Canal Point.

— Eu rămîn pînă poimîine dimineață, spuse Parker. Din păcate sînt la expoziția mondială din New York.

Cînd cerul se întunecă vizibil dinspre mare, Fletcher vîsli în larg, ca să prindă ceva pește pentru un prînz ca lumea. Aerul era înăbușitor, iar musculițele mișunau deasupra apei. Destul de repede se prinseră de cîrlig trei lipani grași. Boyd lăsă unul pentru Parker, iar pe ceilalți doi îi înveli în frunze umede.

Cînd sosi cu barca cu motor la Canal Point, la ora 18, era întuneric ca noaptea și ploua foarte tare.

Boyd Fletcher duse barca sergentului Closter înapoi în șopron și se îndreptă în fugă spre casă.

— Iată cei doi rechini pe care i-am promis, îi spuse sorei lui Closter. Proaspăt comandați pentru dumneavoastră.

— Ați avut ghinion cu vremea, spuse blonda și luă peștii înveliți în frunze.

— Pentru mine, au fost totuși două zile frumoase, spuse Fletcher. Mai e nevoie și de destindere. Cîteodată simți nevoia să faci ceva cu totul deosebit față de viața zilnică.

— Da, e-adevărat, trebuie ! îl aprobă ea neștiutoare.

La ora 20 Boyd îi telefona de acasă sergentului Closter.

— Alo, Closter, spuse el bine dispus, din vaporul tău n-am făcut nici submarin, nici nu l-am găurit și nici nu

l-am scufundat. Totul este O.K. Am fugit de forțele naturii.

— Se pare că va fi furtună mare, răspunse Closter. În definitiv, nu mai sîntem de douăzeci de ani.

— Cu toată dragostea pentru sport, prefer să petrec astfel de nopți acasă în pat.

Mai schimbară cîteva glume și-și spuseră la revedere.

Boyd Fletcher făcu un duș și-și schimbă lenjeria. Dădu drumul la televizor în timp ce-și savura cina.

Dispăruse și ultima fărîmă de încordare. De data asta știa cine-i peștele și cine pescarul. Acum cunoștea sfîrșitul luptei. Peștele fusese tras pe uscat și murise înainte ca să priceapă că un cîrlig se înfipsese în botul său. Ochii i s-au stins înainte de a-și vedea ucigașul.

4

Boeingul cu patru motoare porni de la New York spre sud cu o forță de propulsare de treizeci de mii de kg. După două sute de minute de la decolare coborîră iar pe pămînt, la Miami.

Era dis-de-dimineață și era răcoare. De la aeroport se duseră la hotelul „Claridge".

Căpitanul Rowland telefonă imediat la sediul poliției și ceru comisia de criminalistică.

După o discuție scurtă, puse receptorul în furcă.

— Treaba este adevărată. Venim prea tîrziu. Procurorul Fox a fost împușcat ieri seară puțin după ora douăzeci și trei pe locul de parcare al unui restaurant de lux de pe țărm. Acum e la morgă. Dacă ții să...

Jo dădu din cap.

— Trebuie. Să sfîrșim înainte de micul dejun.

— Atunci îl anunț pe medicul legist.

Jo își refăcu forțele cu o înghițitură de „Vat", în timp ce Tom telefona încă o dată. Merseră cu taxiul la spitalul Sf. Anna. Fox zăcea acolo, la subsol, într-una din acele încăperi reci, cu pereții de faianță albă.

Medicul era deja acolo și îi aștepta. Trase cuvertura de nylon descoperind cadavrul.

— Da, e Fox, spuse Jo Walker.

— Trei gloanțe, începu medicul scurta expunere, dintre care două au pătruns dincolo. Unul dintr-o ureche în cealaltă, al doilea prin gît, al treilea imediat sub omoplatul stîng. Calibru 45, plumb.

— Lovitură în inimă, nu-i așa ?

— Da, această rană i-a adus sfîrșitul. S-a tras de la circa optsprezece metri. Bineînțeles că nu sînt nici un fel de urme de arsură.

— Iar gloanțele ?

— Unul s-a înfipt în speteaza scaunului de lîngă conducător, raportă medicul, al doilea l-am scos din rană, al treilea nu-i de găsit. Proiectilele erau prevăzute cu siguranță.

— Dacă v-am înțeles bine, gloanțele din lovitura de la gît și cea din inimă le-ați găsit.

— Exact.

Jo se roti în jurul mesei și-l privi pe Fox din partea dreaptă. Îl interesa în special porțiunea de la gît.

— Rana de la intrarea glonțului și cea de la ieșire sînt de mărimi diferite.

— Prima este cam de trei ori mai mare decît cealaltă.

— Canalul rănii are forma unei pîlnii, adăugă Jo.

— Muniție Dum-Dum, spuse căpitanul încet.

Medicul aprobă dînd din cap :

— Am bănuit asta de la început. Pentru a înlătura orice îndoieli, am mai făcut o autopsie în cursul nopții.

— Mulțumesc, doctore ! spuse Jo.

În taxi, Jo rosti doar un cuvînt, care însă era punctul de pornire pentru celelalte deducții ale sale. Acest cuvînt fixa direcția în care trebuiau întreprinse cercetările în cazul de față.

— Ucigaș, spuse Jo convins.

— Amator sau de profesie ?

— Asta voi ști exact după ce voi vedea raportul poliției și locul crimei. Mă și încearcă o bănuială. Cred că-i ucigaș de profesie.

— Pe ce te bazezi ?

— A tras de la o distanță cam de douăzeci de metri. Asta a afirmat-o medicul, deci așa trebuie să fie. Cînd cineva nimerește excelent ținta de trei ori la rînd de la o

distanță de douăzeci de metri cu o armă de mînă de calibrul patruzeci și cinci, atunci e un maestru în acest domeniu.

— Deci, presupunem că îndemînarea respectivului este ieșită din comun.

— Mai mult decît atît, întări Jo. Tu ai tras destul de des cu un Colt 45, așa că știi ce fel de recul au astfel de arme. Și eu sînt un trăgător cu experiență, dar cu un Colt 45 nimeresc de la douăzeci de metri doar pe la jumătatea cercului. Din o sută de țintași, doar unul dacă poate să tragă drept în punct. Ține cont că era și întuneric. Băiatul trebuie să aibă un talent înnăscut sau se antrenează neîntrerupt de ani de zile, în cazul în care am apreciat corect distanța de tragere. Ținînd cont de toate astea, se pare că avem totuși de-a face cu un ucigaș de profesie.

— Așa e, îl aprobă Tom. Nu mergem să luăm micul dejun ?

— Nu, înainte de orice aș vrea să știu dacă presupunerile mele sînt adevărate. Propun o discuție cu comisia de criminalistică. Același mic dejun pentru care la hotelul „Claridge" plătim patru dolari, ni se servește la alt restaurant, chiar și după două ore, cu nouăzeci de cenți.

Tom Rowland, care-l cunoștea pe prietenul său Jo de zece ani, se și împăcă cu gîndul că n-o să mai apuce micul dejun.

Șeful comisiei de criminalistică din Miami era un anume Sarasto, locotenentul Sarasto. Un tînăr descurcăreț, dar îmbrăcat ca un filfizon.

Avea un costum albastru deschis, de o croială impecabilă. Cravata verde, asortată la costum, lăsa să se creadă că nu are pic de gust. Pe deasupra, Sarasto purta pantofi albi, cu bot ascuțit și talpă de crep.

— Exceptînd aspectul exterior, mi-e simpatic, spuse Tom printre dinți, cînd intrară în laborator în urma locotenentului.

— Nu poți fi înzestrat cu de toate, spuse Jo. Important e că se arată un băiat destoinic și cumsecade. Bunica mea spunea întotdeauna : „Închide ochii, dacă te dor !" Am impresia că Sarasto suferă de daltonism.

— Ca șef al unei comisii de criminalistică ?

— Am să-l întreb dacă sîngele îl vede galben.

Sarasto se întoarse spre ei.

— Ați spus ceva, colega ?

— Sîntem curioși să vedem gloanțele, răspunse Jo, alias Comisarul X, politicos.

După un minut Jo avea în mînă primul glonț, care era în stare bună.

— Puțin deformat, spuse Jo răsucindu-l sub lupa de ceasornicar.

— Păcat că al doilea e complet deformat, spuse balisticianul. A intrat prin tapițeria spetezei și s-a turtit de o bară de oțel.

— Pot să-l văd ?

Jo privi și al doilea glonț prin lupă. Era tot de calibrul 45, din plumb. Abia se mai putea ghici vîrful pilit, cu crestătura în formă de cruce, în schimb ghinturile se distingeau clar.

— Aceeași armă, remarcă Jo. Ghinturi spre stînga, șase focuri.

— Și eu sînt aproape sigur, confirmă specialistul în balistică.

— Șase focuri, ghinturi spre stînga, calibrul patruzeci și cinci — numai vechiul model e construit așa, continuă Jo.

Spre stupefacția balisticianului, Jo se dovedi a fi chiar mai bine informat decît el.

— E un model care nu se mai fabrică de ani de zile, continuă Jo. Prin urmare, e o armă foarte veche.

— Cu asta teoria noastră primește un bobîrnac, mîrîi Tom Rowland. De obicei ucigașii de profesie sînt la curent cu ultimele noutăți în materie de arme. Piloții de concurs nu se mai duc la raliu cu mașini vechi.

Jo ținea gînditor glonțul între arătător și degetul mare. După un timp spuse :

— Numai că între automobiliști și ucigași există o mică deosebire. Și unii și ceilalți ucid din cînd în cînd oameni, dar în timp ce la primii e un sport, la ceilalți e o meserie. Și încă ceva ! Automobilele de curse nu pot fi ascunse, pe cînd armele da. Și cum în țara noastră un ucigaș nu poate fi condamnat fără arma cu care a comis

fapta, fiecare ucigaș se străduiește s-o îndepărteze. Pe de altă parte, își alege din capul locului o armă după care să nu poată fi identificat, una furată sau procurată pe căi secrete. Din moment ce reușește să-și procure o asemenea armă, ucigașul o folosește mereu, la fel cum oricare alt criminal folosește în general aceleași trucuri. Dacă arma s-a dovedit corespunzătoare în mîna lui, ucigașul se desparte foarte greu de ea, chiar dacă știe că se poate trăda cu fiecare nou glonț tras.

Jo puse glonțul jos și băgă lupa în buzunar.

— Ați văzut șănțulețul între ghintul al treilea și-al patrulea ? îl întrebă pe balistician.

— Bineînțeles, domnule.

— N-a fost făcut în laborator, nu-i așa ?

— Absolut sigur nu.

— Atunci nu poate proveni decît dintr-o deteriorare existentă la capătul țevii.

— Așa se pare. Se știe că, datorită presiunii încărcăturii, gloanțele de plumb se dilată foarte mult înainte de a țîșni din țeavă și li se imprimă pe suprafață orice neregularitate a țevii.

— Din fericire, spuse Jo, căci altfel nu s-ar fi descoperit niciodată procedeul de comparare a armelor de foc.

— Mai aveți vreo întrebare ? se auzi vocea cam nerăbdătoare a locotenentului Sarasto.

— Aici, nu ! spuse Jo.

— Atunci putem lua micul dejun, spuse Tom răsuflînd ușurat.

— Aș vrea să văd mai întîi locul crimei, spuse Jo fără grabă.

Merseră de-a lungul coastei. Marea strălucea cu reflexe albastre închise.

— Trebuie să înțelegi, i se adresă Jo lui Tom, că am ceva experiență în materie de metode de lucru în regiunile calde. E bine să te miști cît timp mai este răcoare. Peste o oră fiecare pas ne va costa o serioasă doză de transpirație.

Apoi Jo se adresă locotenentului.

— Cum de s-a putut întîmpla asta, Sarasto ? Fox s-a lăsat pur și simplu ciuruit de gloanțe, ca la tir.

— Doriți să citiți raportul ? întrebă Sarasto.

— Mai degrabă te ascult pe dumneata. Rapoartele orale sînt mai colorate.

Căpitanul, care stătea în spate, tuși ușor la cuvîntul „colorate".

Jo știa de ce tușise, dar fața îi rămase nemișcată.

Locotenentul începu :

— După spusele martorei, amîndoi au părăsit „Casa Marina" la ora douăzeci și trei și s-au dus la mașină. Martora i-a dat lui Fox cheia. S-au urcat. Fox a făcut contactul. Apoi l-a văzut zvîcnind de trei ori. Martora nu-și amintește să fi auzit împușcături.

— Amortizor de zgomot, comentă Jo. Păi, nu-i ucigaș de profesie ?

— S-a îndoit cineva ?

— Da, domnul din spatele nostru, locotenente, spuse Jo. Dar nici el n-o ia în serios, numai că nu poate pronunța cuvîntul „Killer" *. Știi, nu are dinți și caută să aleagă numai cuvinte fără „r". Asta e !

— Serios ? întrebă Sarasto.

— Să nu credeți nici un cuvînt, mormăi căpitanul.

Jo reveni la fapte.

— Cine e martora ?

— A fostă cîntăreață de bar de noapte și regina frumuseții din Florida, spuse locotenentul.

Căpitanul se învioră brusc. Se aplecă spre cei doi bărbați care stăteau în față.

— Continuă, locotenente !

— Cu ce să încep ? Cu anatomia ei ?

— Cu numele, interveni Jo morocănos.

— Se numește Sue Fox !

Nu se așteptaseră la așa ceva. O clipă rămaseră consternați.

— Sora lui ?

— Nu, cumnata, spuse Sarasto. Are o vilă aici, undeva prin apropiere.

— Nici n-am știut că Fox are rude la Miami, remarcă Tom.

---

* Ucigaș.

— Nici eu nu știam, spuse Jo, dar mi-am închipuit. Fox e originar din Florida. Cîțiva ani a fost aici al doilea procuror.

— Exact, confirmă Sarasto, Fox a venit la Miami după ce a terminat dreptul și și-a început aici cariera avansînd vertiginos. După numai doi ani a fost ales procuror. Nu era unul dintre aceia fără sare și piper. Dacă ura ceva, erau dosarele închise peste cazuri nerezolvate. După cîțiva ani, activitatea de aici i s-a părut prea provincială. S-a mutat la New York. Oricum, acolo se întîmplă mai multe în materie de infracțiuni. Acolo un procuror capabil avansează repede în funcția de procuror general.

— Da, probabil că ar fi ajuns asta la anul, spuse Jo. Să revenin, însă, la femeie. După cîte știu, Sue Fox și soțul ei au o locuință la New York.

— Cred că-și petrec acolo sezonul de iarnă, spuse locotenentul.

— S-ar putea, spuse Jo fără să amintească că fusese informat asupra acestui caz printr-o telegramă, pe al cărei expeditor începu să-l întrezărească încetul cu încetul.

— Sue Fox a declarat în scris că aici la Miami se întîlnea zilnic cu cumnatul ei. Dar motivul pentru care a fost ucis rămîne și pentru ea o enigmă.

— Știa Sue Fox ce treabă avea cumnatul ei la Miami ?

— Dumneata știi cumva, locotenente ? întrebă Tom din spate.

— Nu-i de competența mea, spuse Sarasto. Cred însă că făcea cercetări în arhiva tribunalului.

— Sue Fox e căsătorită ? se interesă Jo în continuare.

— Da, cu fratele lui Lynn Fox, pe care îl cheamă George Fox.

— Profesia ?

— Habar n-am, spuse locotenentul Sarasto cu regret. Știu însă că n-a avut niciodată de-a face cu poliția. De aceea n-am considerat necesar să ne ocupăm de el. Mi se pare că a studiat științele economice și că se pricepe să umble cu banii. Se pare că se străduiește să administreze și să sporească averea soției sale, după posibilități.

— Frumoasă ocupație, remarcă Tom cu ironie.

— Într-adevăr, frumoasă, dacă te pricepi !

— În ce fel de relații erau cei doi frați, adică Lynn și George? sondă mai departe Jo.

— Cred că înainte nu se prea agreau. După căsătoria lui George, situația s-a mai îmbunătățit.

Mai mult nu putea scoate de la locotenent. Informațiile pe care le dădea sunau nesigur, ca și cînd le-ar fi aflat chiar în cursul cercetărilor din noaptea aceea.

Merseră spre locul de parcare. Jo îl rugă pe Sarasto să așeze mașina de serviciu în poziția Impalei, atunci cînd gloanțele îl nimeriseră pe Lynn Fox. Apoi procedară la reconstituirea faptelor.

După poziția cadavrului, se putea deduce foarte ușor direcția din care s-a tras.

Jo cercetă tufișul de alun de la marginea locului de parcare și găsi urme pe pămînt. Atîta că pămîntul era prea uscat ca să rămînă urmele pantofilor, însă în cîteva locuri stratul arid păstra ușoare răsături de forma unor dungi.

Jo se lăsă pe vine, trase picioarele sub el și le arătă celorlalți cum se formaseră aceste dungi. Erau lăsate de tocuri care zgîriaseră pămîntul argilos.

— Aici au stat ucigașii, spuse el. Absolut precis!

— Ucigașii ?! întrebă Sarasto. Credeam că e vorba de unul singur.

— Nu, au fost doi. Se vede foarte clar. Urmele arată că s-au frămîntat patru tocuri ale unor domni cam nervoși.

— Putea fi unul care și-a schimbat locul.

— Puțin probabil, spuse Jo hotărît. Ca să lași niște urme ca astea trebuie să te foiești mai bine de o oră. Pantofii alunecau într-una, din cauză că povîrnișul e abrupt. Nu, au fost doi! Aveți legătură telefonică în mașină?

— Bineînțeles.

— În locul vostru aș cere cîțiva cîini polițiști.

Jo și Tom traversară agale locul de parcare. Merseră în prelungirea liniei imaginare care urma direcția împușcăturii. Jo privea țintă în pămînt, ca un cal obosit. Cînd și cînd se întorcea ca să verifice direcția.

— Ce bătaie are un Colt 45? îl întrebă în treacăt pe căpitan.

— Depinde! Depinde de temperatură, de umiditatea atmosferică și de înălțimea la care ții țeava.

— N-o lua ca la școală, îl rugă Jo. Nu mă interesează exact. La ce distanță crezi că poate să bată vechitura aia de armă?

— Bătaia maximă a glonțului poate fi de patru sute de metri.

— Înseamnă că glonțul ar fi căzut în apă!

— Și nu-l mai vedem niciodată.

— Uiți că amortizorul de zgomot micșorează viteza inițială și totodată scurtează traiectoria. Al treilea glonț a trecut prin capul victimei, de la o ureche la alta.

— În cazul ăsta bătaia poate fi de maximum două sute de metri.

— Da, aproximativ două sute de metri, calculă Jo și se aplecă spre vîrful pantofului drept.

În fața pantofului zăcea ceva în praf care semăna cu o pietricică lunguiață. După ce o curăță de praf, văzu că are în mînă al treilea glonț. Din toate trei, era cel mai bine conservat.

Chiar atunci intră la locul de parcare o mașină de serviciu. Coborî un bărbat însoțit de un cîine masiv. Dădu drumul lesei și cîinele începu să adulmece pe lîngă tufișuri. Dădu de o urmă și o porni glonț.

— A dat de urmă, spuse Sarasto atît de entuziasmat de parcă el ar fi descoperit-o.

Se luară după dresorul cîinelui. Două sute de metri mai în sus cîinele părăsi pasajul asfaltat și îl trase pe polițist spre un drum lateral. Acolo se învîrti pe loc schelălăind.

— Urma se termină aici, anunță polițistul.

— Probabil că aici s-au urcat în mașină, spuse Jo.

Găsiră urmele cauciucurilor și stabiliră lățimea lor. Găsiră și două pete negre pe nisip. Se aflau cam pe la mijlocul urmelor lăsate de roți, dar la o depărtare de cîțiva metri una de alta.

— A pierdut aici cîteva picături din uleiul de la motor, stabili Tom.

— Ulei de la motor și de la cutia de viteză, fu de părere Jo.

— Le luăm, hotărî Sarasto.

— Nu uita să notezi distanțele !

Măsurară lățimea unei urme de roată și făcură o schiță de profil a cauciucului, care însă nu prea era reușită.

Exploataseră tot ce se putea găsi la locul crimei. Cam puțin !

— Ce-ai zice de un mic dejun ? întrebă în sfîrșit căpitanul, apăsîndu-și palma pe stomacul ce-i ghiorăia.

— Locotenente, se adresă Jo lui Sarasto, ce părere ai de un om care se gîndește tot timpul numai la mîncare ?

Sarasto ridică din umeri.

— În ceea ce privește necesitățile mele, sînt foarte modest, recunoscu el. Mă descurc cu cîteva sandvișuri de la cantină. Prefer o cravată nostimă unei mese copioase !

— Una verde, spuse Tom.

— Nu, prefer roșu ! Roșu aprins, spuse locotenentul, ca asta !

Se admiră singur, mîndru de cravată.

— Ai perfectă dreptate ! spuse Tom stăpînit. Nimic nu mai contează în fața unei pasiuni.

— Unde să vă conduc, dacă-mi permiteți ? întrebă Sarasto. Știu pe-aici un local extraordinar.

— Du-ne la arhiva tribunalului, îl rugă Jo. Nici ăla nu-i un local prost.

Jo Walker lucra ca o mașină, ca un alergător de maraton, care nu se mai poate opri după cei patruzeci și doi de kilometri, pentru că picioarele i se mișcă mai departe, independent de voința lui.

În schimb, arhivarul era un om cît se poate de rece. Le declară că cercetările procurorului Lynn Fox sînt strict secrete și că nu are voie să dea informații, nici măcar despre actele solicitate de Fox.

— Dacă vreți să aflați ceva, spuse el, întrebați-l pe Fox personal.

— Mă tem că Fox nu ne va spune nimic, răspunse Jo.

— Atunci cum de sperați să aflați de la mine ? se burzului încruntatul funcționar.

— Avem motive să sperăm, interveni căpitanul.

— Regret, spuse arhivarul pe un ton hotărît.

Jo însă nu se lăsă intimidat. Rămase locului, nemișcat ca o stană de piatră.

— Dumneavoastră nu știți, deci, că procurorul Fox a fost împușcat azi-noapte ?

— Mortal ?

— Am spus, împușcat !

Arhivarul se mai gîndi puțin și luă o hotărîre pe care-o comunică marțial.

— Îmi pare rău, domnilor, dar asta nu schimbă cu nimic păstrarea secretului asupra cercetărilor domnului Fox.

— E-adevărat, spuse Jo, dar noi sîntem aici ca să lămurim moartea sa și sîntem aproape siguri că a murit din cauza acestor cercetări misterioase. Ele au fost microbul care i-a provocat moartea, ca să zic așa. Nu putem renunța cu ușurință la indicii mai precise, doar trebuie să-l găsim pe făptaș și să aflăm mobilul crimei.

Jo asaltă încă de două ori această cetate a conștiinciosului funcționar, pînă cînd îi dărîmă zidurile birocrației.

— Mă rog, dacă mi-ați confirmat justețea acestor afirmații, atunci e altceva, se decise arhivarul. Doar nu sîntem lipsiți de înțelegere.

— Nu-ncape îndoială, spuse Jo sec.

La rîndul său, Tom își arătă legitimația. După zece minute de așteptare apăru un funcționar de la arhivă cu un cărucior de acte.

Șapte dosare groase zăceau unul peste altul. Jo le aprecie pe fiecare la vreo trei sute pînă la patru sute de pagini bătute la mașină.

Cînd se gîndi că trebuie să scormonească prin ele, îl străbătu un fior rece.

— Actele pentru procurorul Fox, anunță funcționarul.

Arhivarul arătă spre morman.

— Vă rog, serviți-vă, domnilor !

— Hm ! Nu ne puteți spune în cîteva cuvinte despre ce este vorba în acest război de hîrtii ? întrebă Jo.

— Desigur, răspunse amabil arhivarul. Aveți aici toate actele de procedură pe care ni le-a solicitat telegrafic domnul Fox și pe care ieri și alaltăieri le-a examinat în fugă.

— Nu cunoașteți amănunte ? întrebă Jo examinînd titlurile de pe coperte.

Erau, în majoritate, nume care se întîlnesc în Sud. Din adnotările făcute pe acte, Jo putu deduce că, din anumite motive, nu toate cazurile ajunseseră la procedura finală. Aşadar, cazuri neclarificate. Era însă vorba de asasinate şi asta îi spori curiozitatea.

— Aş şti cîteva amănunte, se auzi vocea arhivarului. După cum vedeţi, e vorba de asasinate, cazuri judecate de curtea cu juri din Miami. Crimele acestea s-au produs în decurs de trei ani, în anii în care Fox lucra aici ca al doilea procuror. În toate cele şapte cazuri motivele nu sînt clarificate şi nu s-au găsit nici indicii care să-i trădeze pe făptaşi. Domnul Fox mi-a mărturisit că aceste şapte cazuri l-au ros ca un cancer. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşise să adune destul material necesar unei acuzaţii nici măcar pentru un caz din cele şapte. Vă puteţi închipui ce însemna asta pentru un om ambiţios ca Fox. Actele acestea i-au provocat nu numai nopţi, dar chiar ani de insomnie.

— Şi ? întrebă Tom, nu prea încîntat.

— Omul, cît trăieşte învaţă, continuă arhivarul, şi acumulează tot mai multă experienţă. Un om ajuns la patruzeci de ani îşi dă deodată seama că poate să rezolve într-o clipită anumite probleme pentru care la douăzeci de ani încă nu era copt la minte. Fox însuşi e o confirmare a acestui lucru. De altfel, a fost şi cel mai conştiincios om pe care l-am cunoscut vreodată. Aceste şapte crime neclarificate l-au obsedat mereu, pînă cînd într-o zi a crezut că le-a găsit explicaţia. După cum am aflat de la dînsul, şi-a procurat de la Ministerul de Justiţie din Washington o aprobare specială, ca să verifice încă odată actele. Cred că a obţinut şi permisiunea să poată repune pe rol cazurile pentru care a găsit suficiente argumente noi.

— Da, unde-i crimă, nu-i de glumă, spuse Jo. Vom reveni, domnule, dacă nu vă supără.

— Cum doriţi, spuse arhivarul.

Apoi Jo părăsi arhiva pe neaşteptate. Căpitanul căută să afle îndată motivul.

— Acum, în sfîrşit, ştiu ce va urma, spuse Comisarul X.

— Da, ai un motiv să te înfigi serios în acte.

— Nu, acum am un motiv să mă înfig în micul dejun,

bătrîne ! spuse Jo zîmbind și se luă după mirosul de cafea și chifle proaspete ce venea dinspre colțul străzii.

Încă de la micul dejun Jo își demonstră marea experiență, înainte de a fi studiat măcar o pagină din voluminoasele dosare ale crimelor.

— Am citit odată un articol, spuse el, dar a trecut mult timp de atunci. Într-o revistă de criminalistică. Era vorba de o serie de asasinate în Florida. Se menționa numai faptul că asasinul folosise constant aceeași armă. Victimele erau întotdeauna bărbați de vază și cu situație, fără cazier. Între victime nu exista nici o legătură vizibilă care să determine un mobil clar al crimei. Autorul articolului voia să arte de fapt limitele în domeniul criminalisticii moderne.

Căpitanul muie capătul cornului în sirop și-l lăsă să se scurgă.

— Crezi că în acest articol au fost înfățișate niște cazuri asemănătoare cu al nostru ?

Jo aprobă din cap.

— Autorul era un anume L. Fox.

— Asta mă miră, murmură Tom. Poate te înșeli, sau e o simplă coincidență.

— Știi la fel de bine ca și mine că nu există coincidențe absolute și că nu mă înșel. S-ar fi putut să nu mă mai gîndesc niciodată la acest articol, dacă n-am fi fost implicați tocmai în treburile astea.

— Adică în cazuri despre care chiar Lynn Fox afirma că sînt în afara posibilităților de urmărire, și de nerezolvat.

— Nu sînt de nerezolvat, obiectă Jo. Fox n-ar fi încercat să le repună pe rol. Rău e că nu știu ce-a aflat Fox între timp și ce l-a determinat la această nouă inițiativă.

— Din păcate, n-a mai trăit mult în urma acestei inițiative !

— Moartea sa ne poate însă ajuta în cercetările noastre. Un lucru e sigur, Fox n-a fost înlăturat din întîmplare. Există deci cineva care se ascunde în spatele acestor șapte cazuri și care încă mai trage sforile. Acest necunoscut a aflat de călătoria lui Fox la Miami și și-a trimis oamenii să-l ucidă.

Tom dădu din cap.

— Pînă aici sînt de acord cu tine.

— Trebuie să-i găsim pe tipii ăştia.

— Fox a renunţat de acum trei ani.

— Moartea lui a schimbat totul. Să presupunem că avem de-a face cu o organizaţie de ucigaşi. Atunci e sigur că ei reacţionează foarte repede la oricine şi-ar vîrî nasul în vechile lor treburi. Nu va dura mult şi se vor agăţa şi de noi.

— Atunci, poftă bună !

— Totuşi, există un om care îşi dă seama de primejdie. Expeditorul telegarmei. Poate ştie mai multe. Vom împărţi deci munca.

— În cazul ăsta dă-mi mie partea care pe cît posibil se desfăşoară în încăperi închise. Atmosfera începe încetîncet să devină explozibilă.

— După părerea mea, deocamdată nu există nici un pericol, spuse Jo. Azi încă ne putem mişca nestingheriţi. Făptaşii încearcă mai întîi să-şi făurească alibiurile şi să se depărteze cît mai mult de locul crimei. Vor trece cîteva zile pînă ce vor fi din nou la curent cu evenimentele, ca s-o ia de la capăt.

— Ce am eu de făcut ? întrebă Tom.

— Să te ocupi de Collins şi Smyrna, spuse Jo.

Căpitanul îl privi uluit.

— N-am auzit încă numele acestea în timpul misiunii noastre.

— Pentru că, atunci cînd ţi-e foame, îţi lipseşte atenţia necesară. Collins şi Smyrna sînt numele primelor victime. Erau menţionate clar pe primele două dosare cu acte. Tu vei lucra în arhivă şi-ţi vei nota din acte tot ceea ce ar putea fi important pentru noi. Eu atac în direcţia : poliţie, oficiu telegrafic, Sue Fox.

— Frumoasă direcţie ! remarcă Tom. Dar eu, care sînt mai în vîrstă, cedez.

— Mai în vîrstă şi mai deştept, spuse Jo.

Căpitanul porni spre arhiva tribunalului, iar Jo luă un taxi.

Balisticianul de la laboratorul poliţiei din Miami confirmă ipotezele lui Jo.

— A fost găsit și-al treilea glonț, cel care a trecut prin capul victimei, spuse tînărul. Deformarea e foarte mică.

— Are șanțul caracteristic al ghinturilor ?

— Cel mai clar dintre toate.

— Asta ne ajută în continuare, spuse locotenentul Sarasto. Cele trei gloanțe au fost trase dintr-un Colt 45 cu amortizor de zgomot. Arma are pe țeavă o deteriorare, probabil cauzată de o pată de rugină. Pe toate gloanțele s-a imprimat aceeași deformare caracteristică.

— Cu toate acestea n-am ajuns prea departe, ci am făcut doar un pas înainte, spuse Jo. Mă tem că sîntem în punctul de la care a pornit Fox acum trei ani, cînd a plecat de la Miami la New York. Un pas poate fi foarte puțin cînd nu știi cît mai e pînă la țintă.

— Eu sînt optimist, spuse Sarasto. De cînd sînteți aici dumneavoastră și căpitanul, progresăm destul de repede.

— Repede ! Un pas sau doi poate, și pe urmă gata ! Spun asta, cu toate că și eu sînt optimist.

— Am mai găsit ceva, îi spuse locotenentul cel iubitor de culori. După lățimea urmelor lăsate pe drumul lateral, s-ar putea ca mașina să fie un Chrysler. La indicația dumneavoastră, am stabilit și distanța dintre cele două picături de ulei.

— Picăturile de ulei se formează de obicei pe fundul băii de ulei și a diferențialului, deci la șuruburile de scurgere, interveni Jo. La o mașină staționată ele cad aproape vertical.

— Am măsurat patru metri douăzeci. La noile tipuri de Chrysler distanța între cutia diferențialului și șurubul de scurgere a uleiului este de patru metri douăzeci și doi, conform tabelului de norme. Cei doi centimetri sînt o greșeală de măsurătoare.

— Se pare deci că au fost cu un Chrysler, spuse Jo.

Tocmai atunci veni chimistul cu rezultatul analizelor.

— Proba numărul unu este ulei de motor, probabil ulei universal, timpul de folosire după gradul de uzură este cam de o mie de mile. Proba doi este ulei pentru cutia de viteze de tipul hypoid, cu un adaos de molibden-bisulfit. Acest amestec se folosește mai ales în lunile calde. Mi se pare că chiar uzinele Chrysler îl recomandă pentru modelele la care nu se schimbă uleiul.

— Un Chrysler nou, deci, remarcă Jo după o pauză de gîndire. Cel puțin model 63.

— Încă un pas, triumfă locotenentul.

Jo reținu că e vorba de un Chrysler. Cunoștea slăbiciunea bărbaților pentru o anumită marcă de mașină și își propuse să stabilească dacă în dosarele celor șapte crime se menționa vreun om care conducea un Chrysler.

Înainte de a pleca, îi mai puse lui Sarasto o întrebare:

— Spune, locotenente, a fost domnul Fox ieri sau alaltăieri la dumneata ? De obicei se face o vizită de etichetă la sediul poliției înainte de a se trece la cercetări.

— Da, Fox a fost pe-aici, răspunse locotenentul, dar nu la mine. Din acest motiv am aflat abia adineauri despre asta, adică în clipa în care colegilor mei le-a ajuns la ureche vestea crimei.

— La ce serviciu a fost Fox ?

— La registrele de cazier. A aruncat o privire peste niște liste vechi și a lucrat cîteva ore. Din păcate n-a spus ce-l interesează. Cred că s-a ocupat în special cu listele dinainte de 1960.

„Dacă sîntem pe calea cea bună, putem căuta și altădată aici", se gîndi Jo, care pentru moment avea altceva de făcut.

— Vei mai auzi de mine, spuse Jo. Nu te lăsa deranjat de la cercetările dumitale zilnice din cauza asta.

Jo se duse apoi la oficiul telegrafic.

Acolo arătă telegrama pe adresa lui și se legitimă. Vru să afle ceva despre expeditorul telegramei.

— N-o fi căzut cumva numele expeditorului sub masă ? întrebă Jo la serviciul de investigații.

— Da de unde ! spuse funcționarul. Textul nu e de loc mutilat.

— Da, numai că trebuie să existe un expeditor. A. T. & T. nu primește telegrame fără expeditor.

— Este adevărat, recunoscu funcționarul, dar oricine poate da numele care-i place. Fiecăruia îi cerem să achite, dar nu și buletinul.

Jo insistă atît de mult, încît funcționarul se apucă să caute, numai ca să scape de el.

Constatară că telegrama fusese dată telefonic. Se uitară pe liste și găsiră numărul. Idenificară apoi și pe po-

sesorul telefonului. Telefonul era al lui George Fox, fratele procurorului ucis.

Jo își notă numărul și telefonă de la prima cabină. Răspunse fata din casă.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul George Fox, spuse Jo politicos.

— E plecat ! țipă în microfon fata, puțin speriată.

— De cînd ?

— Mai demult. Cam de o săptămînă !

Era tot ce știa fata. Cum însă Jo dorea să afle mai mult, fata îl rugă să aștepte.

După un timp se auzi o voce destul de ștearsă.

— Sue Fox la telefon !

Jo îi spuse că trebuie să discute cu ea neapărat.

— În ce problemă ? întrebă ea.

După ce își rosti numele, Jo îi aminti de telegramă.

— Știți poate, răspunse Sue Fox, că cumnatul meu a fost ucis ieri noapte, chiar lîngă mine.

Cu toate că vocea ei părea liniștită, femeia avu nevoie totuși de o pauză. Apoi continuă :

— Toți ne aflăm în fața unui lucru de neînțeles. Sînt nevoită să fiu foarte prudentă, pentru că nimeni nu știe ce se mai poate întîmpla. Vă rog să înțelegeți situația !

— Bineînțeles ! Trebuie totuși să vorbesc urgent cu dumneavoastră, doamnă !

— Este și dorința mea, spuse ea. Poftiți, vă rog, la mine. V-aș ruga însă să aduceți și originalul telegramei. Numai dacă-mi arătați originalul, știu că sînteți omul care spuneți !

— Se-nțelege de la sine, o asigură Jo.

Sue îi explică pe unde să vină.

— Deci, ne vedem peste o oră, doamnă, spuse Jo și închise telefonul.

Părăsi oficiul poștal pe gînduri. Cînd trecu din umbră la soare, se convinse că încep orele călduroase.

Taxiul merse pe șosea spre Mar Vista, de-a lungul coastei. De două ori Jo avu limpede impresia că-l urmărește o mașină străină, și nu din întîmplare.

De cîte ori era aproape sigur, mașina dispărea. Nu se putea urmări lesne pe șoseaua cu multe curbe dacă rămăsese pe undeva sau doar dispăruse după un cot.

Jo se așeză pieziș în colțul mașinii. În felul acesta avea curentul de aer condiționat chiar în față și totodată putea avea vizibilitate și în urmă, fără a fi nevoit să întoarcă mereu capul.

Mașina gri nu mai apăru.

„Trebuie să fi fost un Buick", se gîndi Jo cînd taxiul opri la un stop. Mașina stătu numai cîteva secunde, dar Jo zări iarăși prin aerul încins de deasupra asfaltului radiatorul Buickului.

Din păcate taxiul o luă la stînga și urcă pe șoseaua în pantă abruptă de la Mar Vista.

Jo se adresă șoferului.

— Numărul trei, șapte, șase. Mai e mult ?

— Un sfert de milă, domnule !

— Oprește ! Merg pe jos pînă acolo.

Jo coborî repede, plăti și o luă agale pe celălalt trotuar. Șoferul de taxi întoarse mașina ceva mai sus și în timp ce cobora îl salută încă o dată. Jo se uită în urma mașinii, dar Buickul gri nu se vedea nicăieri, nici pe șoseaua în pantă, nici jos, pe cea care trecea de-a lungul țărmului.

„S-ar putea să mă fi înșelat, gîndi Jo, dar prudența rămîne suprema lege cînd ai de-a face cu praful de pușcă."

La unsprezece fără ceva sună la Sue Fox.

Casa se afla pe un povîrniș în pantă dulce, cu vedere largă spre mare. Poarta grădinii, aflată la o sută de metri de casă, se închidea automat și ținea la distanță orice musafir nedorit.

Jo vorbi în microfon și pătrunse înăuntru.

Înaintînd spre casă, cuprinse dintr-o privire tot ce i se părea important. Grădina era formată dintr-o peluză cu cîțiva pini și sicomori. Se pare că familia Fox iubea natura, dar nu o siluia. Grădina era îngrijită, însă nu exagerat.

Bazinul era destul de mare ca să poți înota în voie, iar casa părea o construcție solidă.

Pe terasă îl întîmpină femeia pe care o cunoștea deja din fotografia găsită la locuința din New York.

— Doamna Sue Fox, nu ? spuse Jo.

— De unde știți ? întrebă ea surprinsă.

— Sînt detectiv, doamnă !

— Uneori detectivii fac anumite afirmații numai ca să arate ce pot. În același timp speră ca ideea lor să facă parte din acele probabilități care corespund faptelor.

— Cam așa sînt și eu, o asigură Jo nu fără ironie.

— Da, eu sînt Sue Fox.

Îi ceru telegrama înainte de a-i întinde mîna sau de a-l pofti să ia loc.

Jo i-o înmînă. Ea o citi în fugă și i-o dădu imediat înapoi. Însă fără să surîdă.

— E în ordine. Trebuie să fii prevăzător. Așezați-vă în fotoliul de colo. E colțul cel mai răcoros. Ce beți ?

— Martini.

— Eu, oranjadă cu gin.

— Atunci puneți-mi la fel și pentru mine.

Ochii femeii clipeau puțin nervos. „Nu-i de mirare, se gîndi Jo, abia dacă au trecut douăsprezece ore de la istoria cu Lynn Fox."

O cercetă cu ochi de cunoscător, în timp ce ea prepara băuturile.

Mișcările lui Sue o trădau îndată pe dansatoare. Doar lucrase ani de zile la revistă. Silueta îi era fără cusur, adică puțin mai suplă decît un mijloc normal. Pentru o femeie de genul ei, se cereau eforturi să-și mențină greutatea potrivită. Era un gen care se îngrășa ușor. Cele care știau asta, se mențineau mai degrabă cu cîteva kilograme sub normele de tabel. Sue Fox făcea parte din această categorie. Fața ei nu era însă trasă, ci plină și tinerească, azi însă puțin nedormită. Avea cearcăne la ochi.

Oricum, fusese interogată pînă la trei dimineața !

Purta o fustă albă închisă în nasturi, iar peste ea un jerseu bleu-pal, cu un decolteu adînc. Fusta nu era încheiată la toți nasturii. Jo observă că pe dedesubt purta un șort foarte strîmt. Cunoștea protocolul și nu-și primea musafirii în toalete de casă.

Sue Fox aduse băuturile și spuse :

— Vă mulțumesc că ați venit atît de repede.

— Din păcate prea tîrziu, doamnă.

— Ați înțeles imediat ce se pune la cale. V-ați luat banii necesari ?

— L-am ușurat pe Shakespeare de o mie cinci sute.

Ea dădu din cap neatentă. Suma i se părea lipsită de importanță.

— Păcat, spuse deodată, ca și cînd pauzele dintre cuvintele ei ar fi fost pline de gînduri nerostite. Soarta ! Dumneavoastră, Jo, credeți că ați fi putut împiedica cele întîmplate ?

El dădu din umeri, apoi spuse rar :

— Fox era, cum să spun...

— ... un om destul de autoritar, completă ea.

— Dar cum ați ajuns la concluzia că e în primejdie și cum de s-a întîmplat să mă chemați tocmai pe mine ?

Ea își aprinse o țigară.

— A fost un joc al întîmplării, explică ea. Am reușit cu greu să aflu de la cumnatul meu cam ce caută aici. Mai bine zis mi-am format ideea din anumite aluzii. Cred că încerca să rezolve cazuri mai vechi. Era omul cel mai încăpățînat pe care l-am întîlnit vreodată, dar nu numai încăpățînat, ci pe deasupra și sensibil. Știa că de data asta va reuși, însă și că se aventurează pe o creastă de munte, de unde se poate prăbuși în prăpastie.

— A spus ceva în această privință ?

— Nu pe față, ci în felul său, spuse ea. A menționat odată, printre altele, că ceea ce face este periculos și că de fapt nu-i treabă de procuror, ci de detectiv. Din păcate, el nu este detectiv. Cunoaște numai pe unul căruia i-ar încredința rezolvarea, dar nu prea se află în relații de prietenie cu el.

— A rostit vreun nume ? întrebă Jo.

— Atunci Lynn n-a rostit nici un nume. Dar alaltăieri seară, cînd am plecat împreună la Miami, mi-a spus ceva ciudat. „Dacă voi mușca din pămînt din cauza acestui caz, mi-a spus, atunci cine să-l rezolve ? Ascultă, Sue, a continuat el, dacă mi se întîmplă ceva, atunci vei ruga pe cineva anume să preia clarificarea morții mele. Nu ne prea avem la inimă, el și cu mine, dar e un om dat dracului, cu o voință de fier, și pe ascuns îl admir. Dacă n-aș fi procuror, mi-ar face plăcere să fiu colaboratorul lui. Se nu-

meşte Jo Walker, detectiv din New York. Deci, dacă mi se întîmplă ceva, atunci să vină nemernicul de Walker şi să se ocupe de cadavrul meu, pentru că nu voi muri de moarte bună!" Cam aşa s-a exprimat Lynn Fox. M-am gîndit imediat că ar fi mai bine să vă chem înainte de a se întîmpla ceva.

— Şi pentru că nu mi-aţi ştiut adresa, mi-aţi trimis telegrama la Cartierul General din New York?

— Întocmai.

— De ce n-aţi semnat-o?

Sue Fox se gîndi o clipă.

— Poate că aveam anumite rezerve să semnez Fox. Mă temeam că veţi refuza.

Asta voise Jo să afle. Gata să se scoale, puse o întrebare în aparenţă fără importanţă:

— Soţul dumneavoastră e plecat, doamnă Fox?

— Da.

— De mult?

— Cam de o săptămînă.

— Cu treburi?

— Da şi nu.

— Cum să înţeleg asta, doamnă?

Ea ezită, dădu însă pînă la urmă un răspuns concludent.

— Soţul meu este plecat cu afaceri în Texas. Nu e vorba însă de întîlniri importante. Cred că n-a vrut să dea ochii cu fratele lui.

— Nu se înţeleg?

— Două ore se puteau suporta de minune, apoi gata. George şi Lynn erau cei mai deosebiţi fraţi care se pot concepe. Cum să vi-i descriu? George este un om vesel, care-şi trăieşte viaţa. Lynn era un spartan. Ştia numai de datorie, de profesie. Nu bea şi nu fuma. George ţine foarte mult la whisky, ştie să aprecieze calităţile unei femei frumoase. Lynn nu s-a căsătorit...

— Ei da, există într-adevăr o mulţime de deosebiri!

— Dacă George a dat o fugă pînă în Mexic, a făcut-o din cauza asta. Lynn intenţiona să rămînă aici vreo două săptămîni.

— Vor fi două săptămîni foarte lungi, mormăi Jo, care între timp aflase că Lynn Fox va fi îngropat în cavoul familial din Miami.

Sue Fox îl conduse pe Jo pînă la poartă.

— Vă țin la curent, promise el. A, voiam să vă mai întreb ceva : Lynn Fox era un om cu stare ?

Femeia se opri uimită.

— Ce înseamnă cu stare ? întrebă ea.

— Să zicem, de la o jumătate de milion în sus.

— Drept să spun, nu știu. Trebuie mai întîi să mă interesez, mărturisi ea. Am vorbit foarte rar despre bani. Lynn avea partea lui de moștenire și George pe a sa. Ce-a făcut Lynn cu ea, nu știm. Fiecare din noi își are veniturile sale.

— Cu bine, doamnă ! exclamă Jo.

Se gîndi să se ducă de acolo la Tom. Mirosul de praf al actelor era cît se poate de potrivit pentru o fantezie prea bogată ca a lui Tom. Oricum, contactul cu faptele aride își are avantajele sale. Oamenii pot minți, lucrurile neînsufletite — nu.

5

Ted Parker nu se aștepta să-și revadă complicele atît de repede. Aproape de miezul nopții îl treziră două faruri, care se legănau încet pe drumul de bîrne ce ducea spre cabană.

Luminile se stinseră, motorul se opri brusc. Curînd Boyd Fletcher călca pe verandă și scîndurile scîrțîiau sub pașii lui.

Parker îl lumină.

— Te-a lovit strechea ? întrebă el. Sau ți-ai ieșit din minți ?

— Eu ? Nu.

— Atunci ce-i ?

— Telefon de la centrală.

Ted Parker se ridică din pat.

— Cum ? Ți-a telefonat centrala ?

— Întocmai.

— N-a făcut asta niciodată pînă acum ! M-a sunat numai pe mine.

— Pesemne că nu te-a putut găsi.

— Era vorba că centrala s-a dizolvat.

— Da, spuse Fletcher. Însă asta n-o împiedică să fie la curent cu evenimentele. Se pare că butoiul cu whisky se golește încetul cu încetul dacă nu-l astupi rapid cu un cep.

— Ceva rău în legătură cu Fox ?

— Cu el, nu cu noi. Fox e mort sadea, așa scrie în ziare. Dar se mai spune așa : „Molima se răspîndește în continuare în urma insuficienței instalațiilor sanitare".

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Că a apărut un altul în locul lui Fox.

— O fi un nebun, ori unul care nu-i zdravăn la cap. Un om normal...

— Tocmai că nu e normal ! răbufni Boyd Fletcher și se trînti în balansoar. E un detectiv, care se ocupa cu treaba asta încă înainte de a muri procurorul. Pricepi ?

— Numele ?

— Walker.

— La naiba ! înjură Ted Parker. E ca un Rolls Royce printre automobile.

— Îl cunoști ?

— Din fericire, nu. Am auzit numai de el. Ce vrea ?

— Să mănînce iarba care a crescut pe mormînt.

Cîtva timp domni tăcerea. Fletcher își auzi partenerul respirînd adînc. Parker își găsi țigările și, cînd aprinse chibritul, Boyd îi văzu în sfîrșit fața.

Brusc, Ted Parker spuse cu hotărîre în glas :

— Nu mi-e frică de Walker, chiar dacă i se spune copoiul copoilor. Nu mi-e frică de el.

— Și de ce, mă rog, dacă-mi permiți să întreb ?

— Foarte simplu, continuă Ted Parker. Acest Walker, căruia ei îi spun Comisarul X sau cam așa ceva, e în definitiv singurul om din cele cincizeci de state federale care are curajul să scoată castanele din foc.

— Să ne hăituiască, vrei să spui ?

— Pentru moment nu ne hăituiește pe noi, ci aleargă după o fantomă. I-o coacem noi. Ne cunoaștem adversarul, așa că am cîștigat pe jumătate. Îl aranjăm la fel ca pe Lynn Fox. Pe urmă avem liniște ! Numai de dracul

însuși ne-am mai putea teme! Și-acum, vreau să știu ce ți-a comunicat centrala, cuvînt cu cuvînt.

Boyd Fletcher raportă cît mai amănunțit posibil.

— Chemarea a fost după nouă. Pot să-ți spun că m-au trecut toate năduşelile. Vocea, exact cum mi-ai descris-o: seacă, joasă ca un trombon înfundat și parcă venită de departe. „Fox e mort. Pînă acum — nici o bănuială", a spus. Apoi am aflat treaba cu copoiul și totodată am primit ordin să-l îndepărtăm. În plus, descrierea lui amănunțită: înălțimea cam de unu optzeci, suplu, umerii lați, fața îngustă, pielea bronzată, ochii cenușii, părul des, blond. Centrala mi-a spus că, dacă ne reamintim numele clienților noștri, îl găsim.

— Cele șapte nume, spuse Ted Parker încet. Sigur că de acolo începe respectivul să desfășoare ghemul. Ei bine, să-l desfacă, dar o să se mire cînd o să dea de mijloc. În mijloc îl așteaptă o capsulă explozivă, care-l va face bucățele.

— Lasă balivernele, mormăi Fletcher nemulțumit. Mai bine spune-mi, ce-i de făcut?

— Alibiul meu ține pînă poimîine dimineață, răspunse Ted Parker. Trebuie să punem mîna pe el pînă atunci. Ești gata?

— Am pistolul la mine. Mi-e de ajuns ca să fiu fericit.

— Atunci, dă-i drumul! De data asta luăm Dodge-ul.

Către dimineață intrară în Miami. Pînă una-alta renunțară să-și caute locuință.

Ted Parker spera să se descotorosească de treaba asta neplăcută fără ca să mai înnopteze la Miami. Fiecare noapte putea fi o piatră în mozaicul urmăririi, chiar dacă s-ar fi dat drept reprezentanți comerciali.

— Walker ăsta e cineva, se adresă Parker lui Fletcher, în timp ce treceau pe o stradă pustie, în spatele unei mașini de stropit. În comparație cu venitul său, salariul președintelui e o nimica toată.

— Ce-mi pasă cît cîștigă! se zbîrli Fletcher.

— Ba eu vreau să deduc la ce hotel a tras tipul. După părerea mea, nu pot fi decît două: „Miami-Hilton" sau „Claridge".

— Telefonează !

— Nu-i rea ideea ! recunoscu Parker. Pur și simplu sînt comisia de criminalistică. În cazul ăsta mi-l dau cu siguranță.

Opriră mașina la prima cabină telefonică.

Parker se întoarse după trei minute.

— A mers strună. Stă la „Claridge". Doarme încă în puf, băiatul. Au vrut să-mi dea legătura, dar am renunțat. Mă gîndeam să-i telefonăm, dar altfel. Va fi o legătură unilaterală și fără răspuns.

— Cum vrei s-o faci ?

— Trebuie să ne gîndim bine cum procedează un detectiv care se apucă să cerceteze cazul Fox. Rezolvarea unei astfel de probleme nu se face în pat. O să-și fixeze anumite puncte în oraș : sediul poliției, adresa martorei, locuința celor care au fost la vremea lor implicați în cazurile acelea.

— Collins, Smyrna, Lutherford, Goldriver.

— Dacă e conștiincios, atunci trebuie să interogheze toate rudele, așa că drumurile lui se vor întinde peste oraș ca o pînză de păianjen. Ne facem de rîs dacă nu punem mîna pe el la vreo cotitură prielnică.

— Trebuie să-l ținem sub observație.

— Noi sîntem doi, el unul, iar noi ne cunoaștem încă meseria. Eram pe vremuri cel mai bun cercetaș din grupa mea.

Boyd Fletcher porni. Parker îl dirija.

— Întîi la „Claridge". Walker ăsta habar n-are cît de aproape e de cer.

Așteptară pe locul de parcare al hotelului și așezară Dodge-ul în așa fel încît să aibă cît mai perfect intrarea în cîmpul vizual.

Boyd Fletcher fuma, mormăind înjurătură după înjurătură.

— Ce nu-ți place ? întrebă Parker.

— Totul, mîrîi Boyd.

— Trebuie să înghițim hapul, băiete. Cei șapte ori zece mii de dolari i-am digerat ușor acum patru ani. Sau poate că tu nu ?

— Ba da, dar i-am înghițit mai ușor decît pe ăsta.

— Ce înseamnă mai ușor ? Trebuia să ne așteptăm la asta, la un epilog. Acum se joacă epilogul. E ca și cînd cineva s-ar apuca de băutură. La început băutura are gust bun, nimic mai mult decît bun. Ciroza vine după aceea. Atunci te gîndești că nu trebuia să te apuci de băut. Cei șaptezeci de mii de dolari au fost pentru fiecare din noi un ajutor inițial grozav. Tu n-ai fi avut nici casă, nici atelier, și nici eu... Perfect, acum trebuie să avem grijă de rest, înainte de a avea el grijă de noi. Nu se mai poate schimba nimic.

— Din păcate, spuse Fletcher, în timp ce șeful stă la căldurică după sobă și privește.

— Eu sînt de altă părere, spuse Ted Parker. Și centrala e interesată să șteargă urmele. Nu ne cere nici un pas inutil. Sînt sigur că iese ceva și la treaba asta. Poți să fii încredințat. Dacă totul merge strună, peste două zile auzi soneria și ce crezi că te așteaptă în fața ușii ?

— Poliția, s-o ia dracu !

— Nu, un plic cu sute. Centrala, oricine ar fi, a fost întotdeauna demnă de încredere și generoasă. Șeful e un adevărat gentleman.

— Să sperăm.

Boyd Fletcher coborî din mașină și reveni după scurt timp cu două pahare de carton pline cu cafea și cu un carton de sandvișuri.

Tocmai aruncaseră la coș paharele, cînd la intrarea hotelului „Claridge" apăru un bărbat despre care Ted Parker spuse cu instinctul neîndoios al ucigașului :

— El e !

Porniră după taxi.

Prezicerea lui Ted Parker se împlini întocmai. Ghicise sistemul de lucru al lui Jo Walker, ca și cînd el însuși ar fi fost detectiv.

— Trebuie să-ți iei în serios adversarul, spuse el în timp ce-l urmăreau pe Walker prin oraș, și atunci știi dinainte ce vrea să facă. Poate chiar mai devreme decît el însuși. Spectatorul neangajat sesizează mai repede faptul real decît cel din mijlocul învălmășelii.

— Toată treaba are un singur spin, analiză Fletcher. El știe demult, ca detectiv, ceea ce știi tu acum. Adică,

vreau să spun că mai știe și el ceva psihologie. Va studia și el rolul nostru, așa cum îl studiezi tu pe al lui, și va ține cont de faptul că poate fi nimerit în orice secundă.

— Greșești, spuse Parker. Știm mai multe decît afurisitul ăsta. Abia acum începe el să scormonească faptele. Habar n-are de legăturile adevărate. Cu siguranță nici prin minte nu-i trece că sîntem pe urmele lui, așa că mai bine păstrează distanța, băiete. Oamenii ca el au ceafa sensibilă. Au un organ cu care văd ce se întîmplă în spatele lor.

Cîteva ore în șir îl urmară atenți pe Comisarul X la sediul poliției, de acolo la arhiva tribunalului, de unde detectivul plecă puțin mai tîrziu însoțit de un bărbat mătăhălos pe care nu-l cunoșteau. Cei doi se despărțiră curînd. Apoi omul care-i interesa începu să înghită adresele, una după alta.

Cunoșteau și ei adresele. Erau locuințele familiilor și rudelor celor care-i interesaseră în mod special cu ani în urmă.

— Ce spuneam eu! mormăi Parker. A luat-o ca un catîr încăpățînat. Întîi a fost la Goldriver, ca s-o interogheze pe văduva lui, acum se duce la Smyrna, ca s-o descoase pe fiica acestuia.

— Cine va fi următorul?

— Mai sînt încă cinci.

— Trebuie să alerge toată ziua.

— Dacă vrea să facă ceva, e bine să fie harnic.

După douăzeci de minute bărbatul în costum gri, de vară, părăsi vila Smyrna și porni cu taxiul spre centru. Acolo intră într-un bloc mare cu apartamente.

Fletcher parcase Dodge-ul pe partea cealaltă a pieței Washington, chiar lîngă un spațiu verde.

— Nu prea știu ce caută aici, mormăi Parker, dar ar fi bine să aflăm.

Se gîndiră ce-i de făcut.

Fletcher porni motorul înainte să fi luat o hotărîre.

— Uite-l iar!

— A lipsit numai șase minute.

— N-a găsit ce căuta.

Văzură cum Jo dă drumul taxiului, cum o ia de-a lungul clădirii, traversează o stradă și intră într-o cafenea.

— I-e sete băiatului!

— Nu-i de mirare, pentru ritmul în care se mișcă.

— Tu-l urmărești mai departe, eu cercetez casa, spuse Parker.

— Dacă nu te-ntorci la timp, ne scapă.

— Nu stau mai mult ca el. Pentru o băutură îți trebuiesc cel puțin șase minute.

Fletcher îl duse pe Parker pînă la bloc.

Parker intră și examină întîi cele două tabele cu soneriî. Cu ochii săi ageri, găsi imediat ce căuta. Exista în această clădire un apartament locuit de un sau o J. Collins. Numele de Collins îi era foarte cunoscut. Acum patru ani înlăturaseră, din ordinul centralei, un agent de schimb pe nume Collins.

Parker urcă imediat cu liftul la etajul opt, căută numărul apartamentului și cînd îl găsi, își lipi urechea de ușă. Nu se auzi nimic. În ușă găsi însă colțul alb al unui bilețel. Scoase biletul. Era o carte de vizită, pe care scria J. L. Walker, New York. Nu mai era nici o îndoială asupra identității omului. Pe verso era scris: „Telefonez la ora 20".

— Mulțumesc, mormăi Parker și coborî cu liftul.

Cînd trecu prin holul de la intrare, tocmai venea un om cu o mătură și un coș de hîrtie. Părea portarul. Parker își puse ochelarii de soare și i se adresă:

— Sînteți de aici?

— M-ați căutat, domnule? Am avut de lucru la instalația de aer condiționat.

— Nu face nimic. Doream o informație despre un chiriaș, despre Collins.

— Jim Collins tînărul? spuse portarul. E plecat.

— Pentru mult timp?

— Cred că da. Studiază biologia la Charlestown. Vacanța semestrială începe abia peste două săptămîni. Atunci îl veți găsi cu siguranță.

— Mulțumesc, nu era ceva urgent! îl asigură Parker.

Părăsi blocul din piața Washington.

Fletcher aștepta nerăbdător.

— Ei, a avut vreun rost?

— Și încă ce rost! Acolo sus locuiește tînărul Collins.

Walker îi telefonează diseară. Are ghinion. Collins e în Nord.

— Și care-i avantajul nostru ? întrebă Boyd fără să înțeleagă.

Ted Parker îi explică. Fletcher îl aprobă.

Acum aveau timp. Renunțară să-l mai urmărească pe Walker. Știau că nu le va scăpa.

Jim Collins junior locuia în piața Washington din Miami într-un apartament cu trei camere.

Pe biroul lui se afla o fotografie a tatălui său, a acelui ce pe care-l lichidaseră acum cîțiva ani.

Pe Ted Parker nu-l deranja fotografia. Boyd Fletcher însă o puse pe birou cu fața în jos.

— Nervi ? întrebă Parker.

— Da, și nu țin să se tîrască în urma mea ca o umbră.

— Atunci șterge-ți cel puțin amprentele, spuse Parker.

Fletcher șterse geamul și rama. Apoi se duse lîngă Parker, la ușa balconului.

— O să telefoneze oare ?

— Dacă nu telefonează și vine, tot aia e. E chiar mai bine. Aici nu vor găsi prea repede cadavrul.

În acest moment sună telefonul.

Parker îl lăsă să sune de două ori, apoi ridică receptorul.

Răspunse pe un ton ceva mai ascuțit și cu nevinovăția unuia de douăzeci de ani :

— Jim Collins !

— Jo Walker. Ați găsit cartea mea de vizită, domnule Collins ?

— Da, dar nu știu ce doriți de la mine, domnule. În principiu nu cumpăr nimic de la reprezentanți.

— N-am nimic de vînzare, răspunse celălalt. Din contră, vreau să cumpăr ceva de la dumneavoastră, și anume cîteva amănunte despre cazul Sam Collins.

Parker intercală o pauză de uimire.

— Sam Collins a fost tatăl meu.

— Știu. Trebuie să merg pe urmele acestei vechi afaceri pentru a clarifica o crimă foarte recentă. Sînteți dis-

pus să mă primiți, domnule Collins, sau să vă trimit o invitație de la poliție ?

— Prefer să veniți dumneavoastră, dar mi-e teamă că nu vă pot fi de mare folos. Pe atunci aveam doar șaisprezece ani.

— În douăzeci de minute sînt la dumneavoastră, spuse Walker. Pe curînd !

Parker puse receptorul în furcă.

— N-a fost rău ! recunoscu Boyd.

— La treabă ! porunci Parker. Dă drumul la apă în cadă și caută niște sfoară. Dacă nu găsești, atunci demontăm jaluzelele sau luăm niște cravate. Vine imediat. Oamenii de tipul lui sînt punctuali.

Fletcher suflă în țeava Coltului.

— Cînd va suna, eu voi fi în spatele ușii de la intrare.

— Iar eu îl aștept în camera de zi.

— Ai un singur defect, Ted. Ești puțin cam bătrîn pentru un student la biologie.

— L-ai și lichidat de la spate înainte de-a apuca să-și dea seama.

Stinseră țigările. Cînd se făcu ora 20,15 știau că nu mai e decît chestiune de minute.

Momentul veni ca o eclipsă de soare. Se auziră pași afară pe coridor, apoi se opriră. Se auzi soneria.

— Intră ! Ușa e descuiată ! strigă Ted Parker.

6

Neplăcutul sentiment de pericol, care-l urmărise cu intermitențe pe Jo ziua întreagă, îl năpădi din nou, chiar mai puternic.

Nu și-l putea explica prin rațiune.

„De ce să mă tem de acest tînăr inofensiv ?" se întrebă cînd apăsă pe clanța ușii.

Era obișnuit să reacționeze puternic la mirosuri. Îl izbi o căldură încărcată de praf. Locuința părea neaerisită. Valuri dulcege de tutun se amestecau cu miasma unor trupuri transpirate.

Făcu doi pași. Prin ușa de vizavi zări în cel mai îndepărtat colț al spațioasei camere de zi un bărbat care se îndrepta încet și greoi spre el.

Arăta cu douăzeci de ani mai bătrîn decît un student.

Computerul din capul lui Jo începu să lucreze.

„Ochelarii de soare, se gîndi el extrem de repede, și barba sînt deghizare ! Ai căzut într-o capcană !“

După cîteva secunde fu sigur. Ușa se închise în urma lui și de lîngă ea apăru încă unul. Avea un ciorap de nylon tras pe cap, iar în mînă o armă cu amortizor de zgomot. Orice reacție ar fi fost prea tîrzie. Distanța era prea mare. Cei trei metri Jo i-ar fi acoperit de zece ori mai încet decît un glonț.

— Și acum, labele sus ! spuse calm cel din spatele lui.

Jo nu auzi nici un pas, covorul gros înăbușea zgomotul, dar simți cum celălalt se pregătește să tragă.

— Hai, dobară-l ! strigă bărbatul din cameră.

— Încă o secundă, spuse cel de al doilea. Mai întîi să scot de la el ce știe. La perete, Walker !

Jo se duse la perete rămînînd în antreu în fața tapetului de mătase roșie. Auzi îndată :

— Mîinile la ceafă ! Întoarce-te ! Ți-a sunat ceasul !

Supus, Jo execută ordinele.

Bărbia de sub ciorapul de nylon se mișca nervos.

— S-a zis cu tine ! Aș spune că e frumos din partea noastră că o facem aici. La etajul opt ești mai aproape de cer.

— Da, extrem de frumos, recunoscu Jo.

Știa că ucigașii care în loc să tragă trăncănesc sînt nesiguri.

Deci, vor să știe în ce stadiu se află urmărirea. Dar nu le va spune nici un cuvînt ! Nici un cuvînt, căci pînă acum nimeni în afară de el nu dăduse de vreo urmă.

Își ațintì încet privirea spre adversar. Irisul i se micșoră și privirea îi deveni pătrunzătoare.

— Așa li se va întîmpla tuturor acelora care sînt ca tine, prea curioși, se auzi din ciorapul de nylon. Toți o să ne cadă într-o bună zi în capcană.

— Mulți poate, răspunse Jo, dar nu toți. Unul precis că o să vă vină de hac.

— Auzi la el, nenorocitul! strigă cel cu mască spre complicele său. Auzi ce-i poate pliscul?

— Hai, lichidează-l! răsună din cameră.

— Încă o clipă, spuse celălalt. S-o savureze. Clipa asta-i cel mai frumos lucru cînd mori — dacă n-o guști, pierzi ceva ce nu se mai poate recupera. Nu vreau să-l deplîng o viață-ntreagă.

— Lasă trăncăneala și împușcă-l odată! insistă cel cu ochelari.

— Ei bine...

Se pare că omul cu pistolul își revenise din emoție, pentru că numai emoția era aceea care-l făcuse să vorbească atîta.

Comisarul X presimți că în clipa asta situația devine cu adevărat critică. Trebuia să joace tare!

Se rezemă cu omoplații de tapetul de mătase. Lîngă umărul stîng simți o denivelare. Nu-i dădu importanță, de fapt nu era conștient de ea în clipa aceea. Trebuia să se gîndească la altceva. La atîția detectivi care muriseră înaintea lui. După dispariția lor se constata de cele mai multe ori că ar fi putut să nu moară dacă în clipa dinaintea morții ar fi chibzuit situația lucid și cu sînge rece.

Dar cine poate fi calm și lucid în astfel de situații? „Există totdeauna o posibilitate de salvare!" îi zvîcnea în minte. Fiecare capcană care se închide, se și deschide într-un fel.

Dar cum putea să se salveze cînd avea în față o armă cu amortizor, iar în spate încă un ucigaș?

„Dacă ar fi noapte, gîndi Jo, noapte sau ceață deasă!" Din păcate, ceața nu se poate face la comandă! Însă afară era de-acum întuneric. În locuință ardea lumina, de fapt era luminată numai de tubul cu neon din antreu.

Această suită de gînduri poate că dură numai trei zecimi de secundă, după care Jo știu ce înseamnă denivelarea de sub omoplatul stîng. Era întrerupătorul de lumină. Singura și ultima lui șansă.

Mai avea nevoie de un scurt răgaz. Trebuia să știe mai întîi ce fel de întrerupător e.

— Încă un moment! spuse el. Știm că sînteți ucigașii care l-au omorît pe Lynn Fox și pe ceilalți șapte. Eu știu

asta și o știu și colegii mei de la prefectura poliției. Nu aveți deci nici o șansă. Dacă nu voi mai fi eu, vă vor urmări ceilalți. Pentru fiecare pe care-l înlăturați apar alți doi, care vă vor hăitui pînă în ziua cînd vă veți primi răsplata. Dar pentru că eu sînt la curent cu toate, v-aș face o propunere.

— Astupă-i o dată gura ! strigă cel din fund.

— Nu, vreau să știu ce iluzii își face, spuse cel mascat.

Jo cîștigase timp, poate o jumătate de minut. Întoarse puțin capul și văzu la ușa de la intrare ce fel de întrerupătoare sînt în locuință. Erau plăcuțe simple din material plastic, care funcționau la cea mai ușoară apăsare.

Jo apăsă omoplatul pe denivelarea din spate.

— Cum sună propunerea ta ? șuieră cel mascat.

Pe locul unde respirația pătrundea prin ciorap, se iviseră mici picături pe țesătură.

— Foarte simplu, spuse Jo. De mine depinde ca să înceteze urmărirea. Toți ascultă de mine.

— Numai că noi nu ascultăm balivernele tale, se auzi din spate.

— La prefectură ascultă de mine, continuă Jo nestingherit.

Lupta acum pentru secunde.

— Dacă le spun că n-are nici un sens, atunci renunță, căci pun mare preț pe viața mea, oameni buni.

— Da, cu moartea în fața ochilor, oricine devine laș.

— Asta nu e lașitate, ci rațiune.

— Dar ce garanție avem noi că, dacă te lăsăm să pleci, se va sista urmărirea ?

— Garanția sînteți voi înșivă, spuse Jo.

— Adică cum ?

— Sînteți cei mai perfecți ucigași pe care i-am întîlnit vreodată. Cu voi, unul singur n-are nici o șansă. La rîndul vostru, nici voi nu aveți nici o șansă în fața forței unite a poliției din Florida și a F.B.I.-ului. Eu îi îndrept pe o urmă greșită, iar voi, în schimb, mă cruțați. Așa, ne aranjăm cu toții. Nu pot să vă trag pe sfoară, pentru că tot m-ați înhățat. Asta-i garanția despre care vorbeam.

— Sună convingător, spuse mascatul.

— O păcăleală convingătoare! Haide, lichidează-l! Dacă n-o faci tu, o fac eu.

— Da, ne duce cu vorba, recunoscu și mascatul. Chiar dacă aduce argumente evidente, cînd te gîndești mai bine, e mai rezonabil să-l lichidezi.

Arma era îndreptată exact spre pietul lui.

Jo își desprinse puțin umărul de perete, apoi se lăsă cu toată puterea peste plăcuță. Avu succes!

Lumina se stinse brusc.

Jo alunecă fulgerător pe perete în jos, printr-o mișcare prelungită, pînă ce ajunse la podea. Linia de foc a împușcăturii îi încălzi fața, dar glonțul șuieră pe lîngă el pătrunzînd în perete.

Cînd veni al doilea glonț, Jo se și rostogolise. Acum dădu replica cu un pistol calibrul 38.

În lumina de-o clipă a magneziului, văzu cum cel mascat se dă un pas înapoi. Jo trase din nou și auzi un țipăt. Nimerise!

Trăgătorul mascat își consuma acum restul gloanțelor trăgînd de colo colo prin încăpere.

Jo se alese cu o lovitură în frunte de la o făptură care trecu în goană pe lîngă el. Auzi cum se închide ușa, apoi își pierdu cunoștința.

Cînd își reveni, zăcea pe jos, dar nu putea spune de cînd. Își mișcă membrele. Erau nevătămate. Nu simțea nicăieri senzația moale a vreunei răni. Se ridică, pipăi peretele clătinîndu-se, pînă ce ajunse la întrerupător; după care îi telefonă din cameră căpitanului.

Căpitanul cu locotenentul Sarasto intrară în apartamentul tînărului Collins. Primele cuvinte ale căpitanului fură:

— Ați făcut fum aici, hm?

Și inhală adînc fumul de pulbere.

— Destul de mult, spuse Jo. Dacă mă supun unui test cu parafină, ar ieși la iveală atîtea reziduuri de ardere, ca și cînd aș fi nimicit un trib întreg. Cînd colo, n-am făcut decît să-l zgîrii puțintel pe unul din flăcăi.

— De unde știi?

— A urlat cînd l-a nimerit un glonț. Din păcate nu e nicăieri vreo picătură de sînge. Se mișca încă destul de bine, ca și cînd l-aș fi nimerit numai în braț sau în umăr.

În timp ce Jo raporta, un funcționar de-al lui Sarasto stenografia totul.

— Numărul unu este de statură potrivită, lat în umeri, cu capul rotund, fruntea îngustă ; costum gri închis sau bleumarin. Se pare că bărbița era falsă. Numărul doi : înălțimea unu cincizeci și șapte, suplu, fața ovală. Trăsătură deosebită : păr blond deschis. Costum bleumarin.

— Aceleași costume albastru-închis, spuse Sarasto.

Jo le arătă apoi glonțul pe care-l găsise în perete, sub tapet.

— Ce părere aveți, prieteni ?

— Păi... începu Rowland.

— ...E același calibru și aceeași muniție ca în cazul Lynn Fox și crimele Collins, Smyrna, Lutherford, Goldriver și așa mai departe, continuă Jo. Sînt convins că și caracteristicile particulare ale rănilor sînt absolut identice.

— Asta înseamnă că ați fost extrem de aproape de arma misterioasă, deduse Sarasto printr-un efort intelectual.

— Nu numai de armă, dar și de făptași, accentuă Jo. Pot să vă asigur, prieteni, că nu eram la un milimetru, ci la un fir de păr de lumea spiritelor.

Deocamdată nu se putea lămuri cum de reușiseră ucigașii să-i întindă cursa tocmai aici.

— Trebuie să te fi urmărit, spuse Tom Rowland. N-ai observat nimic ?

— De observat, n-am observat ! spuse Jo. Nu ignor însă sentimentul neplăcut care m-a stăpînit toată ziua. În orice caz, nu i-am văzut. Își cunosc bine meseria.

— Faptul că nu le-a funcționat capcana perfect poate că le-a provocat un șoc zdravăn !

— Oameni ca ei nu se lasă demontați așa de ușor, spuse Jo.

Apoi examinară cele trei camere ale apartamentului, ca să găsească urme. În scrumieră Jo găsi un muc de Camel. Un funcționar de la serviciul de expertize luă cu o pensetă cîteva fărîme de noroi uscat de pe covor. Cantitatea nu era prea mare, cam cît patru capete de chibrit. Jo fu de părere că e argilă uscată.

— Așa ceva se prinde de fapt de tălpi numai pe vreme umedă, spuse el dus pe gînduri, sau pe un drum mlăști-

nos. Așa arată noroiul ce se desprinde de pe niște pantofi uscați de curînd.

— La laborator cu proba, hotărî Sarasto.

Puteau să se retragă, pentru că apartamentul nu le mai furniza nimic. Jo mai avu însă ceva de spus.

— Azi am adunat cîteva indicii frumoase, spuse el. Știm că circulă cu un Chrysler, ce armă și ce muniție folosesc. Știm că unul din ei fumează Camel și le cunoaștem în mare și înfățișarea. În afară de asta, mai avem o probă de glod care ne poate fi de folos.

— Și nu ești încă mulțumit ? întrebă Tom.

— Nu, pentru că am mai putea, cred, obține un indiciu.

— Aici, în casa asta ?

— Da, aici, dar trebuie să căscăm bine ochii. Pe unul din ei precis că l-am nimerit nu numai în căptușeala hainei, ci chiar în carne. Rănile de obicei sîngerează. Aici în apartament n-am găsit urme de sînge, pentru că sîngele pătrunde abia după cîtva timp prin lenjerie și costum. E cazul să cercetăm pe scară și în lift.

Făcură întocmai, căutînd cu mare atenție.

În cele din urmă unul dintre funcționarii de la expertize reuși să ia cu sugativa, de pe cimentul din fața ușii de la intrare, o picătură rotundă, roșie.

— După culoare, ar putea fi sînge, spuse Jo. Trebuie să fie sînge, pentru că nimic altceva nu se coagulează atît de repede.

Prelucrarea acestor date în laborator cerea multe ore de lucru. Îi aștepta o noapte lungă.

Pe la unu noaptea valorificară urmele găsite. Gloanțele aveau într-adevăr aceleași caracteristici de foc, același semn tipic, care se explica printr-o defecțiune de la gura țevii Coltului.

Jo nu se bucură, ci înjură.

— Trebuia să-i fi înhățat pistolul și cazul ar fi fost rezolvat.

— Nu poți să pui întotdeauna mîna pe ce vrei, îl consolă căpitanul.

— Acum goana după armă și făptași începe de la capăt, dar le dăm noi măștile jos pas cu pas. Uitați, domnilor, rezultatul analizei sîngelui.

— Grupa AB, raportă chimistul, una din grupele rare.

— Ei, asta e ceva. Şi ce-i cu proba de noroi ?

— Am analizat-o şi am dizolvat-o în reactivi. E vorba de argilă uscată.

— Argilă găseşti peste tot aici, pe coastă, spuse Jo.

— Exact, confirmă chimistul, dar argila asta nu provine de aici. În ghemotoacele de argilă se află microorganisme şi plancton, care se găsesc numai în regiunile cu ape dulci.

Problema prezenta interes.

— Zone cu ape dulci sînt în unele părţi din Everglades şi tot lacul Okcechobee, remarcă Jo.

— Cred că putem lăsa foarte bine Everglades la o parte, replică chimistul. Acolo apele conţin sare.

— Atunci trebuie să căutăm în nord.

— Da, între Canal Point şi Moore Haven. Cel puţin asta-i părerea mea.

Era de-ajuns. În noaptea asta tot nu puteau afla mai multe, şi-apoi erau şi foarte obosiţi.

Locotenentul Sarasto îi conduse pe Jo şi pe Tom la botelul „Claridge".

— Cu ce am adunat azi, putem face multe, spuse el pe drum. Trebuie să ţinem seama de un lucru : ucigaşii nu lucrează niciodată singuri. În spatele lor este cineva, care le dă ordine, îi organizează şi-i plăteşte.

— Să prindem întîi ucigaşii, spuse căpitanul. Pe urmă îi facem noi să vorbească. Personal, am multă experienţă la spartul nucilor de cocos.

— Chiar şi fără ucigaşi mai putem face un pas înainte, spuse Jo. Cred însă că nu deranjează pe nimeni dacă mă voi gîndi în linişte asupra situaţiei. Creierul meu produce cel mai bine cînd e ferit de influenţe exterioare.

— Vreţi să vă retrageţi în singurătate, Walker ? întrebă locotenentul.

— Nu, vreau să mă deconectez numai cîteva ore, explică Jo. Pentru asta îmi sînt de-ajuns un pat bun şi un somn fără vise.

Paturile de la „Claridge" erau excepţionale, dar cu somnul nu fu atît de simplu. Căpitanul destupă o sticlă, iar Jo se adînci în notiţele lui Tom.

Rezumatul actelor juridice făcut de căpitan era o capodoperă a simplificării exacte. Pe o singură pagină erau expuse punctele esențiale din mai multe sute de pagini de acte. Jo studie cu mare atenție aceste notițe și trase concluziile lui.

— Toate cele șapte victime, spuse el, au avut multe trăsături comune. Erau tați de familie, aparțineau celor mai bune cercuri, aveau avere și o minusculă pată neagră în viața lor anterioară.

— Tocmai micile pete negre din viața anterioară a lui Collins, Lutherford și ceilalți m-au interesat îndeosebi, sublinie Tom. Lynn Fox le-a dat pe vremuri de urmă, dar abia după cercetări îndelungate. Știa de pata ficăruia încă înainte de a muri respectivul, dar nici unul din aceste mici defecte de frumusețe nu erau suficiente pentru a întocmi actul de acuzare.

— Nu puteau fi acuzați conform legii, spuse Jo, dar e aproape sigur că respectivii puteu fi lichidați din punct de vedere social, dacă s-ar fi făcut publice delictele lor... Să privim mai îndeaproape aceste așa-zise defecte de frumusețe ! Primul avea o pasiune moderată pentru morfină, al doilea era bănuit că și-ar fi dopat caii în grajd, ca să le înlesnească victoria la curse. Al treilea era capul unei familii de vază, pe lîngă care întreținea și două fetișcane de șaptesprezece ani. Următorul s-a îmbogățit din afaceri cu terenuri, lucru pe care, de fapt, nu avea voie să-l facă în calitate de membru al consiliului municipal ; al cincilea avea legături de afaceri interzise cu străinătatea, altul era bănuit că e contrabandist și așa mai departe, lucruri care nu sînt suficiente ca să chemi un om în fața instanței. Dar...

Aici Jo se opri. Tom se apropie de el cu o sticlă, își umplu paharul, aruncă înăuntru două cuburi de gheață și se rezemă de ușă.

— Dar ?

Jo repetă ultima parte a frazei, apoi o completă.

— Toate aceste defecte de frumusețe nu au fost suficiente pentru acuzație, dar suficiente ca să îmbogățească pe alții.

— Vrei să spui, ca să fie șantajați ?

Jo aprinse un chibrit.

— Da, asta vreau să spun.
— N-avem puncte de sprijin.
— Facem rost de ele.
— Dar nu văd pe nici unul în postură de şantajist.
— Nici eu, îl asigură Jo. Deocamdată.
— Fox e în orice caz exclus. Fox a fost pînă la sfîrşit fără pată, un funcţionar absolut loial.
— Nu mă-ndoiesc de asta.
— Pe de altă parte, nimeni nu avea acces la acte, în afară de Fox.
— Nu-i chiar aşa, spuse Jo. În definitiv, actele se scriu şi se clasează. Le-au văzut destui oameni : criminalişti, secretare, funcţionarii tribunalului, chiar dacă nu cred să fi fost vreunul din preajma lui Lynn Fox care să poată fi luat în consideraţie ca făptaş. În primul rînd e necesară o privire de ansamblu pentru a împleti aceste şantaje unul după altul, în al doilea rînd să nu uităm principalul : dacă teoria mea cu şantajul e bună, atunci şantajistul a angajat doi ucigaşi să înlăture victima, după ce i-a luat banii, ca să nu poată răsufla nimic. Tipul din umbră pare a fi destul de brutal. Toate stau în picioare, numai dacă teoria mea e valabilă.
— Dar de unde vrei să iei faptele ? întrebă sceptic căpitanul.
— Direct de la rudele victimelor. Poate că aşa dăm de omul din umbră, cu condiţia ca...
Tom dădu din mînă spunînd :
— ...ştiu, cu condiţia ca teoria ta să fie bună. Mîine lucrăm deci iar pe două fronturi. Unul supune rudele la un examen sever, celălalt ia urma ucigaşilor.
— E exact ce ţi-aş fi propus dacă m-ai fi lăsat să vorbesc, spuse Jo.
— Şi cine ce face ?
— Să dăm cu banul.
Jo se trînti în pat şi stinse lumina.
Îl mai auzi pe Tom înjurînd deoarece se lovise la degetele picioarelor tot dibuind prin camera întunecată, ca să găsească ieşirea.

Tom Rowland, care cunoştea aproape toate actele pe dinafară, se apucă din nou de lucru. Jo profită de expe-

rienţa sa personală cu cei doi ucigaşi şi porni spre sediul poliţiei.

— Am uitat ceva, Sarasto, se adresă Jo locotenentului, care purta un papion mov asortat la costumul galben pai. Am uitat fişele făptaşilor.

— Eu nu, spuse locotenentul. De la prima oră doi specialişti se află la registratura centrală din Florida. Compară toate rezultatele obţinute cu caracteristicile unor ucigaşi cunoscuţi. De aici rezultă uneori indicii. Unele le şi avem : înălţimea aproximativă, domiciliul aproximativ, arma folosită, marca maşinii şi metoda de a înlătura victimele. Dacă aceşti doi tipi au fost vreodată certaţi cu legea din Florida, atunci înseamnă că avem fişa lor.

— Dacă ! spuse Jo. Mi-am mai adus aminte de ceva. Unul a folosit cîteva expresii care aduceau cu jargonul piloţilor. Poate v-ar fi de folos.

Locotenentul îşi notă.

— Aţi remarcat vreun dialect ?

— Cel mult prelungirea vocalelor, ca la cei din Sud.

Sarasto îşi notă şi acest amănunt.

— Ce aveţi de gînd în continuare, Walker ?

— Mă duc încă o dată la doamna Fox. Vreau să aflu exact încotro i-a plecat soţul.

— Vreo bănuială ?

— Bănuială, ar fi cam mult spus, dar, oricum, n-o ştergi aşa, fără să laşi măcar o adresă, chiar dacă te ai în coastă cu fratele tău.

— Dumneavoastră, Walker, spuneţi „te ai în coastă", interveni Sarasto zimbind, o expresie tot din jargonul marinarilor, dacă-mi permiteţi să mă exprim în felul dumneavoastră.

— Eu mi-am sacrificat doi ani frumoşi din viaţa mea la marină.

— Aţi rezistat bine.

— Mi-am făcut piele vîrtoasă la gît.

— De aici provine expresia de „ceafă tăbăcită".

— A fost cea mai neplăcută călire din viaţa mea, îl asigură Jo, dar datorită ei am dobîndit calitatea grozavă de a rămîne sănătos. Recruţii tineri ar trebui să le fie recunoscători instructorilor lor, decît să se plîngă de ei.

Un rege de demult a spus odată : „Fie lăudat ceea ce te face rezistent, pentru că rezistența prelungește existența".

— Există profesiuni în viața civilă unde rezistența contează mai puțin ca la noi.

— Da, există una, spuse Jo rînjind, cultivator de trandafiri într-o fabrică de flori de ceară. Dar crede-mă, Sarasto, un pianist de bar surd n-o duce mai ușor decît un măcelar vegetarian ; decît așa, mai bine paznic de noapte olog cu un cîine orb. Poți să mă crezi !

Cum însă nu avu parte din partea lui Sarasto de înțelegere și nici nu se aștepta la așa ceva, Comisarul X își luă rămas-bun și plecă spre Mar Vista.

Vocea lui Sue Fox suna în vorbitor plină, ca din tubul lung al unui vibrafon.

— Cine-i acolo ? întrebă ea.

— Eu sînt, copila mea, spuse Jo. Am trecut din întîmplare pe aici.

— A, dumneavoastră sînteți, Jo !

„E atentă !" gîndi el.

În aceeași clipă apăsă pe clanță. Intră. În urma lui poarta se închise.

Treptat, scîrțîitul pietrișului sub tălpile lui fu acoperit de zgomotul unei căderi de apă.

Jo nu-și amintea să fi văzut vreo fîntînă. Cînd ajunse lîngă casă și coti spre terasă, află de unde provine zgomotul.

Stăpîna casei își răcorea trupul bronzat, stînd sub jetul de apă care curgea în bazin.

Cînd îl văzu, ieși de sub cascadă, traversă bazinul și urcă scara. Își aranjă puțin costumul de baie alb, în special sutienul, pentru a ascunde goliciunile prea expuse.

Era udă leoarcă, însă foarte vioaie. Alunecă pe lîngă Jo și se așeză în fotoliul de paie.

— Azi e o zi frumoasă, nu ?

— Avem atîtea zile frumoase, încît nu mai poți face nici o deosebire, răspunse Jo. Pentru mine, care sînt din New York, ar fi și mai frumos dacă ar ploua odată.

— Ieri noapte a plouat.

— Da, la Palm Beach.

Ea surîse.

— Cu siguranță că n-ați venit ca să vorbim despre vreme, cu alte cuvinte : n-ați trecut pe aici din întîmplare.

— Ba da, indirect. M-am gîndit din întîmplare la soțul dumneavoastră, la George Fox. Pentru asta am venit pînă aici.

— Curioasă coincidență, spuse ea gînditoare.

Apoi se sculă și pregăti o băutură din suc de portocale și lămîie. Jo o privea.

— Cum îi merge lui George ? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Sue. N-am primit încă nici o vedere.

— Aveți vreo idee pe unde e ?

— Eu ?! întrebă ea, ca și cînd ar fi fost o rudă îndepărtată a lui George Fox. Nu, nici una.

— Nu intenționa să treacă prin Texas ?

— Da, voia, dar cîte nu vrea George să facă ! În general vrea atîtea, încît se împotmolește la jumătatea drumului.

— Nu există vreun punct de reper ca să-l găsim ?

— Trebuie să-l găsiți ?

— E destul de important pentru cercetările noastre.

— De ce oare ?

Cum să-i explice el asta ? Cum să rămînă rece în cîmpul de raze al acestui trup atrăgător de femeie, care începea să se zvînte încet la soare ? Cum să fie în stare să mai și ascundă anumite lucruri, despre care nu putea să vorbească ? Cerea un efort uriaș.

— Problema e foarte simplă, spuse Jo, cu toate că habar n-avea cum să continue. Munca unui criminalist cere atenție. S-au întîmplat anumite lucruri ale căror fire se înmănunchează dincolo de orizont.

— Vreți să spuneți că se cunosc efectele fără a se ști cauzele.

— Cam așa ceva. Ca să clarificăm aceste chestiuni, nu trebuie să neglijăm nici un punct. Avem impresia că un păpușar foarte iscusit trage sforile și ne dă de lucru. Trebuie să-l găsim pe maestrul care trage sforile. Pentru că nu știm cine e, ne concentrăm atenția asupra tuturor persoanelor care se remarcă prin absență.

Cu o mișcare bruscă, femeia schimbă poziția umbrelei de soare, poate ca să-și ascundă surpriza.

— Faceți cumva vreo legătură între George și aceste chestiuni ?

— Fără plăcere, răspunse Jo. Încă nu văd vreo legătură logică, dar trebuie să aflăm.

— Adică să verificați, interveni ea.

— Dumneavoastră o spuneți cu o claritate de care eu nu voiam să mă folosesc.

— Eu sînt întotdeauna pentru sinceritate.

— Și eu, o asigură Jo. Trebuie neapărat să dăm de George. E de-ajuns să se anunțe la cel mai apropiat post de poliție și să declare acolo unde și-a petrecut ultimele două zile și trei nopți.

— Vreți, deci, un alibi ?

— Da, acesta-i termenul de specialitate.

— Înseamnă că-l suspectați cam mult.

— Nu mai mult decît pe alții.

— Decît pe mine, de exemplu, spuse Sue Fox stăpînindu-se. Sper însă că vă puteți tempera puțin gîndurile, Jo. Orice ați presupune, să știți că George e cel mai inofensiv om care circulă prin Florida. E adevărat că-i plac băuturile tari, dar nu s-ar atinge nici măcar de o muscă. Dacă s-ar pune vreodată problema ca unul din noi doi să comită la nevoie o crimă, sînt sigură că mie mi-ar veni mult mai ușor decît lui. E drept că așa ceva e mult mai greu de înfăptuit decît de închipuit. Am trecut printr-o asemenea încercare alaltăieri noapte, cînd cumnatul meu a fost ucis lîngă mine.

— Știu că v-ar fi putut nimeri la fel de bine pe dumneavoastră, Sue ! spuse Jo.

— Țintașul era de prima mînă.

— Da, trage excepțional.

Jo se ridică. Ea schimbă repede subiectul.

— N-aveți chef să vă răcoriți ?

Sue îl examină pe Jo cu ochi de cunoscătoare.

— S-ar putea să vă vină slipul lui George.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc în oraș. Sînt gata să zbor dacă-mi mai dați o mică indicație.

— Nu vreau de loc să scap de dumneavoastră, recunoscu ea. Un bărbat în casă înseamnă cel puțin — da, cel puțin sentimentul de siguranță. Pentru dumneavoastră fac

tot ce pot, şi nu numai pentru dumneavoastră, Jo, ci şi pentru cumnatul meu mort. În privinţa lui George, să nu vă aşteptaţi la ceva deosebit. Poate că-l găsiţi la Bonita Springs. Nu cred că mai e acolo, dar Bonita Springs e de obicei primul lui punct de oprire, cînd călătoreşte. Are acolo un vechi camarad de război, proprietarul unui bar de noapte. Domnul acela nu e pe placul meu, dar prieteniile între bărbaţi sînt mai greu de explicat decît teoria cuantică. Acest cîntăreţ de bar şi cu George precis că au căzut întîi sub masă, abia după aceea îşi continuă George călătoria.

— Cum se numeşte respectivul ? întrebă Jo.

— În ce priveşte exactitatea informaţiilor, vă spun numai sub rezervă. Îl cheamă Rud, Rud Bartow. Poate că aveţi noroc.

— Voi vedea ce-i de făcut. Îmi puteţi da o fotografie a lui George ?

Sue aduse o poză şi-l conduse pînă la uşă.

— Cînd mai vorbim despre vreme ? îl întrebă pe Jo.

— Îndată ce mă-ntorc.

— Cînd adică ?

Nu ştia cît va mai fi în stare să se sustragă puterii de atracţie a acestei stele fixe.

— Poate diseră, spuse el.

— Atunci, poate pe diseară ! Vă aştept.

În timp ce cobora agale strada încinsă, Jo se gîndi : „Dacă te duci acolo, eşti la pămînt. E ca o săritură fără paraşută !“

Se întîlniră la locul stabilit. Tom Rowland raportă unele erori pe care le descoperise.

— Nu e chiar atît de simplu, începu el. Poveştile astea sînt vechi de cîţiva ani şi cel şantajat plăteşte în general sumele cerute dintr-un cont secret sau cu bani gheaţă. Perspectiva de a recupera cîndva aceste sume îndeamnă familiile Lutherford sau Goldriver la o muncă minuţioasă de albine. Verificarea vechilor extrase bancare cere mult timp. Înainte de toate trebuie să le găseşti. Domnii vor să ne ajute totuşi.

— O consolare nu prea grozavă, spuse Jo, dar intenţiile bune contează mai mult decît nimic.

— La tine cum a fost ?

— Şi mai puţin, povesti Jo. La poliţie mulg fişele delincvenţilor, iar de la Sue Fox am obţinut un indiciu mai mult decît nesigur : locul unde putem da de George mergînd pe urmele mirosului de whisky.

— Crezi că George e important ?

— Mă tem că da, spuse Jo.

— De ce ?

— Nu vreau să vorbesc încă. Ai putea să-mi sugrumi uşor presupunerea încă din faşă. Vom merge pe această urmă, ca să ştim dacă-i bună la ceva.

— Noi ? întrebă Tom, care n-avea chef de multe în perioada călduroasă a zilei. Ce-ai zice de o baie în Atlantic ? Te înviorează !

— Ce-ai zice de o călătorie la Bonita Springs într-o dubă a comisiei de criminalistică ? Îţi mai animă spiritul, hm !

— Sînt o sută cincizeci de mile pînă acolo !

— Patru ore pe drum prost.

— Cum să-ţi scot ideea asta din cap ? îl întrebă căpitanul.

— În nici un fel, răspunse Jo. Fără George Fox e ca şi cînd am fi terminat cu toată treaba.

— Ca şi cînd nu înseamnă că am terminat-o.

— Vrei să te-ntorci la New York cu opt cazuri nerezolvate ? întrebă Jo.

— Atunci mai degrabă la Bonita Springs, hotărî resemnat căpitanul.

7

După un drum parcurs pe o căldură înăbuşitoare, prin regiuni mlăştinoase, intrară în Bonita Springs pe la ora 15. Oraşul zăcea sub soare ca un cozonac în dogoarea cuptorului.

Bonita Springs făcea impresia unei localităţi fără viaţă. Viaţă era numai în jurul fîntînilor şi a răcoritoarelor.

— Cum îl cheamă pe respectivul ? întrebă Tom.

— Rud Bartow.

— Barurile de noapte se deschid abia peste şapte ore.

— Important e dacă-i adevărată chestia cu barul. Sue cea bronzată nu ştia nimic precis.

Jo merse la poliţie. După zece minute totul se înlănţuise. Rud Bartow trăia aici de mulţi ani şi deschisese în şaizeci barul „Blue Jack". Omul se bucura de o bună reputaţie. Localul era destul de decent. Funcţionarii considerau localul o mină de aur sau cel puţin una de argint. Treaba mergea strună. Rud îşi avea oamenii lui de încredere. Dacă nu voia, n-avea nevoie să se ocupe de local. Era de-ajuns să apară din cînd în cînd şi să golească casa de bani.

— De aşa ceva ar trebui să ne-apucăm şi noi după ce ieşim la pensie, spuse Tom cînd porniră mai departe. Să nu faci mimic în timpul zilei, iar noaptea şi mai puţin. Să stai în pat şi să numeri banii.

— Bartow e considerat un bun pescar, interveni Jo. Parcă asta nu contează ?

— Numai la ananghie aş sta să prind peşti mici, spuse Tom.

— Are o cabană pe lac.

— N-am uitat, şi un bungalow elegant la marginea oraşului.

— Mergem întîi la acesta.

— Ce vei rezolva cu asta ?

— Un indiciu asupra lui George Fox. Am impresia că Fox nu numai că-i un om cu suflet, dar ştie şi să se înconjoare de prieteni potriviţi.

— Fiecare cu omul pe care-l merită, mîrîi Tom.

Jo oftă :

— Cui îi spui tu asta ?

„O ţineţi tot în direcţia turnului de apă, le spuseseră colegii de la poliţie, apoi o luaţi la stînga, spre dealuri, pe şoseaua nouă."

Cetatea lui Rud Bartow nu era greu de găsit. Sfida împrejurimile, fiind demnă de reşedinţa unui proprietar de baruri.

Sunară. Nimic, nici o mişcare.

— Nu-i ocupată, spuse Tom.

Sunară în vecini, la o sută de metri. Acolo aflară cîte ceva despre Rud.

— Domnul Bartow nu-i aici, le spuse cu zel o bătrînică. Era cam prea mult fardată și căldura nu pria de loc machiajului, din care cauză își tot făcea vînt cu evantaiul pe la nas.

— Ce credeți, unde poate fi ? întrebă Jo.

— La New York.

— Știți precis ?

— Sigur că da. Rud a trecut pe-aici dimineața, înainte de a lua avionul spre New York, la expoziția mondială. Cred că asta a fost vineri. Ne-a trimis și o vedere.

— S-a cam grăbit vederea.

— Păi da, e „par avion".

— Putem s-o vedem ?

— De ce nu ?! spuse guraliva bunică ; apoi înceremeni. Abia în clipa aceea începuse să judece.

— De fapt, cine sînteți dumneavoastră ?

Tom Rowland deschise portofelul negru de piele și arătă insigna de serviciu.

— A, așa ? spuse femeia.

Dispăru și reveni imediat cu ilustrata.

— Am găsit-o azi dimineață în cutie.

Tom cercetă vederea.

— Salutări dintr-o călătorie în anul două mii, murmură Tom și-i întinse vederea lui Jo.

Jo surprinse în cîteva clipe esențialul din această ilustrată.

— Drăguț, numai că valorează exact cît o bancnotă falsă.

— Cum adică ?

— Bancnotele false nu au putere de cumpărare, iar dacă le descoperi, îl acuză pe posesorul lor.

Jo se întoarse spre femeie :

— Domnul Bartow vă trimite întotdeauna vederi din călătoriile lui ?

Ea se gîndi doar o secundă.

— De fapt, nu. Călătorește rar.

— N-ai nevoie de un alibi în fiecare zi, murmură Jo și scoase lupa ca să examineze atent ștampila poștei. Apoi i le dădu lui Tom.

— Vederea și ștampila sînt bune — în afară de o cifră, și anume doiul dinaintea lui șase, adică data.

Spuse acestea foarte încet, ca să-l audă numai Tom.

— Da, doiul e destul de clar.

— Mult prea clar în comparație cu cele două linii ale chenarului. Dacă chenarul e șters, nici cifra nu poate fi mai vizibilă. Cifra doi e falsificată.

— Lynn Fox a fost împușcat în noaptea de douăzeci și cinci spre douăzeci și șase.

— Iar Bartow s-a bazat pe faptul că pe douăzeci și șase e la New York, conform vederii. Dacă-ți faci un alibi, măcar să-l faci ca lumea !

Tom își dădu îndată seama cum procedase Bartow.

— El însuși a primit vederea și a modificat data și adresa. Se văd încă liniile subțiri de creion.

— A pus cu mîna lui vederea în cutie pentru că, procedînd cum știm, nu se putea folosi de poștă.

— Doamnă, din păcate, trebuie să reținem vederea ! se adresă Tom vecinei. Doriți o chitanță ?

— O, puteți s-o luați. Ce-i cu domnul Bartow ?

— Nu știm nici noi, îi explică Jo.

Salutară politicos și plecară.

Jo se opri într-un loc de unde nu puteau fi văzuți din casa lui Bartow.

— Dacă vineri l-a ucis pe procurorul Fox și ieri mi-a întins o cursă, înseamnă că nu a fost la New York. Dacă a pus pe ascuns vederea la cutie azi dimineață, s-ar putea să fie acasă. Care dintre cei doi ucigași e Bartow, nu știu, dar precis că unul nu o duce acum prea bine. Trebuie să i se vindece o rană de pistol.

Tom îl aprobă din cap.

— Putem să-i întrebăm pe medicii din Bonita Springs dacă au tratat rana vreunui Bartow.

Jo îl dezaprobă.

— De ce așa un ocol ? Un ucigaș rănit nu se duce la medic decît cînd viața îi este în pericol. Îl vom întreba pe Bartow însuși.

Se sfătuiră repede.

— Tu păzești casa pe dinafară, spuse Jo. Eu am s-o cercetez mai îndeaproape. Dacă stă în pat cu perdelele trase, se va mișca îndată ce mă aude.

— Fii atent, mîrîi Tom și-și fixă un punct de observație vizavi de casa lui Bartow. Găsi un loc care să-i ofere

vedere bună și să nu fie prea departe de casă. La nevoie putea interveni imediat.

Jo se apropie din nou de bungalow și se strecură pe lîngă el pînă la poarta garajului. Era bine închisă. Cînd se apropie, Jo văzu că era una din acele porți care se deschid din mașină apăsînd pe un buton. Încercă și el. Abia apăsase pe buton, că poarta se și ridică zbîrnîind.

În garajul dublu se aflau o mașină mică englezească, un BMC-Mini, și un Chrysler. Limuzina avea aripile laterale pline de praf, iar pe jantă argilă uscată.

Jo era sigur că se afla pe drumul cel bun. Acest Rud Bartow, camarad de război al lui George Fox, nu se putea să nu aibă un amestec în afacerea asta. Dar încă nu era lămurit ce legătură avea cu George Fox.

În orice caz, Jo era aproape sigur că Rud Bartow stă ascuns în casă și că a auzit deschizîndu-se poarta garajului. Mecanismul făcea destul zgomot.

Jo intră în garaj și se uită în jur. De-a lungul pereților erau înșirate lăzi de whisky și cutii cu sucuri, din cele care se servesc la bar.

În peretele din dreapta era o ușă care dădea direct în casă. Ușa era masivă, căptușită cu tablă. Avea zăvor și resort automat. Jo răsuci butonul ca să vadă dacă ușa este încuiată. Nu era. Se deschise fără vreun zgomot, cum deseori se întîmplă la uși grele.

În casă era întuneric beznă. Bartow lăsase toate jaluzelele în jos. Trebuia să dea aparența că e încă plecat.

Dintr-un motiv, pe care Jo și-l explică mai tîrziu, ezită să înainteze mai mult de trei pași în casă. Probabil că în acel moment intrase în funcțiune releul său interior de alarmă. Jo se opri deci în micul coridor, ascultă cu atenție, dar nu auzi nimic.

Auzea numai vîntul care pătrundea în garaj și zgîlțîia poarta. Era un zgomot neplăcut, care-l împiedica să se concentreze de ajuns asupra pasului următor.

„Bartow trebuie să fi auzit ceva, își spuse el. Ucigașii au urechi fine, pentru că stau toată viața la pîndă. Înregistrează zgomote periculoase chiar și în somn, chiar cînd aiurează sau au febră. Bartow e un expert în domeniul său, dacă a reușit să scape pînă acum de sub urmărirea legii. Oricum, din zece crime trei se descoperă. Bartow a

participat la mai mult de șapte. Are deci o experiență vastă și o știe. Nu e omul care să doarmă liniștit și nici să se lase arestat în pat."

Jo era în același loc și nu făcuse încă al treilea pas, cînd auzi un strigăt de afară. Odată cu strigătul auzi și lipăitul unor picioare goale pe ciment.

Se întoarse brusc și dintr-un salt ajunse la ușă, dar se izbi de ea. Lîngă tocul ușii stătea un bărbat, cu brațul ridicat, ținînd în mînă un cuțit mare de măcelărie. Era pregătit să dea ochi cu el.

O fracțiune de secundă stătură așa, față-n față.

Jo aprecie fulgerător situația. Acesta era complicele din camera lui Collins, cel îndesat, cu barbă și ochelari. Acum nu avea nici barbă, nici ochelari, dar el era. Purta o pijama, peste care aruncase în grabă un halat de casă. Mîneca dreaptă atîrna liberă, pentru că brațul era prins cu o legătură. Era brațul în care nimerise Jo.

În acea fracțiune de secundă Jo văzu totul extrem de limpede : bandajul alb însîngerat, strălucirea febrei din ochii lui Rud Bartow și disperarea care-l mînase să acționeze.

Cuțitul mare și ascuțit era în mîna sănătoasă și Jo văzu cum îi scad șansele de scăpare. Cuțitul parcurge distanța mai repede decît s-ar arunca el la pămînt, chiar mai repede decît mișcarea ce-ar fi făcut-o el pentru ca să pareze lovitura sau să scoată pistolul.

Cuțitul aducător de moarte se și repezi, catapultat cu forța mîinii unui criminal aflat într-o situație fără scăpare.

Jo știa că oțelul îl va atinge oricum, totuși încercă să-l evite. Se-ntoarse pe jumătate, se aplecă, îndoi genunchii și se pregăti de o săritură salvatoare într-o direcție necunoscută.

Văzu dinții dezveliți ai adversarului, buzele-i crispate, mușchii contractați într-un act de oarbă voință.

În clipa aceea urmă împușcătura.

Glonțul zbură cu o viteză de o mie de metri pe secundă prin garaj și pătrunse în spatele ucigașului. Mai iute ca gîndul, provocă o reacție care avu viteza curentului electric din rețelele de cupru. Încă înainte de a ajunge să lovească, voința de a ucide a lui Rud Bartow se curmă.

Siguranța căzu și întreaga rețea electrică a sistemului său nervos se prăbuși.

Brațul în care avea cuțitul rămase atîrnat deasupra lui Jo, ca împietrit. Apoi pumnul se desfăcu și cuțitul căzu jos. Odată cu el căzu și Rud Bartow.

Cînd căpitanul Rowland năvăli în garaj, Jo stătea iarăși drept, respirînd cu greutate și alb ca varul.

— Îți mulțumesc, spuse Jo, ai făcut o treabă pe cinste. Eram deja cu un picior în groapă, și asta pentru a doua oară în decurs de optsprezece ore. Bravo, îți mulțumesc!

Apoi se așeză pe o ladă de whisky și-l lăsă pe ucigaș, care era pe moarte, în seama căpitanului.

Tom se aplecă asupra lui Bartow și-l întoarse cu fața în sus. Bartow respira încă.

— Mai bine te duceai la New York, îi spuse Tom. Așa e piesa! Ani de zile nu se întîmplă nimic, apoi vin toate deodată. Din ordinul cui l-ați ucis pe procurorul Fox?

Nici un răspuns.

— Cine-i complicele tău? insistă Tom.

Nu primi nici de data asta vreun răspuns, cu toate că Rud Bartow deschisese larg ochii și se vedea că înțelege cuvintele lui Tom.

— Din ordinul cui? insistă iar Tom. Unde-i George Fox?

Ucigașul dădu din cap, strînse din dinți și nu spuse nimic.

Apoi se crispă tot. Ridică puțin capul, se uită în jur, gemu și muri.

— Păcat, spuse căpitanul și-și puse arma de serviciu la loc, dar mai bine el decît tu.

Telefonară la postul de poliție din Bonita Springs, pe urmă îl anunțară și pe locotenentul Sarasto.

Pînă să vină comisia de criminalistică, percheziționară casa. Găsiră un carnețel cu o foaie smulsă, un permis de armă și revolverul. Era un Colt vechi, calibrul 38.

— Ca proprietar de bar de noapte a obținut ușor permisul de armă, sublinie Jo. Rud e juma' din firmă. Se pare că el era autorul planurilor. Acum va fi greu să mergem pe urmele lui George Fox. Nu prea cred că a fost

de curînd la Bartow. Rud Bartow n-avea timp să se desfete cu amintiri de război şi să se-mbete împreună cu un fost camarad. Avea alte treburi !

Curînd auziră sirenele poliţiei. Nu mică fu mirarea colegilor din Bonita Springs cînd îl văzură pe respectabilul proprietar de bar zăcînd în asemenea postură.

— Aveţi dovezi împotriva lui ? îl întrebă pe căpitan unul din noii veniţi.

— Cîte să fie ? întrebă Tom. Dacă nu vă ajunge faptul că e ucigaşul procurorului Lynn Fox din New York, atunci scoateţi-i glonţul din braţ. L-a încasat ieri seară, cînd a luat-o la fugă după o tentativă de omor nereuşită.

— Trebuie să fie un glonţ de oţel, calibru treizeci şi opt, adăugă Jo.

Medicul legist examină mortul.

— Al cui e cuţitul ? Întrebă un poliţist.

— Al lui, spuse Jo. Amprentele mai sînt încă pe mîner.

— Ce făcea cu el în garaj ?

— Curăţa cartofi, mormăi Tom Rowland, pe care întrebările poliţiştilor locali îl călcau pe nervi.

Medicul legist termină repede.

— Glonţul a distrus vasele coronariene, dar tot n-ar fi rezistat, chiar sub îngrijire medicală. Rana e tare urîtă. Culoarea epidermei indică un început de septicemie.

— Chiar septicemie ?

Medicul aprobă din cap.

— Mai sînt întrebări ?

Jo nu mai avea nici o întrebare ; doar o rugăminte.

— Dacă veţi menţiona în raportul dumneavoastră şi ce grupă de sînge are, ne-aţi ajuta mult. Noi presupunem că are AB. Dacă şi dumneavoastră, doctore, stabiliţi AB, şirul dovezilor e ca şi încheiat.

— Cam inutil, spuse căpitanul şi insistă să se întoarcă la Miami.

Ieşi afară şi se duse la maşină. Fumă la umbră o ţigară. Jo încă mai discuta cu medicul.

Cum însă Jo întîrzia, Tom deveni nerăbdător. În sfîrşit, Jo veni.

— Era şi timpul, spuse Tom aruncînd mucul. Ce-a mai fost ?

— Nimic altceva decît că omul are oricînd ceva nou de învățat, spuse Jo. La Bartow nu intervenise încă rigiditatea.

— Ei și ?

— Se pare că Bartow avea o concepție ceva mai deosebită despre onoarea ucigașului.

— De unde deduci asta ?

— A încercat în ultimul moment să distrugă ceva foarte important.

— Da, ceva cu carnețelul nu era în regulă, spuse Tom. L-am răsfoit. Erau numai cîteva numere de furnizori.

— Și foaia lipsă ?

— Ai găsit-o cumva ?

Jo dădu afirmativ din cap.

— Unde era ?

— Medicul legist e un om foarte conștiincios, spuse Jo. Dintr-un motiv oarecare a examinat și gura lui Bartow. Atunci am zărit între dinți o bucată de hîrtie. I-am descleștat maxilarele și am găsit un ghemotoc de hîrtie mestecat pe jumătate. Se poate vedea încă numărul de telefon.

— Foaia lipsă din carnețel ?

— Exact ! E un număr de zece cifre.

— Număr de zece cifre nu există nicăieri în America.

— Ba există. E compus din indicativul de patru cifre și din numărul de șase cifre al abonatului.

Tom fluieră strident, coborînd treptat tonul și prelungindu-l.

— Rud Bartow era într-o stare gravă. A sărit totuși din pat cînd a auzit zgomote. Înainte de a merge să vadă ce e, a distrus foaia din carnețel. Trebuie să fie deci un număr foarte important.

— Vom stabili imediat ce și cum, spuse Jo.

Trecură pe la oficiul poștal, unde aflară că indicativul de patru cifre este cel din Palm Beach. Numărul aparținea unui oarecare Charly Queen, proprietarul unui atelier mecanic din West Palm Beach.

— Colac peste pupăză, se burzului Tom. Am întrevăzut o astfel de călătorie în jurul lumii încă de cînd am pornit spre Miami !

Merseră de la Bonita Springs la West Palm Beach cam două ore și jumătate pe autostrada numărul 80, de-a lungul țărmului estic. Ajunseră cam pe la ora 19. Încă nu mîncaseră nici măcar de prînz.

— Ce-ai zice de-un sandviș cu ton ? întrebă Tom.

— Nu-i rău, spuse Jo. În definitiv n-am la stomac nimic pe bază nervoasă. Recunosc, aș digera ceva, dar după treabă are gust și mai bun.

Tom știa ce înseamnă asta, așa că se duseră la atelierul mecanic al lui Charly Queen.

Era încă deschis. Jo intră. Tom rămase în mașină, pîndind cu ochii-n patru.

Ajuns înăuntru, Jo văzu un bărbat cu aparatul de sudat în mînă, lucrînd la o cositoare mecanică, și se gîndi că acesta e omul pe care-l caută. După figură și statură, era tînărul cu masca de nylon, chiar dacă purta acum o salopetă și o șapcă de șofer pătată de ulei.

Cînd îl văzu pe Jo, se opri din sudat. Flacăra se stinse pocnind ca de obicei. Mecanicul își ridică ochelarii pe frunte.

— Charly Queen ? întrebă Jo și privi în jur.

— Da. Ce s-a-ntîmplat ?

— Îl cunoașteți pe Rud Bartow ?

— Să mă gîndesc.

Charly nu era nici nepoliticos, nici respingător, lucru la care Jo se așteptase de fapt.

— Din Bonita Springs, adăugă Jo. Rud Bartow, proprietar de bar.

Bărbatul cu păr blond surîse.

— Ah, da, Bartow ! A fost de cîteva ori pe la mine. Are un motor de bord japonez, iar eu sînt singurul din Florida care se pricepe la așa ceva. Cel puțin așa se spune, adăugă cu prefăcută modestie. I-am pus motorul în față. S-a-ntîmplat iar ceva ?

— Cu motorul nimic, spuse Jo, numai cu Rud.

— Îmi pare rău. Și ce-i cu Rud ?

Charly începu să-și facă de lucru la un jiglor. Îl strînse în menghină și-l lărgi cu un alezor.

— E mort, spuse Jo cît mai clar.

Nici un mușchi al feței lui Queen nu trăda ce gîndește.

Avea un complice.

Charly Queen își ridică privirea.

— Nu mai spuneți !

— Precis.

— Și-l căutați la mine ?

— Trebuie să căutăm peste tot, Queen.

— Ei bine, bănuiesc că sînteți de la poliție sau cam așa ceva, dar de ce-l căutați tocmai la mine ?

— Dumneavoastră îl cunoașteți mai bine pe Bartow.

— Chiar așa de bine nu. Am aflat odată dintr-o discuție c-am făcut războiul din Coreea la aviație, în aceeași unitate.

„Toț camarazi de război !“ gîndi Jo, dar fața-i nu trăda nici un gînd.

— Cum de se face atunci că Bartow avea numărul dumneavoastră de telefon ? continuă Jo.

— Îl are ?

— Da.

— Atunci și l-a notat în caz de nevoie, pentru vreo reparație. Merg și la domiciliu, ca să pun mașinile la punct.

— Ei bine, spuse Jo și-și aprinse o țigară. Făcu o mică pauză, ca să-l șocheze și mai tare pe Charly.

Cînd se aprinse țigara, îl privi pe mecanic.

— Cum de a încercat atunci să digere tocmai numărul dumneavoastră, Charly, cînd moartea era aproape ?

Queen rămase consternat.

— Pe ce cale spinoasă vreți să alunec, domnule ? întrebă el iscodindu-l.

— Noi lucrăm pe față, murmură Jo. Asta este metoda noastră. S-a stabilit oficial că Bartow a vrut să distrugă numărul dumneavoastră de telefon în momentul în care l-a nimerit glonțele. N-a mai ajuns s-o facă. Acum spuneți care-i părerea dumneavoastră. Dar repede !

— Nu-mi vine nimic în minte, fir-ar să fie ! mărturisi Queen, sincer uimit. E sigur ceea ce afirmați despre Bartow ?

„Un actor fantastic“, gîndi Jo.

— Bartow este unul din cei care l-au ucis acum două zile pe procurorul Fox, continuă el.

Queen dădu afirmativ din cap.

— Am auzit de asta. S-a-ntîmplat acolo jos, la Miami. Oribilă poveste. Dar cine ucide un procuror ? Cu siguranță că nu Rud Bartow.

— Jo nu se lăsă antrenat în discuție. Atacă din nou.

— Bartow a avut un complice ! Unde ați fost în noaptea de douăzeci și cinci spre douăzeci și șase septembrie ?

Queen părea că se gîndește.

— Un moment ! (Găsise.) Am fost la pescuit. Da, cu barca sergentului Closter.

— Cît timp ?

— De vineri dimineața pînă sîmbătă seara.

— Asta se numește un week-end întrerupt.

Queen rînji, dar se stăpîni în ciuda tuturor atacurilor. Era chiar prea amabil.

— Duceți-vă odată la lacul Okcechobee pe timp de ploaie. Și dumneata ți-ai întrerupe week-end-ul, amice !

— Martori ? întrebă Jo.

— O grămadă.

Comisarul X ajungea încet la punctul principal.

— Iar ieri unde-ați fost ?

— Contrar așteptărilor, duminică s-a făcut iar frumos, așa că am stat toată ziua la șstrand să mă bronzez.

— Ar fi bine dac-ați avea martori și pentru asta.

— Nu-i nici o problemă, spuse Queen cu cel mai dulce zîmbet. Mai aveți și alte cîteva sute de întrebări de pus, domnule ? Vă rog, dați-le drumul. Curînd închid atelierul.

— Ce mașină aveți, Charly ?

— Un Dodge.

— Aveți armă de foc ?

— Da, cu permis, un Mauser german de nouă milimetri. Pradă de război ! L-am modificat însă pentru calibrul american de patruzeci și cinci.

— Pot să văd arma ?

— Din păcate, nu. Am pierdut-o la Everglades, nu mai știu exact cînd.

— Păcat, spuse Jo, foarte păcat !

— Da, păcat, spuse Charly Queen. Vă mai pot fi de folos cu ceva ?

Jo dădu afirmativ din cap.

— Arma ne este de foarte mare importanță, pentru caracteristicile individuale de foc.

— Pot să merg s-o caut !

— Nu ne arde acum de glume, spuse Jo.

Queen pară puternic :

— Mda, bănuielile dumneavoastră nu sînt prea rele !

Se duse la poartă ca s-o închidă. Jo se văzu silit să plece, ca să nu fie încuiat acolo.

Nu terminase încă.

Bănuielile sale, ce-i drept, se întăriseră, dar băiatul era prea abil ca să poată fi atacat. Era ca cremenea, în care nu se înfige nici un piolet. Ca să se cațere mai sus, lui Jo îi trebuiau cîrlige.

Făcu o ultimă încercare. Scoase o poză din buzunar și i-o arătă.

— Îl cunoașteți pe acest bărbat ?

Era George Fox. Jo nu rosti nici un nume.

Se-ntîmplă ceva la care Jo nu se aşteptase. Charly Queen răspunse afirmativ .

— Nu cumva e procurorul ucis ? Fotografia lui a apărut în toate ziarele de două parale din Florida.

— E fratele lui, spuse Jo.

— Seamănă foarte mult între ei.

Jo nu mai întrevăzu altă posibilitate ca să-l prindă pe Queen. La ananghie, recurgea la cel mai vechi și simplu truc : se purta ca și cînd interogatul ar fi recunoscut deja totul. Presupunea pur și simplu că Charly Queen e ucigașul. Procedînd astfel, obținuse deseori rezultate neașteptate.

— Charly, spuse el rar, cine ți-a dat ordin să-l asasinezi pe Lynn Fox ?

Mecanicul rămase o clipă buimac și fără grai. Dar reacția asta nu putea fi hotărîtoare ; în fond, cine n-ar fi pățit la fel după o asemenea întrebare perfidă ! Important e ce faci după ce-ți revii din buimăceală.

Queen își mască gîndurile cu zîmbetul său prefăcut.

— Domnule, spuse el rînjind, nu știu nimic și nu veți afla nimic de la mine, pentru că pe un om dezbrăcat nu poți să-l buzunărești.

— Da, vom vedea, Charly Queen ! spuse Jo.

Cînd ieși afară, îl văzu pe Tom Rowland, care coborîse din mașină și stătea rezemat de fîntînă. Tom se pare că aflase totul.

— Supraveghere ! Imediat sub supraveghere ! mîrîi Tom cînd se îndreptară spre mașină. Dacă nu mă-nșel, acum stă zdravăn sub tensiune.

— Se bazează pe reciprocitate, mormăi Jo. Prind eu știuca asta fără solzi, trebuie să-mi pun numai mănușile potrivite.

— Alea căptușite cu șmirghel.

— Să-i lăsăm timp și să-l provocăm încetul cu încetul, pînă face o greșeală.

Tot drumul de la Palm Beach la Miami, Jo rămase foarte îngîndurat.

La „Claridge" avură numeroase convorbiri telefonice în timpul cinei. Cînd Tom își termină misiunea, supa se răcise, iar cînd se-ntoarse Jo din hol, sosul era rece.

Chelnerul era deznădăjduit.

Pe Tom și pe Jo însă nu-i deranja. Ziua nu se scursese degeaba și se întrevedeau de pe acum cîteva rezultate.

— Ce spun Goldriverii ? îl întrebă Jo pe căpitan.

— Au răsfoit toată ziua prin vechile documente de la contabilitate. Cu patru săptămîni înaintea morții sale violente, senatorul Goldriver avea încă șaptezeci de mii de dolari într-un cont secret. Cînd, după moartea lui, a fost deschis testamentul, în cont figura doar suma de zece dolari patruzeci. Moștenitorii n-au putut afla nici pînă azi unde s-au topit cele șaptezeci de mii.

— Care e situația la Lutherforzi ?

— Asemănătoare ; la ei e vorba de o lipsă de peste cincizeci de mii.

Se putea ușor deduce restul și chestiunea se limpezea.

— Natural că la mijloc e un șantaj, spuse Tom.

— Urmat de moarte.

Jo își tăie o felie de friptură. Cînd își puse felia pe farfurie, Tom îi întinse condimentele.

— La Smyrna ce-au spus ?

— Ceva asemănător, raportă Jo. Smyrna nu avea cont secret ; soția lui îl ținea cam din scurt. Ea ținea banii. Dar când a murit, au constatat lipsa colierului pe care Smyrna îl dăruise soției sale la nunta lor de argint. Au angajat un detectiv particular. Acesta a găsit colierul la un bijutier din New Orleans. I-l vînduse chiar Smyrna cu nouăzeci de mii, cu exact jumătate din valoare. Înseamnă că Smyrna avea neapărat nevoie de bani.

— ...ca să nu-și piardă reputația, adăugă Tom.

— Banii i-a plătit aceluiași destinatar ca și ceilalți șase. Toți au plătit ca să fie lăsați în pace, pentru că șantajistul știa ceva despre ei. În compensație, le-a dăruit pacea veșnică.

Jo gustă din vinul profiriu ; i se păru că altă dată fusese mai bun. Poate că și chestiunea asta îi lăsa un gust amar în gură.

— Cine-i acest om, întrebă Tom, acest necunoscut instaurator al păcii ?

Întrebarea rămase suspendată în aer ca fumul țigărilor pe care le fumau după masă.

— Unul care și-a putut procura despre cei șapte gentlemani informațiile necesare.

— Asta o știam încă de azi dimineață.

— Nu, am mai avansat un pic, spuse Jo. Avem un instrument al șantajistului. Pe Rud Bartow îl avem cu siguranță.

Tom își dezvoltă pe loc ideea.

— Bartow era prieten cu George Fox. Fox e fratele lui Lynn Fox. Lynn Fox era pe-atunci al doilea procuror și se ocupa de aceste cazuri. Nu rezultă de aici un fir logic ?

— Logic ? Da ! răspunse Jo îngîndurat.

— De ce-a șters-o George ?

— Așa e, de ce ? întrebă Jo. Sper ca în noaptea asta să aflu mai multe. O voi aduce pe Sue Fox în starea în care să aibă chef de vorbă. Atunci scoatem cuțitele și ne năpustim asupra taurului.

Jo stinse țigara.

— Te așteaptă ? se interesă Tom.

Jo rîse :

— Organizarea constituie jumătate din viață. Nu numai că mă așteaptă, dar a consultat și cîteva cărți de meteorologie. Totul de dragul meu.

— De meteorologie ? mîrîi Tom. Asta-i bună ! Aș vrea să fiu o muscă și să stau pe termometru.

După ce se gîndi puțin, Jo luă rapid o hotărîre.

— Vino cu mine ! spuse el. Am o misiune specială pentru tine.

Sue Fox purta o rochie ce părea ca și cînd ar fi făcut baie în bronz auriu. Efectul era calculat la maximum, acționa ca o injecție cu glucoză asupra unui om epuizat.

Îl aștepta pe Jo între terasă și bazin. În felinarele de vînt ardeau lumînări lungi. Flăcările se unduiau în briza ce venea dinspre mare.

Jo observă imediat că Sue știe bine lecția. Atîta că o spunea cu o oarecare ironie.

— Ca după atîtea zile călduroase de vară, noaptea suflă vîntul. Îmi place clipa în care-și schimbă direcția. Întîi e foarte liniștit, apoi începe să vuiască. Atunci se simte mireasma de floare și de fruct.

— Da, dacă nu vine furtuna, spuse Jo.

— Adevărat, o furtună poate nimici totul, răspunse Sue cu două înțelesuri.

— Furtunile se-anunță din timp, zise Jo, și adăugă : Scuzați-mă, doamnă, că n-am venit în costum de seară, dar n-am mai avut timp să mă schimb.

— Adevărat ? întrebă ea. Sînteți atît de ocupat ?

— Nu numai asta, răspunse el sincer, telegrama dumneavoastră m-a chemat atît de urgent la New York, încît n-am reușit să-mi mai împachetez și smokingul.

— V-ar sta bine în smoking.

Își făcu de lucru la bar.

— Pot să vă prepar pentru-nceput un Americano ?

— Toate băuturile dumneavoastră sînt foarte bune, doamnă Fox.

„Doamnă Fox" părea să nu-i facă plăcere.

— Șampanie mai mult, sau suc de portocale ? întrebă ea pripit.

— Dacă e dulce, atunci vă rog jumătate-jumătate.

Jo se așeză comod în fotoliu. În timp ce fuma, se uita printre chiparoși în jos, spre mare. Un vapor se îndrepta, în zare, spre nord. Jo îl urmări un timp, apoi își dădu seama că muzica lină ce se auzea nu putea veni de la vapor, pentru că era mult prea departe. Muzica se răspîndea de undeva din niște difuzoare ce erau deasupra terasei. Se auzea o melodie dulceagă, de Cole Porter.

Se pare că stăpîna casei avea planuri mari pentru astă-seară.

— Bună instalație stereo, spuse Jo cînd Sue aduse băuturile.

— Din păcate nu ajunge pînă la telefonul de la bazin, răspunse ea cu regret.

— Puteți s-o faceți.

— Nu prea.

— De ce ?

Deodată parcă îi dispăru veselia.

— Nu credeți că familia Fox se-ndreaptă spre declin ?

Jo o privi pe deasupra paharului, cu aerul că nu prea vrea să-i dea dreptate.

— După aparențe, în nici ún caz nu, doamnă Fox.

Nici o femeie nu putea arăta mai bine. Dacă avea acest sentiment de declin, motivele erau fără îndoială altele, mai serioase.

Era dornic s-o cunoască și-și propuse să facă totul în acest scop. Se pare însă că apăsase greșit pe butoane.

— De ce-mi spuneți mereu „doamnă Fox" ? întrebă ea fără ocol.

— Pentru că sînteți căsătorită cu George Fox.

— Atunci, pentru a fi mai exacți, ar trebui să-mi spuneți „doamna George Fox".

— Mă rog, cum doriți !

— Eu însă prefer să-mi spuneți Sue.

— Întocmai cum doriți, răspunse Jo într-o doară.

— După masă n-ați fost atît de rigid și protocolar. Ce s-a-ntîmplat, de ce v-ați schimbat așa ?

— N-aș putea să știu...

— Sigur că nu știți. Astfel de schimbări le observi abia mai tîrziu. Dar așa este. Cînd simte că e în pericol, broasca țestoasă își trage sub carapace capul și picioarele, iar ariciul se ghemuiește și-și zbîrlește țepii. Ce v-am făcut, Jo ?

nîştească Jo.

— Aţi avut vreo supărare ?

Jo agită paharul şi sorbi o înghiţitură.

— Să vorbim de lucruri mai plăcute, doamnă Fox.

— Sue ! Vă rog, chiar dacă mai sînt căsătorită cu George Fox.

Jo îşi ciuli urechile la un cuvînt.

— Mai ? repetă el încruntîndu-se. Ce-nseamnă „mai" ?

— Că sînt încă soţia lui, cel puţin pe hîrtie, şi că voi fi şi în viitor soţia lui, dacă tratamentul va da rezultate bune.

— Ce tratament ? întrebă Jo.

Ea răspunse tot cu o întrebare.

— Vă puteţi imagina ce-nseamnă să fii căsătorită cu un alcoolic ? Sînt foarte sinceră cu dumneavoastră, Jo. Vorbesc deschis, pentru că am încredere în dumneavoastră, şi pentru că sper să vă pot ajuta în munca dumneavoastră. Soţul meu este în drum spre Texas. E-adevărat, nu v-am minţit. Numai că nu a plecat pentru afaceri sau de plăcere, ci avea de suportat cîteva luni dificile acolo. S-a dus la sanatoriul de dezintoxicare Beaumont. Lynn Fox personal l-a anunţat acolo. E vorba de o cură destul de severă, cu două tăişuri. Pacienţii care ies de la Beaumont ori sînt vindecaţi şi nu mai pun niciodată alcool în gură, ori pier din cauza tratamentului... Aşa, acum ştiţi totul despre noi.

— Într-adevăr, nu-i de glumit, spuse Jo. Dar nu se poate spune că din cauza asta familia Fox decade. Poate că linia va fi iar ascendentă, ca după orice depresiune, în ciuda oribilei poveşti cu cumnatul dumneavoastră.

— Sînteţi un optimist ! spuse Sue abătută.

— Cît timp ţineţi capul sus, cît timp rămîneţi pe poziţie, eu unul cred în asta, doamnă Fox.

— Aveţi calităţi imense în postură de consolator, spuse ea golindu-şi paharul cu sete.

Apoi se sculă. Jo îşi dădu seama că femeia băuse şi înainte de venirea lui. Făcea totuşi eforturi să-şi menţină echilibrul.

La pick-up se schimbă placa. Sue pregătea din nou o băutură. În liniştea care se făcu, Jo îşi prelucra în continuare tactica.

Nu pătrunsese încă destul de adînc, ca să știe tot. Încă nu ajunsese la fund, ca să poată tatona terenul.

În acel moment se auzi un zgomot sec.

Putea fi trosnetul unei crengi, însă se pare că venea din casă.

Sue se uită la Jo.

— Ce-a fost asta ?

— N-am auzit nimic.

— Parc-a fost o clanță.

— Eu aud de fapt bine, o asigură Jo.

— Dacă dumneavoastră, ca specialist, n-ați auzit nimic, atunci înseamnă că m-am înșelat.

Jo știa precis că Sue nu se-nșelase, dar spera ca zgomotul să nu se mai repete. Altfel îi strica întregul plan.

Mai tîrziu, după ce luară în silă cîteva gustări reci, brusc ea îl rugă să-i facă o plăcere.

— Eu v-am angajat de fapt, constată ea.

— Nu numai de fapt, spuse Jo, ci sînt în serviciul dumneavoastră.

— Vă cer prea mult, dacă vă rog să dansați o dată cu mine ? Numai o dată ! N-am dansat tare de mult.

— Și vă adresați chiar și pentru asta unui expert ca mine ? Eu sînt un fel de Fred Astaire cu picioare de lemn.

— N-am spus eu că familia Fox e în plină decădere ?

Jo însă făcu un gest ca și cum ar fi spus că nu acceptă astfel de afirmații. O luă pe Sue de mijloc și nu era vina lui dacă ea se lipi cu tot trupul de el. „Poate că așa se dansează între artiști", gîndi el. Sue Fox fusese pînă nu demult o celebră actriță de revistă. Se mișca ușoară ca un fulg și nici o notă nu sună fals cînd fredonă acompaniind la vocea a doua melodia.

— Ce-ai învățat, nu se uită, spuse ea și vocea îi deveni o șoaptă. Aveam toate șansele la Hollywood, dar m-am săturat de toată mascarada. Un om care nu lucrează efectiv în acest domeniu, nu-și poate închipui ce-nseamnă să fii zilnic șaisprezece ore în formă. Dacă se filmează, iei dublu și chiar mai mult, dar cine poate rezista la infinit ?

— Se pare că banii pe care-i încasează unii rezistă, spuse Jo.

— Într-adevăr, se cîştigă zdravăn. În cîţiva ani am făcut o jumătate de milion, dar pe urmă l-am cunoscut pe George. George se trage dintr-o familie de vază. Pe atunci era încă un băiat simpatic, chiar cînd era băut. Mă gîndeam fie să trag tare încă zece ani la revistă pînă constat într-o bună zi că nu mă mai solicită nimeni, fie să mă retrag cînd sînt încă în culmea gloriei, să mă căsătoresc, să am copii...

— V-aţi căsătorit.

— După cum vedeţi. Am regretat. Nici copii nu am.

Brusc îi pieri cheful de dans. Trupul femeii se dezlipi de lîngă el. Jo se bucură. Credea că în sfîrşit a dat de capăt. Sue Fox era pe punctul de a-şi deschide inima. Ajungeau cîteva întrebări iscusite, aruncate ici-colo.

— Dar George vă iubeşte ? întrerupse el pauza.

— Îmi iubeşte banii, spuse ea.

— Nu are şi el destui ?

— A avut, răspunse ea cu amărăciune. După moartea tatălui său a moştenit exact jumătate din avere. Totul s-a dus de rîpă în cîţiva ani. Trebuie să ştiţi că George nu e un geniu financiar. Pe deasupra n-a reuşit să refuze niciodată sfaturile unor aşa-zişi prieteni bine intenţionaţi. La început, cînd consuma doar o sticlă de whisky pe zi, mai mergea. Recupera ceea ce pierdea. Pînă acum vreo trei ani şi-a menţinut cît de cît averea. Cînd Lynn s-a mutat la New York, norocul păru că-l părăseşte. De orice se apuca, pe George îl urmărea ghinionul. Speculaţiile cu terenuri au dat greş, acţiunile de petrol s-au devalorizat, o mină de uraniu din Mexic, în care investise enorm, s-a dovedit a fi o înşelătorie. Curînd am ajuns în stadiul în care George voia să se atingă de averea mea. Eu am fost însă mînă de fier. George primea de la mine bani de buzunar şi atît ! De atunci a început să bea serios. Trebuie să recunosc că uneori avusese intenţii bune. Lynn reuşea să-l readucă uneori la realitate pentru scurt timp. Boala îl rodea însă pe ascuns. Pînă la urmă, Lynn n-a mai văzut altă ieşire decît să-i propună lui George o cură brutală.

— George s-a arătat de acord ?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Ciudat, dar a fost de acord.

— A-ncercat în aceşti ani să facă iarăşi rost de bani ?

— Nu numai că a-ncercat, dar mai mult. S-a născut între noi doi o adevărată luptă pentru fiecare dolar. George a încercat în toate felurile să pună mîna pe conturile mele. Nici de la falsificări de cecuri nu s-a dat înapoi. Odată mi-a forțat chiar seiful. Totdeauna am reușit să-i mușamalizez boacănele. Dar n-am făcut-o numai de dragul lui. Era vorba de cariera de procuror a lui Lynn. Cu un frate delincvent, și-ar fi pierdut postul.

Jo mai avu de pus o întrebare.

— După lege, George Fox e moștenitorul de drept al fratelui său. Cred că nu există altcineva care să ridice pretenții. După cum ați spus și dumneavoastră, Lynn n-a murit sărac.

Sue Fox ridică din umeri. Pielea mată și bronzată a decolteului strălucea în lumina lumînărilor. Părul negru-albăstrui strălucea ca o pictură japoneză în culori de lac.

— Sper că George va afla despre asta abia după ce tratamentul va da rezultate potrivite.

— Da, ar fi bine și pentru el și pentru dumneavoastră.

— Altminteri ne-ndreptăm spre catastrofă.

Sue se trînti în fotoliu și-l privi pe Jo. Ochii îi licăreau. Respira adînc ; materialul auriu se mula pe fiecare adîncitură sau proeminență a trupului și parcă respira în același timp. Nylonul subțire foșnea la orice mișcare a genunchilor.

— Să vorbim despre altceva, spuse Jo.

Își aprinse o țigară Chesterfield. În acel moment se auzi iarăși zgomotul de adineauri, atît de tare, încît Jo nu putea să mai nege.

Sue Fox se sperie.

— Ce-a fost asta ?

— Vîntul, vreun oblon deschis.

Expresia ei se schimbă.

— Aș vrea să vedeți dumneavoastră ce e, Jo.

— Frică ?

— Nu, spuse ea, cu toate că pe brațe i se făcuse pielea ca de găină. Vă rog uitați-vă ce e, Jo.

El se sculă și zîmbi.

— Ei bine, ca să nu vă faceți impresia că sînt laș.

— Și mă lăsați singură aici ?

Jo ezită și se opri. Ea nu avea de unde să știe că nu-i făcea de loc plăcere această cercetare.

Dar nu avea de ales. Sue nu trebuia să observe nimic.

— Mergem împreună, însă o iau eu înainte, spuse el.

Căută la parter, deși știa precis că zgomotul venise de la etajul întîi.

În hol, Sue se agăță de brațul lui.

— Cîte încăperi are parterul ? întrebă Jo.

— Hol, bucătărie, baie, camera de oaspeți și camera de zi cu televizorul.

Din hol se vedeau toate încăperile. Nu era nimeni. Nici nu putea fi cineva aici.

Casa era aranjată în stilul solid din Sud. În unele detalii, cum ar fi fost tablourile, se observa un ușor amestec de gusturi, amintind că stăpîna casei vine din lumea revistei. În rest, Jo o găsea foarte plăcută.

— Aici nu-i nimic ! exclamă Jo. Ne-am înșelat.

Simțind cum ei îi bate inima lîngă cotul lui, o privi lung pe femeie. Îi era într-adevăr frică.

Înainte ca această frică să devină panică, Jo o apucă de mînă și i-o strînse.

— Ați trecut prin multe în ultimul timp, doamnă Fox.

— Vă rog cercetați și camerele de sus. Sînt sigură că zgomotul a venit de sus.

„Un lucru e sigur, gîndi Jo, dacă are o idee, nu renunță ușor la ea."

Urcă scara largă, iar Sue îl urmă. N-avea încotro.

Jo se orientă repede.

— Unde duce ușa de colo ?

— În dormitorul meu.

— Ați lăsat lumina aprinsă ?

— Se poate.

— Iar în stînga ?

— Dormitorul lui George.

— Vă rog să rămîneți aici, spune Jo hotărît. Îmi promiteți că nu vă veți mișca din acest loc ?

— Dacă insistați !

El cercetă prima încăpere. Era baia.

Intră apoi în dormitorul lui George. Se duse pînă la fereastră, se întoarse și-l văzu pe prietenul său, căpitanul

Rowland, stînd în spatele uşii deschise. Tom stătea lipit de perete, avea ceva în mînă şi-şi ţinea respiraţia.

Jo îi făcu imperceptibil cu ochiul. Tom dădu din cap.

Atunci o văzu pe Sue intrînd pe uşă.

— Nici aici nu-i nimic, mormări el.

— Dar uşa de la dulap era închisă, strigă ea agitată.

— Eu am deschis-o, minţi Jo şi o închise.

Ieşi grăbit din cameră şi o împinse pe Sue în cealaltă.

Era dormitorul ei. Putea să-l recunoască cu ochii închişi. Se simţea acelaşi parfum de cosmetice pe care-l emana trupul ei.

— A fost totuşi vîntul, spuse ea răsuflînd uşurată. Am să chem pe cineva să-ntărească zăvoarele de la ferestre.

— Mai degrabă trebuie să vă-ntăriţi nervii, o sfătui Jo.

— N-aţi auzit şi dumneavoastră ?

— Asta nu-nseamnă că nu ne-am înşelat amîndoi.

— Adevărat, spuse Sue Fox. Uneori doi oameni au aceleaşi percepţii, care nu se pot stabili exact. Să fie oare numai o păcăleală a simţurilor ? Am citit odată că aşa ceva e posibil, dar numai cînd doi oameni gîndesc acelaşi lucru. La ce v-aţi gîndit înainte, Jo... ?

— Să spun sincer...

— Da, să spuneţi sincer.

— Mai bine nu, căută el să scape.

— Atunci v-o spun eu.

Femeile pot fi foarte directe, o ştia. Situaţia părea să devină un asemenea caz de dezvăluire sufletească.

— V-aţi gîndit la mine, spuse Sue Fox. De ce nu recunoaşteţi ? Nu mă supăr. Nu m-aş supăra chiar dacă aţi fi gîndit despre mine lucruri considerate nerușinate.

— Adevărat ? întrebă el.

„Tom mi-e martor, gîndi Jo, că nu e vina mea."

— Recunoaşte ! şopti ea. Recunoaşte odată !

— Ei bine, recunosc că...

Nu reuşi să continue.

Ea se desprinse de braţul lui şi se aruncă impetuos asupra lui Jo. Atunci află el cît de flămîndă poate fi o femeie şi cum îşi potoleşte această foame. Era foamea mare a unei femele de leopard, care ajunge în sfîrşit la o apă şi îşi găseşte acolo prada, după o vînătoare îndelungată, fără izbîndă, prin prerie.

După ce închise în urma sa ușa de la locuința din West Palm Beach, mecanicul Charly Queen redeveni Boyd Fletcher.

Încă se mai gîndea la cei doi bărbați care-l vizitaseră în seara aceea și gîndurile îi reveneau obsesiv. Își amintea fiecare cuvînt din discuția lor și fiecare răspuns pe care l-a dat. Ajunse la concluzia că reacționase bine.

Nu puteau să-i dovedească nimic. Acum, după ce murise Ted Parker, nici atît. Faptul că găsiseră numărul lui de telefon la Ted nu era nici o nenorocire. Parase bine lovitura.

Trei puncte prezentau pericol : cel cu arma, alibiul lui de duminică și centrala. Da, totdeauna îl neliniștise legătura asta unilaterală cu centrala. Șeful știa cu cine are de-a face, în timp ce ei habar n-aveau cine-i șeful. Poate știuse Ted Parker ? Ori poate că șeful considerase situația atît de critică încît îl dăduse de gol sticleților pe Ted, pentru că rana de la braț îl făcuse aproape lipsit de apărare ?

„Dacă șeful a făcut asta, gîndi Fletcher în timpul cinei, atunci e un porc și nu merită nici el altceva decît să dea ortul popii."

Nu putea întreprinde nimic în această direcție, așa că se îndreptă spre celelalte două puncte : alibiul lui de duminică și problema Coltului. Poliția desigur că a adunat gloanțele și caută acum arma ucigașă. Însă fără armă nu puteau să-i facă nimic. De asta întrebase copoiul atît de ocolit de calibrul 45.

Boyd Fletcher împinse farfuria la o parte și trase telefonul mai aproape. Formă un număr și așteptă cu răbdare pînă cînd cineva ridică receptorul. Răspunse o voce de fată.

— Alo, Liz, spuse el, cum a fost ieri la plajă ?

— M-ai văzut, Charly ?

— Bineînțeles, la înghețată, la bufet.

Era foarte simplu : știa că nu trecea zi liberă fără ca Liz să nu meargă la strand, unde consuma cu plăcere porții mari de înghețată.

— De ce n-ai venit la mine ? întrebă ea.

— Erai foarte ocupată, baby.

— Ah, din cauza celor doi băieţi ?

— Exact.

— Oh, Charly, spuse ea, mare şmecher mai eşti ! Aştia-s nişte papiţoi pe lîngă tine.

— Am impresia că-ţi plac destul de mult papiţoii.

— Doar ştii, Charly... spuse Liz.

— Nu ştiu nimic, dar credeam că m-ai văzut şi tu.

— Da, mi s-a părut, spuse fata. Dar am crezut că m-am înşelat. Erau mii de oameni acolo, pe plajă.

— Nu, nu te-ai înşelat. Am fost tot timpul în preajma ta. Toată după-amiaza de duminică, pînă ce aţi plecat acasă.

— Pînă la şapte seara ?

— Era chiar şapte şi cincisprezece minute, baby.

— Chiar aşa la fix ştii ?

— Precum vezi !

— Ce-nseamnă asta, Charly ?

Obţinuse destul. Liz era acum atît de sigură că-l văzuse pe plaja dela Lake Worth, încît putea să şi jure, dacă ar fi fost cazul.

— Asta-nseamnă, spuse Charly, că prima duminică frumoasă trebuie s-o petrecem neapărat împreună, dacă-ţi face plăcere.

— Şi încă cum ! recunoscu ea.

El mai povesti cîte ceva, întărindu-i părerea că fusese şi el toată după-masa la Lake Worth. Apoi închise şi respiră adînc de cîteva ori.

Pe urmă telefonă la postul de poliţie. Sergentul Closter tocmai îşi terminase serviciul, dar mai era la birou. Charly Queen îşi arătă latura cea mai bună.

— Ascultă, Closter, sîmbătă seara am avut impresia la întoarcere că motorul bărcii nu mai trage chiar aşa de bine. Ce-ai zice să ne ducem la sfîrşitul săptămînii acolo şi să-l demontăm.

— Hm, mormăi sergentul, cu plăcere. Nu sînt de serviciu. Ce părere ai, care-i cauza ? Am observat şi eu o scădere a puterii.

— Segmenţii de piston sînt de vină, afirmă Queen. La motoare în doi timpi se lipesc uneori. Ai pornit-o cîndva cu un amestec prea bogat.

— Se poate, spuse sergentul Closter. Crezi că-i ceva serios ?

— Aiurea ! O facem între două beri. Dacă nu-i de-ajuns o spălare, atunci punem opt segmenţi noi şi s-a făcut treaba.

— Cam cît o să coste ? întrebă poliţistul, precaut.

— Pentru tine, preţul celor opt segmenţi, doar vreo trei dolari.

— Ar fi grozav.

— Bine, atunci s-a făcut. Desfacem motorul şi gata. Mai vorbim joi.

— Cu plăcere, Charly.

— Ei, atunci noapte bună, spuse Boyd Fletcher, pe care toţi din cartier îl ştiau de Charly Queen. Mai e ceva ?

— Da, este, ezită sergentul.

— Ce-i ? E ceva la carburator ?

— În ceea ce mă priveşte, totul e-n regulă, spuse Closter, pe ocolite. Am primit însă o comunicare.

— A fugit vreun copil de-acasă ?

— Nu, e vorba de tine, Charly. Înţelegi, mi-e cam neplăcut. Serviciul e serviciu.

— Lasă menajamentele, spuse Boyd Fletcher stăpînindu-şi emoţia. Despre ce-i vorba, Closter ?

— Mi s-a solicitat o informare pentru poliţia de criminalistică de la Miami referitor la reputaţia ta : condamnări anterioare, cum ai obţinut permisul de armă şi ce-ai făcut la sfîrşitul săptămînii.

— Ei, şi ? spuse Fletcher. Cu siguranţă, întrebări de rutină. Tu, ca poliţist, ştii ce-ai de făcut. Vei efectua cercetările cerute şi le vei transmite la Miami conform regulamentului.

Boyd simţi cum lui Closter i se ia o piatră de pe inimă.

— O fac scurt şi fără plăcere, îl asigură sergentul. Au să se mire. Dacă există ceva ce nu pot suferi, sînt aceste adulmecări pe urmele oamenilor cumsecade.

— Nu-ţi mai face sînge rău, Closter, spuse Fletcher. Îţi stau oricînd la dispoziţie.

— Îți mulțumesc, Charly, mormăi sergentul. Nu-i nevoie.

Cînd Boyd Fletcher puse receptorul în furcă, avea palmele transpirate.

De ce i-a fost teamă, n-a scăpat. Nu-i dădeau pace, iar instigatorul se numea Walker.

Trebuia să le zădărnicească zelul. Singurul punct nevralgic în răspunsurile sale fusese cel cu arma. A afirmat că o pierduse. Era cusută cu ață albă. Cînd pierzi o armă, îți procuri cît mai repede alta.

Boyd nu pierduse Mauserul. Îl ținea în sertarul de la birou. Pur și simplu nu voise să-l scoată de acolo. Nu se știe niciodată cînd și la ce-ți folosește o armă! Mauserul și-l rezervase în cazul în care, din motive de securitate, nu mai putea folosi Coltul.

Se pare că sosise momentul. Alergau după Coltul 45 ca oficiul sanitar după un bolnav care răspîndește microbi de tifos. Nu pomenise doar copoiul de caracteristici individuale de foc?

Trebuia să vadă exact ce e.

Scoase Coltul 45 din ascunzătoarea dintre panourile ușii și luă și Mauserul cu el.

În pivniță căută cîțiva saci în care ținea cîrpe vechi, ca să le ardă. Așeză doi saci plini, unul în spatele celuilalt. Între perete și saci fixă o scîndură din lemn tînăr de tei.

Ca distanță, fixă lungimea pivniței și trase întîi în saci cu Coltul cu amortizor, pe urmă doar o dată cu Mauserul de 9 milimetri redus la calibrul de 45. Mauserul nu avea amortizor de zgomot.

Dădu îndată sacii la o parte și examină scîndura. Toate trei gloanțele trecuseră prin saci și erau înfipte în scîndură, cele două gloanțe de la arma cu amortizor cam la o treime, cel din Mauser aproape pînă la jumătatea scîndurii.

Boyd scoase cu grijă cele trei gloanțe și le examină suprafețele cu o lupă puternică. Văzu clar zgîrieturile de pe gloanțele Coltului. Pe glonțul Mauserului nu era așa ceva.

După acest examen, Boyd se gîndi îndelung şi foarte intens. Ajunse la o concluzie pe care o socoti o culme a vicleniei.

Poliţia caută arma care lasă urme de foc foarte precise. Căutau Coltul său 45. Dacă făcea o coroziune în ţeava Mauserului, care să provoace caracteristici foarte asemănătoare ? Va induce poliţia în eroare, crezînd că are arma ucigaşă şi urmărirea va înceta.

De ce n-ar fi posibil ?

Ideea îl entuziasmă într-atît, încît n-o mai cumpăni încă o dată, şi nici măcar n-o duse pînă la capăt.

Aşeză Coltul la loc în ascunzătoare, duse Mauserul în atelier şi făcu între ghinturile ţevii o coroziune, care să semene cît mai mult cu deteriorarea din ţeava Coltului.

Boyd consideră că trucul îi reuşise de minune.

Ca să fie absolut sigur, vru să mai facă o încercare în pivniţă. Nu mai apucă s-o facă.

Cînd să iasă din atelier, cineva bătu la uşă.

Boyd întrebă cine e.

— Sergent Closter, auzi răspunsul.

Fletcher deschise şi-l lăsă pe Closter să intre.

— Lucrezi încă ? întrebă Closter.

— Da, o reparaţie particulară. Agregatul instalaţiei de răcire păcăne.

— Îmi pare sincer rău, Charly, că trebuie să rezolv în mod oficial...

— N-ai încotro, spuse mecanicul. Hai să terminăm odată.

— În primul rînd e vorba de permisul tău de armă.

— Ce-i cu el ?

— Deocamdată a fost confiscat.

— Ei, nu mai spune ! spuse Charly mirat. Sînt foarte conştiincioşi !

— N-a fost nimeni la tine astă-seară ? întrebă Closter aşezîndu-se pe bancheta din atelier.

— Da, au fost doi, povesti Charly, unul cu chef de vorbă şi unul mut.

— Ce voiau ?

— Arma mea.

— Mauserul ?

Charly aprobă din cap.

— Cred c-am făcut o greşeală, Closter. Poate c-am fost emoţionat.

— Tu şi emoţionat ?

— De la-nceput nu mi-au plăcut cei doi tauri. Doi tipi gen F.B.I., înţelegi ? Ochi sfredelitori, trup barosan. Am vrut să scap de ei şi le-am spus c-am pierdut arma. Dracu' ştie de ce m-am lăsat purtat de aiureala asta. Scurt circuit!

— Şi n-ai pierdut-o ?

— Nu.

— Nu cred să ai greutăţi din cauza asta, spuse sergentul. N-a fost o declaraţie în faţa instanţei. Unul din ei e numai detectiv particular.

— Cred c-a venit să dea de urmele ucigaşului lui Lynn Fox. Se purtau cu mine ca şi cînd aş avea vreo legătură cu crima asta.

— Au şi dat peste omul potrivit ! spuse Closter rînjind. Mai bine dă arma, se face o comparare a gloanţelor, şi cu asta basta, s-a spart balonul de săpun ! Unde-i arma ?

Sergentul nici nu putea bănui ce se petrece în clipa asta în mintea lui Fletcher. Gîndurile se învîrteau în capul lui ca un carusel, în care bărcile parcă stăteau de-a curmezişul. „Chestia cu coroziunea a fost o greşeală, te-au prins !“ Pe de altă parte se pricepea destul de bine la arme şi la tratarea oţelului, ca să-şi spună : „Coroziunea din Mauser nu poate fi nicidecum identică cu deteriorarea din Colt, ca să constituie o probă decisivă“.

Boyd se gîndi şi-ntoarse problema pe toate feţele. Nu mai putea da înapoi.

— Hai sus cu mine, îl rugă pe Closter, cu toate că Mauserul era în buzunar.

Îl lăsă pe sergent să aştepte sus în cameră, se duse în magazie, curăţă febril pistolul şi trase cu peria de două ori prin ţeavă.

— Ce faci ? strigă sergentul nerăbdător.

— E-aici, spuse Fletcher. Întră în cameră ştergînd încă pistolul cu o cîrpă.

— Nu-l pot da poliţiei atît de prăpădit.

— Cu cît mai prăpădit, cu atît mai puţin suspect, spuse sergentul, apoi luă Mauserul şi-i dădu lui Charly Queen o chitanţă.

În timp ce sergentul pleca, Boyd se gîndea dacă va merge totul ca pe roate.

Nu putea merge totul ca pe roate.

Dis-de-dimineaţă Charly Queen se pomeni luat de la bormaşină de doi funcţionari de la criminalistică. Îl înştiinţară că e suspectat de a fi luat parte la asasinarea lui Lynn Fox. Îi atraseră atenţia, potrivit regulamentului, că tot ce va spune de-acum înainte în legătură cu această chestiune poate fi luat în consideraţie împotriva lui în faţa instanţei.

Nu-i puseseră cătuşe, dar în maşină unul se înghesui lîngă Charly pe locul din spate şi se arătă al dracului de atent să nu scape cînd şoferul avea să oprească. Tot drumul spre Miami n-au schimbat nici un cuvînt cu el.

La interogatoriul de la sediul poliţiei, un locotenent îmbrăcat cam fistichiu îl luă tare pe Queen. Era un funcţionar destul de tînăr şi părea inofensiv în cămaşa sa vernil cu cravată albastră. Dar se-nşelase. Locotenentul conducea cercetările în cazul Fox şi-l luă de la-nceput repede pe Charly Queen.

Merse chiar pînă acolo încît se îndoi de identitatea lui Charly şi-l crezu abia cînd acesta îi arătă buletinul de identitate, valabil şi în ordine. Amprentele lui Charly corespundeau celor originale.

Cînd terminară cu asta, discutară o oră numai problema alibiului său de vineri noaptea. Nu se interesă nimeni de alibiul său de duminică, poate pentru că duminică nu se comisesé nici o crimă.

Probabil că ciocnirea cu Jo Walker la locuinţa lui Collins o considerau mai mult o chestiune particulară între el şi detectivul de la New York. Nu era nevoie să-şi dea atîta silinţă cu Liz.

„Ca să vezi cum te poţi înşela !“ gîndi Charly Queen, alias Boyd Fletcher. I se luă totuşi o piatră de pe inimă, pentru că alibiul său de duminică i se părea mult mai fragil decît cel din noaptea de vineri spre sîmbătă.

Curînd îşi recăpătă încrederea şi sîngele rece.

— Unde spuneaţi că aţi fost în timpul crimei ? întrebă Sarasto din nou.

— Nu prea știu ce vreți să înțelegeți prin timpul crimei, spuse Queen, dar am înțeles că e vorba de noaptea de douăzeci și cinci spre douăzeci și șase. Pentru că pe mine tot nu mă credeți că am fost la pescuit, întrebați-l mai bine pe sergentul Closter de la comisariatul de poliție West Palm Beach.

Charly nu se lăsă impresionat de nimic și insistă asupra acestui martor, așa că dădură un șir de telefoane, lucru care-i conveni lui Charly, dîndu-i răgaz de gîndire.

Locotenentul de la comisia de criminalistică vorbi cu sergentul Closter. Closter spuse ce știe și îl îndrumă pe Sarasto să cerceteze la sora sa Lilly, din Canal Point.

Sarasto îi telefonă surorii lui Closter, dar o găsi abia la fabrica de conserve. Lucra în schimbul de dimineață.

Sora lui Closter, Lilly, povesti tot ce știa despre vizita lui Charly Queen, că venise vineri și că plecase cu barca, că s-a întors sîmbătă pe ploaie și i-a adus doi pești.

Locotenentul își notă orele și se uită apoi îndelung la însemnările făcute și la harta rutieră din Florida de Sud.

— Asta nu-i un alibi, hotărî el, ci un balon de săpun. La drept vorbind, pentru perioada cînd s-a comis crima nu aveți nici un martor ocular. Puteați foarte ușor trece la Miami pe lacul Okeechobee. Ați ieșit cu barca în larg, ați ajuns la mal, ați făcut un popas la Miami, l-ați împușcat pe Lynn Fox și v-ați întors cu barca în aceeași noapte.

— Da, toate astea cu Dodge-ul care era în grădina domnișoarei Closter, îl întrerupse Charly.

Sarasto nu se lăsă păcălit.

— Firește, ați luat mașina complicelui dumneavoastră, Rud Bartow. Am găsit urmele Chryslerului în apropiere de locul crimei.

— Trebuie să dovedești întîi, locotenente, că Bartow a fost complicele meu, spuse Queen cu obrăznicie. Perfect, domnule, acum e iar rîndul dumneavoastră.

Pasul următor fu greu pentru locotenent. Știa că nu-l poate dovedi. Legătura dintre diferitele indicii o putea face numai prin speculații și nici o curte cu juri nu accepta așa ! Orice avocat cît de cît isteț i-ar fi aruncat în aer argumentele. Avea neapărat nevoie de o mărturisire din partea lui Queen. Deocamdată era destul de departe de

spuse :

— Vino în laborator, dragul meu !

În laboratorul de arme de foc, locotenentul adăugă :

— Vă putem oferi cîte ceva aici.

— Mă las cu plăcere antrenat într-o discuție interesantă, replică de sus Charly Queen.

Curînd, însă, stăpînirea de sine îi scăzu puternic. Balisticianul începu :

— Acest Mauser de 9 milimetri, redus la calibru american de 45, e arma dumneavoastră, nu ?

— Da, spuse Queen cu hotărîre.

— Cred că vă pricepeți oarecum la arme de foc, continuă balisticianul. Uitați-vă în țeavă. Vedeți deteriorarea de sus, de la capătul țevii ?

Charly întoarse arma spre lumină.

— Da, o văd.

— Veniți, vă rog, acum la microscop.

Îi arătară sub microscop întîi un glonț cu manta de oțel tras cu Mauserul său, apoi glonțul ucigaș, pe care patologul l-a scos din rana lui Lynn Fox.

— Recunoașteți cele două zgîrieturi ? întrebă Sarasto nerăbdător.

Charly Queen dădu din cap.

— Mai aveți ceva de spus ?

— Da. Că nu eu sînt cel pe care-l căutați, nu l-am cunoscut pe Lynn Fox, nu l-am văzut niciodată și, în consecință, nu l-am omorît.

— Dar caracteristicile de foc ale celor două gloanțe coincid. Ambele gloanțe au fost trase cu arma dumneavoastră.

— Dacă într-adevăr coincid, spuse Charly Queen adoptînd o tactică deosebit de rafinată, atunci înseamnă că un altul a lucrat cu arma mea ; dar poate nu coincid perfect.

— Metodele noastre de lucru științifice sînt incontestabile.

— Metode științifice, da, spuse acuzatul, dar nu incontestabile, dacă confundați știința cu inducerea în eroare, locotenente. Mă-ndoiesc de coincidența perfectă a gloan-

ţelor. Mă rog, de-acum înainte nu mai scot nici un cuvînt fără avocat.

Şi se ţinu de cuvînt.

„Vizita" căpitanului Rowland în vila Fox nu fusese decît o încercare de a afla amănunte despre stăpînul casei. Încercarea însă era cît pe ce să fie zădărnicită de auzul fin al lui Sue. La micul dejun, căpitanul îl asigură pe Jo că reuşita se datora numai reacţiei prompte a lui Jo.

— Adevărat că m-am impus cu toată energia, confirmă Jo. Dacă e vorba de lucruri mari, pun în joc totul, dar mi se pare că n-a prea meritat.

— În orice caz s-au dărîmat afirmaţiile lui Sue, explică Tom. În dulapul lui George am găsit o frumoasă rezervă de whisky, apoi tablete de dezalcoolizare, dar cu ambalajele nedesfăcute ; o legătură de chei false, printre care şi una de la seiful din dormitorul lui Sue.

— Mai era şi corespondenţa...

— Era în mapa de birou a lui George, la fund. Conţinea scrisori ce confirmau acceptarea lui în sanatoriul de dezalcoolizare Beaumont. Corespondenţa a purtat-o Sue. Se pare că a făcut-o fără ştiinţa lui şi el a descoperit ceva.

— Conform relatării lui Sue, între ei ar fi avut loc o discuţie destul de brutală.

— Dar pînă la urmă a plecat. Probabil o fi recunoscut că-i mai bine pentru el.

— Să sperăm că a ajuns la Beaumont, spuse Jo.

Cînd îl văzu pe chelner venind, adăugă :

— Vom afla imediat.

— Comanda Beaumont, anunţă chelnerul.

Jo îl urmă în hol. Se întoarse după cîteva minute şi privi neîncrezător pe deasupra mesei cu micul dejun. Goli paharul de oranjadă înainte de a vorbi.

— Chestia cu înscrierea este adevărată. Sanatoriul din Beaumont cere pentru fiecare pacient doi giranţi. Ai lui George sînt Sue Fox şi fratele lui, procurorul. Unde apare numele de Lynn Fox, totul decurge corect. Dar toată afacerea asta are un semn de întrebare. (Jo goli ceaşca de cafea.) George Fox n-a ajuns la Beaumont. E aşteptat din douăzeci şi trei ale lunii.

— Asta nu mă miră, spuse Tom.

— Şi eu eram pregătit, reflectă Jo. S-ar putea admite ipoteza că s-a mai înfundat o dată zdravăn înainte de a face pasul în viaţa mai bună. Pe de altă parte, nu cred că s-a înfundat. Dimpotrivă. George se pare că încă are capul foarte limpede.

— S-o anunţăm pe Sue ? întrebă Tom.

— Încă nu, îl sfătui Jo. Să încercăm să-l găsim pe George înainte de a-i provoca femeii un nou şoc.

Se duseră la Sarasto.

Charly Queen nu cedase nici un milimetru cînd sosiră Jo Walker şi Tom Rowland.

Locotenentul Sarasto părăsi camera de interogatoriu în care-l ţineau în cleşte pe Queen şi se adresă lui Jo.

— Se povestesc lucruri minunate despre dumneavoastră în acest domeniu, maestre, spuse el. Se pare că aţi scos rădăcini celor care n-aveau nici măcar dinţi. N-aţi vrea să vă ocupaţi puţin de Queen ?

— Cum merge ?

— Alibiul e fragil. Îl prindem noi !

— Iar compararea armelor ?

— Uitaţi-vă la ele.

Jo ajunse la aceeaşi concluzie ca şi balisticianul, comparînd la microscop cele două caracteristici de foc.

— Domnilor, spuse Jo cînd fu absolut sigur, identitatea celor două gloanţe nu stă-n picioare.

— Din păcate, o ştim, spuse Sarasto.

— Mă pricep puţin şi văd dintr-o ochire, reluă Jo, că gloanţele au fost trase din două arme diferite, în ciuda asemănărilor. Dacă aţi consulta un expert, ar rîde de dumneavoastră. Ar fi păcat de bani. Mă tem că nu veţi găsi nici un procuror care să formuleze acuzarea pe baza acestor indicii.

— Ne temem şi noi, mîrîi locotenentul, dar inducerea în eroare e o metodă verificată. Personal, îl consider pe Charly Queen extrem de suspect.

— Şi eu.

— I-am spus că identitatea e dovedită şi sperăm să cedeze.

— Şi ?

— Ţipă după avocat.

Jo își mușcă buzele.

— Nu puteți să-l refuzați. Orice apărător oarecum inteligent îl achită pe Charly pînă mîine dimineață.

— Ce să facem acum ? întrebă Sarasto destul de neajutorat, agitîndu-se prin îngustul laborator de colo-colo, ca un leu în cușcă.

— Trebuie să găsim arma, spuse Jo.

— Dar cum ?

— Dați ordin să i se percheziționeze dugheana.

— Am făcut-o demult.

— Există încă două posibilități, spuse Jo după un timp. Chemați un avocat și în acest timp căutați să-i desființați complet alibiul. Nu poate fi atacat din altă direcție.

— Iar a doua posibilitate ? întrebă curios Sarasto.

— E dificilă și periculoasă, spuse Jo ezitînd.

— Dați-i drumul, nu vă sfiiți, maestre !

— Cealaltă posibilitate ar fi să i se dea pur și simplu drumul.

Locotenentul se opri, rămînînd înmărmurit, cu gura și ochii căscați.

— Să lași liber un rechin ? Niciodată ! E un asasin ! (Vocea lui Sarasto o lua razna.) E un ucigaș, pe cît de adevărat e că uraganele din Florida nu sînt provocate de o mașină coliană ! Știți la fel de bine ca mine, Jo, că Bartow și Queen sînt mînă-n mînă.

— Dar nu putem dovedi.

— Și o facem mai ușor dacă-l lăsăm liber ?

— Poate că da, cu condiția să-l pîndim ziua-noaptea.

— Să-l pîndim ? șuieră Sarasto printre dinți. Cine s-o facă ? Acest Queen e o vulpe bătrînă care cunoaște toate ieșirile.

— Totuși, din comportarea lui în libertate putem deduce mai mult decît dacă ar sta patru săptămîni la închisoare preventivă, spuse Tom Rowland.

— Mai e ceva, întări Jo. Mi se pare că Charly Queen se află sub o serioasă tensiune. Dacă-l eliberați brusc, va deveni neîncrezător. Va încerca în tot cazul să se lepede de materialul compromițător.

— Sau încearcă să se dea cu totul la fund.

— Asta ar fi o probă decisivă pentru noi.

Locotenentul se lupta cu el însuși. Avea încă totul în mînă. De el depindea hotărîrea ce se va lua.

— Îl las liber, spuse el după o serioasă chibzuință. Dacă el e într-adevăr cel căutat, atunci știe mai multe decît noi. Poate va relua legăturile care să ne ajute să lămurim complet cazul. Cei mai buni supraveghetori vor fi pe urmele lui. Da, asta e calea ! Charly Queen e încăpățînat ca un catîr ; nu va recunoaște niciodată ! Pentru că noi nu-i putem pune frîu, o s-o facă singur.

Locotenentul organiză un serviciu de urmărire perfect și se coordonă cu serviciul de criminalistică din Palm Beach.

După aceea îl lăsă liber pe Charly Queen.

Jo Walker insistă să-l urmărească pe Queen.

— Credeam că pornim în căutarea lui George Fox, spuse Tom în timp ce așteptau în mașină, în fața clădirii poliției.

— Asta o poate face Sarasto singur, murmură Jo. Charly e mai important acum.

— O fac cei din Palm Beach. Îl și așteaptă acasă.

— Pentru mine e atît de important, încît nu vreau să-l las în seama celorlalți.

— Ce te-a apucat de ții așa la el ?

— Nu ți-a atras nimic atenția ? întrebă Jo.

— Nimic în afara celor discutate. Sigur că eliberarea lui reprezintă un risc. La New York n-am fi procedat așa.

— Nu-i vorba de eliberarea lui, ci de Mauserul lui.

— Sarasto a fost obligat să i-l restituie. Permisul e valabil.

— Nu te repezi, spuse Jo.

Căpitanul se gîndi intens.

— Ce altceva ? Ne-am convins singuri că gloanțele de la Mauser și cele ale armei ucigașe sînt asemănătoare, dar nu coincid perfect.

— Sînt foarte asemănătoare, spuse Jo. Asta e bine s-o reții.

— Foarte asemănător nu-nseamnă identic. Queen o știe și pentru acest motiv l-au și eliberat.

— Prea asemănătoare, spuse Jo.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui !

— Atunci ascultă : cu prilejul primei noastre vizite la Queen eu însumi i-am sugerat că arma ucigașă, pe care-o căutăm, lasă pe gloanțe urme clare, pe baza cărora sperăm să-l găsim pe făptaș. Cum sînt aceste urme, nu i-am spus. Există mii de posibilități. Tocmai de asta mi se pare foarte suspect că deteriorarea din țeava Mauserului lasă urmele Coltului 45, care se găsesc acolo tot la capătul de sus al țevii, între ghinturi.

— Coincidență !

— Nici un fel de coincidență, mîrîi Jo. Charly Queen e mecanic și se pricepe îndeajuns la arme și la materialul din care sînt făcute.

— Crezi că a făcut ulterior deteriorarea la Mauser ?

— E foarte nouă.

— De ce să fi făcut asta ?

Jo ridică din umeri.

— Habar n-am. Poate că a vrut să inducă intenționat poliția în eroare și să spună : „Vedeți cît de mică-i diferența între adevăr și presupunere ?“ Poate că a vrut să paseze Mauserul poliției, ca să deruteze urmărirea. Cine poate cunoaște gîndurile unui criminal ?... Un lucru e clar pentru mine : asemănarea dintre țevi nu e o coincidență. Dacă Charly Queen a făcut ulterior deteriorarea, atunci e de presupus că cunoaște exact caracteristicile armei ucigașe. De unde le cunoaște ? Le cunoaște, pentru că posedă arma !

— Ești dat dracului ! recunoscu căpitanul. Deci nu trebuie să-l slăbim din ochi.

— Cel puțin să-ncercăm, spuse Comisarul X.

La zece și ceva apăru pe ușa din spate a poliției Charly Queen. Își aprinse o țigară și se uită în jur. Își porni apoi încet pașii pe strada Villárosa, care ducea la capătul liniei de autobuz.

Jo și Tom îl urmară.

Tom coborî din mașină în fața stației și rămase aproape de Queen. Îl urmări pe Charly cum se duce la casă și-și cumpără un bilet pentru cursa de Palm Beach. Apoi Charly dispăru într-o cafenea, se așeză la o masă, cu o bere în față, și răsfoi revistele de pe mesele din jur.

Cercetînd orarul, Tom află că autobuzul următor pleacă spre Palm Beach în cincizeci de minute. Se întoarse la Jo şi-l informă.

— Ce facem ? Aşteptăm autobuzul sau o luăm înainte ?

— Să aşteptăm autobuzul, hotărî Jo. Vreau să văd dacă într-adevăr se urcă.

— Dacă şi-a cumpărat bilet !

— De la flăcăul ăsta te poţi aştepta la orice.

Bănuiala lui Jo să întări.

La prînz Charly Queen nu era printre călătorii care urcau în autobuz. Căpitanul nu-l putu descoperi nicăieri. Autobuzul plecă la Palm Beach fără el.

Tom se-ntoarse la Jo gîfîind.

— Ne-a tras pe sfoară !

Jo porni pe loc în urmărirea lui.

Pe autostradă scoase toate sunetele posibile pe care le-ar mai fi putut face o maşină de serviciu hodorogită.

9

Charly Queen, alias Boyd Fletcher, ajunse la locuinţa sa din West Palm Beach cu două ore înaintea autobuzului.

Întîlnise la Miami, la capătul autobuzului, un cunoscut care controla taxatorii de autobuze, şi acesta îl luase cu el.

Queen avea destulă experienţă ca să folosească din plin cele două ore. Şi-apoi, era sigur că-l vor supraveghea.

De la fereastra dormitorului se convinse că urmăritorii încă nu sosiseră.

Pe stradă nu se mişca nimic bătător la ochi şi nici în spatele casei nu se arăta vreun copoi.

Totuşi, situaţia era destul de albastră. Nu avea voie să facă nici cea mai mică greşeală. Dacă-l împiedica ceva, nu-i rămînea decît ori să treacă elegant pe deasupra, ori să doboare brutal stavila.

Se gîndea la Ted Parker şi era decis la orice. Îşi va apăra pielea împotriva acestor pui de viperă. Deocamdată nu puteau să-i facă nimic şi aşa va fi pînă vor găsi Coltul 45. Trebuia să dispară imediat din casă ! După prima

perecheziție putea veni alta și fiecare din ce în ce mai amănunțită.

Boyd încuie ușa locuinței și deschise ascunzătoarea dintre panourile ușii.

Sună telefonul. Se gîndi să-l lase să sune, dar cum suna cu încăpățînare, se duse la el.

Era centrala.

Bossul nici nu-l lăsă să vorbească.

— E rîndul tău, Fletcher, spuse bossul. Păți la fel ca Parker dacă nu faci următorul lucru : înlături imediat arma. Să nu crezi că e simplu. Cînd n-ai răgaz, e al dracului de greu s-o faci invizibilă. O duci la cabana lui Parker și o pui acolo între bîrnele din spatele dulapului. E un ordin ! Știu exact de ce ți-o cer. Nu-ți lua riscul să-l desconsideri. Altfel te las în mîna lor !

— Ei și ? mîrîi Boyd mînios.

— Ce-ai zice dacă te denunț ?

— Fă-o ! îl înfruntă Fletcher. Chiar de acolo vin. Nimeni nu mă poate face mai negru decît sînt. Cu Parker ți-a reușit planul ; cu mine ai avut ghinion !

Centrala intră brusc în subiect.

— Nu-i vorba de asta, băiete, spuse cu voce mieroasă. Țin neapărat să ieși din capcană. Vreau să te ajut. Am pentru tine încă o misiune activă.

— Care mai trebuie redus la tăcere ? Dar fără mine, ți-o jur !

— Să discutăm mai întîi prețul.

— Banii nu mă interesează — acum, cînd e vorba de șfreang.

— Ba tocmai că trebuie să te intereseze. Cîndva, azi sau mîine, o vei șterge, băiete. Ca să reușești, ai nevoie de bani gheață. Dacă poți scoate cinci sute de dolari, e puțin pentru situația ta. Nu ajungi prea departe cu ei. Eu îți ofer douăzeci de mii.

— Promisiuni deșarte, mîrîi Fletcher.

— N-am plătit mereu pînă la ultima centimă ?

— Să zicem ! Ce-ar trebui să fac ?

— Foarte simplu ! Ascunzi arma la locul indicat.

— De ce ?

— Poate o să am și eu nevoie de ea, spuse bossul.

— Și altceva ?

— Mergi noaptea la Miami și omori o femeie.

— Așa, ca divertisment, hm ?

— Divertisment sau nu, mi-e perfect egal. Principalul e să rezolvi totul !

— Cine e ea ?

— Sue Fox, spuse vocea și rămase calmă, ca și cînd ar fi fost vorba de o ofertă specială de marmeladă de fructe.

Charly ezită.

— Douăzeci de mii, îl ademeni centrala din nou. Ajungi cu ei în America de Sud sau în Europa. Începi o nouă viață.

Fiecare cuvînt rostit de necunoscut era logic și corespundea situației.

Apoi necunoscutul îi dădu adresa lui Sue Fox și locul unde va găsi banii, la ea acasă.

În timpul acestei convorbiri Fletcher se gîndi doar o clipă că poate fi o cursă. Dar bărbatul se recomandase drept centrala și în afară de asta le știa numele false. Boyd nu mai avu nici un dubiu ; era șeful, nu poliția. Această convingere îl ajută să se decidă.

— În regulă, spuse el, se face !

— Atunci dă-i drumul imediat, altfel te vor urmări. S-ar putea să fii nevoit mai întîi să scapi de ei, dar mașina ta aleargă mai repede. Te sfătuiesc să nu părăsești cabana lui Parker pînă nu se lasă întunericul.

— Știu cum să procedez.

— Pot avea încredere în tine ? întrebă bossul.

— Ca-ntotdeauna !

— Perfect ! Banii te așteaptă !

Centrala închise.

Boyd Fletcher se duse iar la fereastră. Strada era liniștită și pustie în arșița amiezei.

Coborî în garaj și pregăti Dodge-ul pentru o călătorie lungă. Nu deschise poarta. Schimbă uleiul, controlă jocul la platine, turnă apă în radiator și încărcă bateria. Pompă din butoiul de o sută de galoane pînă făcu plinul, umplu toate canistrele găsite și le puse în portbagaj.

Aproape de ora 13 era gata.

Înainte de a-şi părăsi locuinţa, îşi dezbrăcă pantalonii şi fixă, cu bandă de lipit, Coltul 45, încărcătoarele şi amortizorul de partea interioară a coapsei. Se convinse că nu se vede nimic prin stofa pantalonilor.

Strada era încă liniştită cînd plecă. Nu-l urmărea nimeni.

„Douăzeci de mii de dolari, gîndi el pe drumul ce-l purta spre vest. Îi iei şi pe ăştia şi, pe urmă, odihnă şi pace!"

Cît de repede şi neaşteptat se va întîmpla, Boyd Fletcher n-avea de unde să ştie la această oră fierbinte de amiază. Altminteri, făcea totul temeinic.

Către ora 16 ajunse la cabana lui Ted Parker. Era absolut sigur că urmărirea nu începuse încă.

Boyd îşi cumpărase în drum de-ale mîncării. Socotise că în tot timpul fugii sale e mai bine să se oprească la cît mai puţine benzinării şi magazine.

Îşi făcu sandvişuri, se odihni două ore, după care înotă în larg.

Apoi se puse pe treabă. Trase la o parte vechiul dulap din dormitor, desprinse din perete o scîndură şi împinse Coltul, încărcătoarele şi amortizorul de zgomot între bîrnele peretelui exterior, după care puse totul la loc.

Scoase apoi o sticlă de bere din frigiderul lui Ted Parker. Berea era caldă, pentru că frigiderul nu mai avea de mult gheaţă. Berea mexicană era destul de tare şi-l făcu să transpire. Rămase o jumătate de oră la umbră, mai înotă o dată şi se întoarse la cabană cînd se lăsa amurgul.

Tocmai voia să-şi pună papionul şi să tragă gulerul peste el, cînd auzi un zgomot.

Ca şi cînd ar fi scîrţîit duşumeaua sub greutatea cuiva. Nu prea aducea cu zgomotele naturale ale acestei pustietăţi.

Prevăzător, Boyd Fletcher se trase înapoi din faţa oglinzii şi căută bîjbîind scaunul unde atîrna sub jachetă Mauserul. Străbătu camera cu pistolul în mînă.

Nu văzu nimic. Nici o schimbare. Prin geamurile mate pătrundea o lumină gălbuie. Vechiul balansoar de pe verandă era nemişcat, numai pînzele de păianjen tremurau uşor în bătaia curentului.

Un animal, se gîndi în prima clipă, o sălbăticiune, vreo vulpe, un iepure, un sconks sau așa ceva. Dar nu-i posibil. Animalele simt oamenii și se apropie de casă cel mult noaptea.

Zgomotul se repetă, de data asta foarte aproape și precis localizat. Era o scîndură de pe verandă.

Boyd văzu foarte clar cum una din dușumele se-ndoia sub greutate și se freca de cealaltă.

Nici un dubiu ! Cineva stătea lîngă peretele exterior, între fereastră și ușă.

Boyd se furișă mai departe, ridică arma și nu slăbi din ochi ușa și fereastra.

Nu-i putea scăpa nimeni ! Aici era domeniul lui !

— Cine-i acolo ? strigă el și vocea îi răsună aspru.

După o pauză întrebă din nou :

— E cineva aici ?

În același moment afară se mișcă ceva. Boyd văzu umbra și se ascunse. Umbra străbătu veranda și conturul unui trup apăru în cadrul ușii. Fletcher nu trase. Aștepta ca celălalt să fie complet în ușă și să se uite înăuntru.

— Boyd Fletcher ? întrebă cel din ușă.

— Îmi știi numele ?

— Nu numai atît, mormăi străinul, te cunosc și pe tine.

— Și eu te cunosc ! șuieră Fletcher printre dinți.

Celălalt păru mirat.

— Ne-am văzut vreodată ?

— Doar am stat de vorbă.

Boyd știa pe cine are în față. Era omul din fotografie, pe care i-l arătase detectivul din New York. Era chiar George Fox, pe care-l căutau peste tot. Recunoștea și vocea de la centrală. Sigur că era el.

Cînd ajunse cu gîndul aici, pe Fletcher îl cuprinse o furie rece. Filfizonul acesta elegant era vinovat de toate ! De mizeria lui și de moartea lui Ted Parker ! Acum venea aici și credea că poate aranja totul cu dolarii lui murdari.

Boyd Fletcher îi aruncă în față toată ura, fără ezitare.

— Ai fost camarad de război cu Ted Parker, nu-i așa ?

— Îl cunosc pe Parker. Și ?

— Tu l-ai turnat copoilor! Pentru că nu știai sigur dacă Ted își va ține gura, după ce a fost rănit.

Celălalt vru să răspundă, dar Boyd nu-l lăsă să vorbească.

— Și-acum ai născocit chestia asta frumușică, ai? Dar nu mai ține, Fox!

— Despre ce vorbești?

— Știi foarte bine. Trebuia să aduc aici arma crimei și s-o ascund, ca s-o poți lua. Fără armă nu mă pot acuza, dar cu arma mă înhață. Asta vrei, nimic altceva! Eu sînt omul care i-a lichidat pe cei șapte cetățeni din Miami și pe Lynn Fox. E-adevărat! Dar am făcut-o din ordinul tău! Numai dacă amuțesc pentru totdeauna poți să-ți continui în liniște viața ta mizerabilă. Ai venit ca să mă ucizi. Eu sînt ucigaș și știu cum stă treaba. Dar nu va fi așa, șefule!

— Ești bun de legat, spuse celălalt gîfîind.

— Mintea mi-e mai limpede ca niciodată, George Fox! Am știut mereu din ce parte vine pericolul, de aceea nu mai ai scăpare. Nu-ți las timp nici măcar de rugăciune.

Fletcher ridică arma și ochi.

Fox încercă să oprească destinul.

— Stai! Vreau să-ți...! strigă el disperat.

Glonțul șterse sfîrșitul propoziției ca buretele ud creta de pe tablă.

Fox puse palma pe locul unde pătrunsese glonțul. Încercă încă o dată să evite sfîrșitul.

— Fii rezonabil, omule! spuse răsuflînd din greu și căutînd să se sprijine de perete.

— Da, spuse Fletcher cu fața imobilă și mai trase o dată.

De data asta nimeri mai sus, în locul decisiv.

— Da, azi sînt foarte rezonabil.

Iar cînd celălalt căzu cu o tresărire la pămînt, adăugă disprețuitor:

— Camarazi de război!

Veni în fața lui George Fox, îl întoarse și făcu proba pleoapelor. Se sfîrșise cu Fox.

Fletcher ascunse Mauserul vîrîndu-l sub cureaua pantalonilor și se gîndi ce-i de făcut.

Exista doar o soluție, însă două căi cu același rezultat. Trebuia să facă dispărut cadavrul, dar așa fel ca să nu-l mai găsească nimeni. Poliția avea metode iscusite de descoperire a cadavrelor. Era mai mult ca sigur că într-o zi poliția va veni și la cabană. Dacă-l îngropa în desișul din spatele cabanei, exista pericolul să-l găsească câinii. Fletcher hotărî să folosească cealaltă metodă. Din fericire nu există încă pești polițiști. Puteau căuta cu scafandri, dar lacul era în unele locuri afurisit de adînc și nămolul de la fund i-ar fi înghițit.

Merse cu Dodge-ul de-a lungul golfului pînă la poalele dealurilor, unde era ascunsă barca lui Ted. Vîsli pînă la cabană și se chinui să înfășoare cadavrul cu grijă în vechile haine impermeabile ale lui Ted. Legă balotul cu toate sforile și sîrmele găsite prin cabană, îl duse în barcă și căută două pietroaie. Cu pietrele și cadavrul la bord merse spre larg dincolo de mijloc, pînă la locurile însemnate pe hartă cu albastru închis. Acolo îl scufundă pe George Fox. Balotul galben tras de pietre dispăru repede de la suprafață.

Fletcher duse barca în ascunzătoarea din stufăriș și se întoarse cu mașina pe drumul de bîrne pînă la cabană. După diferite semne, i se păru că George Fox cotrobăise aici înainte de venirea lui. Fox lăsase poate amprente. Trebuia să șteagă toate urmele. Avu destul timp în amurgul lung al serii de vară.

Boyd lucră atent și nu uită nici o clipă că, folosindu-se de mijloacele moderne de urmărire, copoii puteau trage concluzii decisive din cele mai neînsemnate indicii.

Șterse podeaua nu numai pe locul unde se prăbușise George Fox, ci curăță toată camera.

Pe verandă și pe cărarea spre apă nu mai era nevoie. Dinspre Atlantic veneau nori groși de furtună.

Boyd cunoștea vremea din Florida. Era sigur că cel tîrziu la noapte vine furtuna și mătură toate urmele existente.

După o înghițitură dezinfectantă dintr-o rezervă de whisky, cam pe la ora 20 plecă.

Nu mai exista nimic să-l rețină; nimic în casa lui Sue Fox și nimic pe drumul spre libertate.

Ajunseră prea tirziu la West Palm Beach.

De afară, casa lui Charly Queen arăta suspect de părăsită.

— Obloanele de la intrarea dinspre curte sînt închise, răbufni Tom Rowland ud de transpirație. Ori nu vine de loc, ori a plecat din nou.

Merseră la comisariatul de poliție. Acolo, doi civili erau tocmai pe cale să pornească pe urmele lui Queen.

— Nu vă mai osteniți, spuse Comisarul X. Pasărea bătrînă și-a luat zborul. Cuibul e gol.

— N-aveam de unde să ghicim, se scuzară funcționarii. Abia acum ne-a parvenit ordinul.

— Știe el cîte ceva, spuse Jo. Ne-a păcălit și pe noi. Dracu știe cum a făcut-o !

Telefonară la Miami și vorbiră cu locotenentul Sarasto. Acesta le dădu mînă liberă. Să facă totul pentru restabilirea contactului cu Charly Queen.

Deschiseră garajul lui Charly.

— Dodge-ul a dispărut, spuse unul din funcționarii de la Palm Beach. Azi dimineață, cînd am făcut o percheziție la domiciliu, mai era încă.

— Deci Charly a fost pe-aici, spuse Jo. Haideți sus să vedem ce-a mai luat cu el.

Cei doi criminaliști, care făcuseră percheziția dimineața, afirmară că nu se produsese nici o schimbare în locuință.

Comisarul X le dovedi însă că între timp Queen vorbise la telefon. Dimineața, după percheziționarea casei, unul din funcționari telefonase la comisariat. Era sigur că pusese corect receptorul în furcă. Receptorul era acum în altă poziție. Numai microfonul se sprijinea de furcă.

— În nici un caz nu l-am pus așa, îl asigură sergentul-detectiv. Ce concluzie trageți, Walker ?

— Că Charly a telefonat și că era destul de agitat.

— N-avea cu siguranță starea de spirit a unui hipopotam vesel. Totuși, asta încă nu ne este de folos.

— Ar fi însă extrem de interesant să știm dacă a telefonat el sau dacă altcineva l-a sunat, continuă Jo.

— Atelierul lui Charly Queen merge bine.

— Exact ! E un mecanic de prima mînă, așa că e foarte solicitat, numai că în Florida există aceeași mentalitate ca în toate Statele din Sud : în orele calde de amiază treaba stagnează. Atunci se telefonează puțin. Știm că Charly a fost aici între orele 12,30—13. Cum e aici cu convorbirile telefonice ? Legătura se face încă manual ?

— Nu, de doi ani avem centrală automată.

— Păcat, spuse Jo și-și văzu mai departe de treabă.

După o căutare minuțioasă găsi în sfîrșit ceva. Un praf fin, galben, cum e praful ce cade din găurile făcute de carii în mobilele vechi. Făina galbenă o găsi însă pe jos, în culoarul dintre antreu și cameră.

Examină întîi ușa. Apoi o compară cu celelalte. Nu era la fel, era o piesă făcută special, de o grosime mai mare și cu geam colorat.

— A pus geam ca să nu fie atît de întuneric în antreu, spuse Rowland.

— Da, frumoasă piesă, murmură Jo cu admirație. Atîta că nu găsesc nici o explicație pentru grosimea de șapte centimetri. Celelalte au cel mult patru.

Și cum Jo insistă, demontară ușa și o puseră pe masă. Abia atunci văzură ce este.

La marginea de jos se putea demonta o stinghie care corespundea perfect cu marginea ușii, prinsă în șuruburi de alamă îngropate. Șuruburile se demontau ușor, ceea ce însemna că fuseseră folosite des.

Cînd Jo le scoase, căzu puțin rumeguș, după care stinghia se desprinse foarte ușor. Pe dinăuntru ușa era căptușită cu burete. Sub stinghie era un spațiu gol, lat cam cît să poată intra cu ușurință o mînă puternică de bărbat și adînc cît o lungime de mînă, așa că ajungea pînă la geam.

Jo găsi în acest gol pete negre de ulei. Emana și mirosul caracteristic al prafului de pușcă după mînuirea armei.

Luminară spațiul gol. Pe lemn erau vizibile locurile unde fuseseră prinse încărcătoarele, arma și amortizorul de zgomot.

— Aici era deci ascunsă și noi o căutăm de atîta timp.

Ascunzătoarea era goală.

Puseră la loc totul cum fusese inițial. După o oră constatară că ascunzătoarea era singurul punct de sprijin în cercetarea lor. Dar tot nu le folosea la ceva.

Jo îl informă pe locotenentul Sarasto despre descoperire și-i atrase atenția că Charly Queen are probabil arma asupra sa. Cum Charly putea fi dovedit numai pe baza armei, Sarasto ordonă imediat punerea sub urmărire a mașinii lui Queen.

După ce închise telefonul, un timp Jo se uită țintă la aparat, căzut pe gînduri. Apoi se întoarse spre unul din criminaliști.

— Spuneați că numărul se obține prin centrala automată. Altfel nu merge ?

— Nu-nțeleg întrebarea, răspunse sergentul-detectiv.

— Fiți atenți. În S.U.A., pentru a obține un număr cu indicativ afectat acestui sistem, e necesar ca ambii abonați să fie conectați prin aceeași centrală. În unele părți din Sud legătura se face încă prin centrale cu telefonist.

Sergentul dădu afirmativ din cap.

— Da, poate, la sate.

— Aceste legături nu se fac direct.

— Se poate.

Posibilitatea de a afla ceva pe această cale era de-a dreptul minimă. Se interesă la oficiul telefonic dacă cineva ceruse în cursul zilei numărul lui Charly Queen.

Răspunsul fu negativ.

— Legăturile nu le mai facem noi, spuse telefonista. Micile oficii de la țară formează direct numărul și fac apoi legătura cu abonatul.

Apoi telefonista de la informațiile din Palm Beach adăugă ceva, care părea o rază de lumină în bezna ce-l cuprindea pe Jo.

— Așteptați, vă rog, puțin ! se auzi în receptor.

Nu după mult timp reveniră informațiile. Telefonista își amintea că avusese o comandă către prînz. Un mic oficiu poștal din apropiere de Clewiston întrebase, la cererea unui client, dacă numărul lui Charly Queen e deranjat, pentru că nu răspunde nimeni la acest număr.

Jo știa că Charly n-avea cum să răspundă înainte de masă, pentru că abia la zece fusese pus în libertate de poliția din Miami.

Ceru să se facă cercetări amănunțite în legătură cu convorbirea respectivă.

Cei doi polițiști din Palm Beach se puseră pe treabă și în mai puțin de zece minute aflară că informația fusese cerută de la un motel aflat la zece mile de Clewiston.

Plecară imediat la Clewiston și ajunseră la ora optsprezece la motel.

Intrară în cafeneaua motelului și se așezară la tejgheaua barului. Tom făcu o mișcare cu capul spre stînga.

— Trei cabine telefonice.

— Destul de rău, spuse Jo.

— Toate trei automate, cu fise.

— Mi se par destul de solicitate.

— Între timp puteau să telefoneze o sută de persoane.

Jo mestecă în cafea și se adresă fetei de la bar.

— Ați fost de serviciu azi dimineață?

— Lucrez toată ziua în local.

— Vă amintiți de o persoană care a-ncercat insistent să telefoneze la Palm Beach azi către prînz?

— Cum adică „insistent", domnule?

— Adică încontinuu! De exemplu, ca atunci cînd nu se face legătura.

Fata se concentră, dar nu reuși să-l ajute pe Jo.

— Uneori toate trei cabinele sînt ocupate deodată. N-aveți idee cîți clienți se perindă pe aici într-o oră! La ora prînzului au fost peste două sute.

Brusc, lui Jo îi veni o idee. Scoase portofelul și îi arătă fetei o fotografie. Era a lui George Fox.

— Îl cunoașteți?

Fata aruncă în fugă o privire spre fotografie. Scuturâ din cap și dădu poza colegelor ei. Una din ele îl recunoscu.

Veni la ei și dădu din cap de cîteva ori:

— L-am văzut pe omul acesta.

— Cînd?

— A fost aici între zece și unsprezece.

— Sînteți sigură ?

— Absolut.

— După ce-l recunoașteți ?

— După mutră, deșteptule, spuse ea, și pe urmă îmi amintesc că a golit o jumătate de sticlă de whisky în trei sferturi de oră.

— George Fox a fost, mîrîi Jo și se adresă din nou fetei :

— A telefonat ?

— Se prea poate. Nu i-am dat atenție. Am fost atentă să nu plece fără să plătească.

— Ce mașină avea ?

— Habar n-am. Sînt zeci la stația de benzină.

— Bine, îți mulțumesc foarte mult, încheie Jo.

Ieșiră din local.

— Deci, George Fox a fost aici, recapitulă Jo pe scurt. De aici cineva a încercat să-i telefoneze de mai multe ori lui Charly Queen. Putem presupune cu mare aproximație că George Fox a fost acela.

— Am fi ajuns și mai departe dacă am ști ce-au vorbit cei doi, interveni sergentul-detectiv.

— Mă tem, spuse Comisarul X, că nu vom afla niciodată.

Țînură poliția din Miami la curent cu ultimele noutăți. Îi raportară locotenentului Sarasto că George Fox a fost văzut în apropiere de Clewiston la ora prînzului.

Sarasto promise să orienteze urmărirea în această zonă.

Jo și Tom se întoarseră la Miami. Socoteau să ajungă pe la ora 22, dar reușiră să ajungă mai devreme decît se așteptau. La ora 22 Jo era deja sub duș la hotelul „Claridge".

Cînd să închidă robinetul cu apă rece, sună telefonul.

Jo se înfășură într-un prosop și ajunse la aparat înaintea lui Tom. Aștepta să-l cheme Sarasto.

Nu mică îi fu mirarea cînd auzi vocea lui Sue Fox. Era agitată și vorbea încet.

— Jo, șopti ea, te rog, vino repede la mine.

— Nu știu dacă se mai poate azi, doamnă.

— Nu, te rog, foarte repede ! Te rog, vino imediat.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— Cred mi-e teamă că e cineva în grădină.

— Nervii, Sue, o liniști el. Mereu cînd se face întuneric vezi stafii. Auzi zgomote care nici nu există. Doar și ieri a fost la fel.

— Nu, nu mă-nșel! spuse ea agitată. De data asta precis nu, Jo. Mi-e frică. Te rog, vino imediat!

— Ei, o să vedem, spuse el și închise.

Tom nu auzi decît răspunsurile lui Jo, dar îi fu de-ajuns ca să deducă restul.

— Iar aude ceva, spuse el.

— Nu-i de mirare. Dacă va continua așa, o ia razna. Pretinde că e cineva în grădină. Bineînțeles că-i o prostie!

— De ce prostie? întrebă Tom.

— Aude lucruri care nu există.

— Ia nu mai spune! Ieri a reacționat la un zgomot real. A căzut o vază și a auzit.

— La dracu, ai dreptate! Adevărat că ieri s-a-ntîmplat ceva. Uneori te-ncurci în minciuni, încît tu însuți nu mai știi unde se termină minciuna profesională și unde începe adevărul.

— Da, Sue Fox are auzul fin. Nu uita că a fost cîntăreață de bar.

— Atunci, hai să mergem! spuse Jo.

Se îmbrăcă mai repede ca niciodată. Nu-și amintea s-o fi făcut vreodată în mai puțin de șaizeci de secunde.

11

Boyd Fletcher ajunse cu bine la Miami Beach. Singurele lucruri care-l neliniștiseră puțin erau desele controale din afara orașului și diferitele comunicări cu cifru, prin radio, către poliție. La Miami se simți mai în siguranță.

Parcă Dodge-ul într-o veche carieră de piatră nu departe de șoseaua de pe țărm. Pînă dimineață mașina nu avea cum să incomodeze pe nimeni.

Cariera de piatră era la un sfert de milă mai jos de vila Fox. Boyd își puse un halat, mănuși moi și porni.

Urcă liniștit cărarea îngustă pînă ce ajunse la gardul înalt din plasă de sîrmă. Era destul de întuneric, așa că se cățără pe el.

Cînd alunecă pe partea cealaltă într-un tufiș, i se păru că cineva a aprins sus în casă lumina. Ajunse însă neobservat în umbra casei, și se gîndi că s-a înșelat.

Ori se culcă devreme, se gîndi el, ori nu este acasă. Femei frumoase ca Sue Fox nu se retrag așa devreme la culcare.

Fletcher se ridică și se apropie de vilă. Se puse pe treabă fără să stea mult pe gînduri.

Planul lui era clar. Să ia banii din dormitor, și-atît. Dacă reușește să dispară cu banii, e bine. Dacă însă femeia îl va deranja în această operație, o va trimite după cumnat și după soț.

Nu întrevăzu nici un obstacol, intențiile lui fiind foarte clare și reacțiile posibile bine stabilite.

Boyd Fletcher, încercatul mecanic, se cățără agil pe un zid scund al terasei, deschise nestînjenit zăvorul interior al obloanelor și pe urmă ușa de la terasă.

Ajuns în casă, se opri o clipă.

Luă lanterna în mîna stîngă. În dreapta avea Mauserul, gata de tras.

Raza de lumină se plimbă peste dușumea și pe pereți. Încă din hol Boyd își făcu o imagine generală asupra împărțirii parterului. Dormitorul nu putea fi aici.

Se duse sus. Așteptă din nou la capătul scării. Nu mișca nimic, nu se auzea nimic, numai țîrîitul greierilor pătrundea surd înăuntru, iar magnetul unui ceas electric se mișca la intervale regulate.

A doua ușă pe care o deschise îl duse direct în dormitorul doamnei Fox. Se duse la fereastră, coborî jaluzelele și perdelele și făcu lumină. Nu închise ușa, ci o lăsă crăpată, pentru a păstra contactul cu zgomotele din casă, în cazul unei vizite.

În lumina puternică din dormitor putea face ușor restul. Nu dădu nici o importanță bijuteriilor aflate pe o măsuță din apropierea patului. Privirea lui căuta seiful.

În ciuda experienței sale, îi trebui cîtva timp pînă ce-l dibui. Exista o singură posibilitate, și anume în spatele madonei spaniole.

Boyd ridică madona de pe soclu și o puse jos. Seiful nu se vedea. Cînd Fletcher zgîlțîi soclul, observă că se deplasează cîțiva milimetri. Descoperi în lemn o crestătură verticală. Broasca de siguranță era așadar în soclu. Deschizînd-o, soclul se răsucea datorită unui arc ascuns și lăsa liberă deschizătura din perete. Se pare că soclul madonei era înșurubat în ușa seifului.

Trebuia să-și elibereze mîna dreaptă ca să rezolve problema broaștei de siguranță. Nu se despărțea însă cu plăcere de revolver. Arma îi dădea liniștea și siguranța de care avea nevoie. Schimbă arma dintr-o mînă în alta, pentru că trăgea aproape la fel de bine cu stînga ca și cu dreapta. Își luă apoi instrumentul său special. Împinse una din plăcuțele înguste de aluminiu în despicătură, palpă mai adînc și se hotărî să introducă și a doua plăcuță mai subțire.

Reuși abia cu a treia să apuce.

Valțul de închidere se roti, broasca ceda. Soclul nu se răsturnă însă, așa cum se așteptase Fletcher, ci se dădu la o parte.

Deschizatura de sub el era de mărimea unei cărămide. În caseta de oțel erau îngrămădite pachete de bancnote. Expeditiv ca întotdeauna, Fletcher nu stătu mult să se mire de indicațiile precise ale centralei, ci puse mînă și luă.

Mîna dreaptă se-nfundă în casetă și înșfăcă pachetele. Stînga slăbi strînsoarea pe mînerul pistolului.

În acest moment, cînd toată atenția îi era concentrată asupra prăzii, auzi un foșnet ușor.

Poate că vîntul mișcase ușa.

Își trase brusc mîna din deschizătura îngustă, dar nu putu s-o scoată. Se desfăcuse marginea mănușii.

Întoarse capul mai repede decît trupul. Apucă să vadă un braț gol de femeie, care împingea madona spaniolă. Se lăsă în jos, lipit de perete, ca să scape de lovitura masivei statui de lemn.

Peretele îi frînă însă libertatea de mișcare, iar mîna prinsă în casa de bani îl împiedică să sară spre pat. Nu

putea să tragă imediat, așa că madona de stejar îl izbi în moalele capului.

Se clătină.

Ochii mai apucară să vadă femeia. Era Sue Fox, precis era ea. Boyd își aducea perfect aminte de ea. Voi să ochească și să tragă, dar constată că nu mai are în mînă Mauserul. Mușchii brațului reacționaseră contrar voinței. Un spasm provocat de lovitura primită în cap îi desfăcuse degetele.

Arma era pe podea. Apoi Boyd Fletcher avu senzația că se găsește la cinematograf, pentru că lumina începu să se stingă.

Nu lumina se stinse, ci intervenise orbirea scurtă care apare la pierderea cunoștinței. Fletcher nu se mai putea apăra. Alunecă neputincios de-a lungul peretelui căutînd să apuce Mauserul printr-un efort disperat. Femeia pusese însă piciorul pe armă trăgînd-o spre ea. Luă Mauserul în mînă ; nu, îl ținea cu ambele mîini. Fața ei exprima hotărîre.

Boyd se holbă la țeava pistolului său credincios. Gaura rotundă se înceţoșă și se făcu prea întuneric ca să vadă ce se întîmplă cu el. Simțea că vine inevitabilul. I se făcu cald. Un vîrf incandescent îl înțepă în intestine.

Nu cunoștea încă această senzație, pentru că niciodată nu-l străpunsese vreun glonț, dar știa precis că nu poate fi decît un glonț. Așa simți un glonț.

Imediat veni al doilea și al treilea și nu mai simți absolut nimic.

Boyd Fletcher zăcea lîngă perete, ușor încovrigat. Gloanțele pătrunseseră în el ca într-un șarpe veninos care amenință omul și în care acesta trage pînă îi piere ultima suflare.

Sue Fox trase toate gloanțele, dar nu lăsă revolverul din mînă, de parc-ar fi fost lipit acolo.

Părăsi dormitorul și coborî. Cînd ajunse în hol, auzi motorul unei mașini și curînd după aceea pași grăbiți. Cineva bătuse într-o ușă. Se pare că salvatorii o găsiseră deschisă și pătrunseseră în casă.

Jo aprinse lumina.

O văzu pe Sue Fox în picioare. Era palidă ca un mort.

— Prea tîrziu, șopti ea. Am împușcat un om !

— Unde e ?

Ea făcu cu capul un gest obosit spre etaj. Apoi se trînti într-un fotoliu şi rămase cu privirea fixă.

Ca prin minune, Charly Queen nu trecuse încă de pragul morţii. Îl aşezară pe patul lui Sue.

Tom arătă spre rana de la cap şi spre cămaşa plină de sînge.

— Parcă l-ar fi izbit cu un fier de călcat.

— Femeile sînt în stare de orice, spuse Jo.

Charly, rănit grav, deschise în momentul acesta ochii. Cînd îi recunoscu, rînji.

— Credeţi că mă aveţi la mînă, spuse el respirînd greu. Eroare, domnilor, nu mă prindeţi. Vă scap printre degete. Facem pariu că vă scap ?

— L-ai omorît pe Collins ? întrebă Jo.

Queen aprobă din cap.

— Pe Goldriver, Lutherford, Smyrna şi ceilalţi ?

— Pe toţi.

Charly închise din nou ochii.

— Şi pe Lynn Fox ?

— Da, şi pe el. Lăsaţi-mă să mor în pace !

— Ai vorbit la prînz la telefon cu George Fox ?

— De unde ştiţi ?

— Te-ai întîlnit cu el ?

— Şi pe asta o ştiţi ?

Jo văzu că nu-i rămîne decît să meargă la sigur. Criminalul le va aluneca curînd printre degete, chiar dacă doar sufletul său negru trebuia să coboare în împărăţia lui Hades.

— Unde-i Fox ? întrebă Jo.

Queen îşi adună încă o dată puterile.

— Centrala, spuse el, centrala nu mai funcţionează. S-a terminat cu ea pentru totdeauna.

Cu asta terminase şi Charly Queen. Din păcate nu-l puteau reţine cu forţa. În faţa morţii erau neputincioşi.

— Bună treabă a făcut Sue, remarcă Tom încet.

Îl chemară la telefon pe locotenentul Sarasto şi-i spuseră că problema e ca şi rezolvată. Jo se ocupă apoi de Sue, iar mai tîrziu, cînd veni locotenentul, preluă el restul cercetărilor.

Reconstituirea nu prezenta nici o dificultate. Cercetările lor coincideau cu declarațiile lui Sue.

Procedura juridică era clară. Sue acționase în caz de forță majoră, în legitimă apărare.

Ceruse întîi ajutor, dar ajutorul venise prea tîrziu. A încercat să-l facă pe făptaș inofensiv amețindu-l cu madona. Amețeala n-a durat mult, asta o știau cu toții, iar cînd excelentul țintaș a încercat să ajungă la armă, Sue a luat-o și a tras, înainte ca să tragă el în ea.

Nici un procuror n-o va găsi vinovată.

Înainte de miezul nopții o patrulă trimisă în cercetare dădu peste mașina lui Queen în vechea carieră de piatră.

Jo, care merse cu ei, cercetă imediat mașina. Instinctul său ieșit din comun îi spusese unde să caute. După scurt timp scoase din acumulator ceea ce căutau de atîta vreme : Coltul 45, două încărcătoare, muniția de plumb și un amortizor de zgomot.

Nu puteau pretinde mai mult în ziua aceea.

— Cazul e ca și încheiat, spuse Tom Rowland. Nu ne mai așteaptă noi surprize.

— Azi nu, spuse Jo reținut.

— Bine, atunci rezerv un bilet de avion pînă la New York pentru mîine dimineață. Sau să iau două ?

— Poate mai rămîn o noapte la Miami, spuse Jo pe gînduri.

Apărură însă, totuși, o serie de surprize. După plecarea comisiei de criminalistică, Comisarul X constată că plecase și căpitanul la hotel. Rămăsese aici fără mașină, iar afară turna cu găleata.

O rugă pe Sue să-i împrumute mașina ei, Impala. Sue nu ezită de loc.

— Bine-nțeles, spuse ea. Cheia e în poșeta mea.

Jo căută în geantă, apoi în toate celelalte, dar nu găsi cheia de contact.

— Chemăm un taxi, propuse Sue.

— Poate dura o veșnicie. Dacă nu te supără, am să fac contactul fără cheie.

— Și eu am făcut odată la fel, recunoscu Sue. Nu demult, am pierdut cheia în oraș, cînd făceam cumpărături.

Un montor de la reprezentanţa Chevrolet a fost atît de drăguţ şi mi-a arătat cum se face legătura. Vezi că găseşti pe-aici, pe undeva, o bucată de sîrmă.

Jo părăsi casa şi auzi cum Sue încuie cu grijă uşa în urma lui. Se duse în garaj, puse din cîteva mişcări maşina în funcţiune şi plecă în noapte, prin ploaie, la Miami.

Cursa Miami-New York decola dimineaţa la nouă. Jo îl conduse pe căpitan la aeroport.

— Trebuie să-nţelegi, spuse căpitanul, pentru poliţia din New York asasinarea lui Lynn Fox e clarificată îndeajuns. M-aş fi prăjit şi eu vreo cîteva zile pe plaja de la Miami, dar asta nu e-n program. Unsprezece luni din an viaţa se compune din muncă. Înţelege-mă !

— Dar n-am spus nimic, răspunse Jo. Crezi, poate, că rămîn aici de plăcere ?

— Mă rog, nu de plăcere, dar poate pentru Sue Fox !

— Nici pentru Sue, spuse Jo. Uite, ţie îţi pot spune : din cauza Coltului lui Queen.

— Arma crimei ? Dar o avem !

— Da, e neîndoios arma crimei, explică Jo, dar de unde muşchi în ţeavă ? Între panourile uşii, unde o păstra Charly, doar nu creşte muşchi. Sau crezi că Charly a-mpodobit-o cu un bucheţel pentru vreo festivitate ?

— Muşchi există peste tot, mîrîi Tom. Putea fi chiar în maşină.

— Muşchiul nu creşte în cutia bateriei. Între locuinţa lui Charly din West Palm Beach şi Miami s-a mai întîmplat ceva cu arma asta, dar ce ?

— Asta vrei neapărat să afli ?

Jo confirmă întrebarea.

— Dacă e posibil, da. În afară de asta, Charly a mai dat un indiciu important. Precis că-ţi aminteşti. Cînd l-am întrebat unde-i Fox, a spus că centrala nu mai funcţionează, că nu va mai suna niciodată.

— Voia să explice cine e omul din umbră al întregii istorii, spuse Tom. Cine să fie, dacă nu George Fox ? George organiza şantajele, pentru că avea nevoie de bani. Informaţiile necesare şi le procura din actele fratelui său. Mai e vreo îndoială ?

— Nu asupra procedeului, se rezumă Jo să spună. Mie-mi plac totdeauna afacerile limpezi. Pentru asta am nevoie de George Fox.

— Şi dacă e mort ?

— Atunci de cadavrul lui.

— Unde vrei să-l găseşti ?

— Acolo unde a ajuns şi muşchiul în ţeavă. Nu uita, George Fox a fost văzut ieri la amiază aproape de Clewiston. Charly Queen a fost chemat la telefon de la Clewiston. De unde să ştie Queen că banii sînt în dormitorul lui Sue, dacă nu de la George ? S-a întîmplat ceva de la prînz pînă seara.

— Da, da, posibil ca să mai aduni ceva fapte în această direcţie. Deci, mult noroc !

Căpitanul intră pe culoar spre avion, iar Jo se duse la sediul poliţiei.

Sue Fox era deja în biroul lui Sarasto şi dădea o declaraţie scrisă despre incidentul din dormitor, ca să se încheie protocolul.

Jo intră. O putea privi pe Sue dintr-o parte, fără ca ea să-l observe. Avea impresia că femeia îşi revenise. Un zîmbet fugar trecu pe faţa ei bronzată.

— Nu vă deranjaţi, spuse Jo.

— Bine c-aţi venit, spuse locotenentul răsucind în mînă arma crimei, de care atîrna un carton mare. Nu ştiţi ultima noutate, Jo ! Doamna Fox susţine c-a mai văzut această armă.

Jo se aşeză în fotoliul liber şi privi întîi arma, apoi pe Sue Fox.

— Cum ai spus ?

— Cred c-am mai văzut revolverul ăsta.

— Nu-i un revolver, spuse Jo, ci un pistol, dar n-are importanţă. Unde ai văzut arma ?

Ea ezită. Răspunsul veni în sfîrşit clar şi precis.

— La cumnatul meu.

— La Lynn Fox, vrei să spui ?

— Doar am avut un singur cumnat.

Jo îşi stăpîni mirarea şi începu să plaseze noul fapt în mozaicul lui mintal.

— Eşti absolut sigură ?

— Destul.

— După ce-ai recunoscut-o ? insistă Jo.

— După mîner.

— După patul pistolului adică.

— Da, aceste plăcuțe de plastic maro aveau și la revolverul lui Lynn Fox o ciupitură. Avea forma unui fulger.

— Cînd l-ai văzut ultima oară la Lynn ?

— Era încă al doilea procuror aici.

— Deci acum patru ani.

— Cam așa ceva.

— A constatat că-i lipsește arma mai tîrziu ?

— Nu știu.

— Vom vedea imediat, spuse locotenentul Sarasto, apăsînd pe un buton.

Ceru toate anunțurile de pierdere a armelor de foc în perioada 1959—1961. Era destul de conștiincios.

După cîteva minute primi anunțurile, vreo cîteva duzini. Armele de foc nu se pierd atît de ușor.

Constatară că Lynn Fox anunțase într-adevăr pierderea armei. Tipul și numărul din anunț corespundea exact cu cele ale armei criminale.

Pentru început fu o surpriză deconcertantă. În sine însă, faptul se încadra foarte bine în desfășurarea evenimentelor, atît de bine încît Sarasto și Jo se înțeleseră fără cuvinte, dintr-o privire.

În prezența lui Sue Fox nu vorbeau cu plăcere despre asta, ca să nu amintească numele de George Fox.

După semnarea declarației, Jo o conduse pe Sue și îi predă Impala intactă.

— Trebuie să-ți procuri o cheie de rezervă, o sfătui, el.

— Înainte de a pleca, îl asigură ea. Acum mă duc la reprezentanță.

— Unde ai să pleci ? se interesă Jo.

— Încă nu știu, spuse ea. Undeva departe, cît mai departe. Trebuie să mă distanțez de toate. Și-apoi, nu știu ce-i cu George. Îmi închipui însă ! Mă tem...

— Și eu mă tem, spuse Jo, dar nu avem liniște pînă nu sîntem siguri.

— Există măcar vreun indiciu, o urmă poate... ?

— O urmă, poate ! spuse Jo.

— Nu fi așa de ambițios, îl rugă ea întinzîndu-i mîna. Oare ne vom revedea ?

— Sper, spuse Jo. Cînd termin și cînd praful se va depune pe întreaga istorie, poate. Da, cînd lichidez cazul definitiv, s-ar putea.

Ea se urcă în mașina albastră ca seninul cerului.

— Nu ești mulțumit cu ceea ce ai obținut ? întrebă ea apăsînd deja pe butonul de pornire.

Jo ridică din umeri. Spuse apoi cu două înțelesuri :

— Cînd un bărbat a încetat să fie nemulțumit, spunea bunica mea, atunci poate să se pregătească de pensie.

— Frumos, spuse ea pornind. Anunță-mă cînd ai ajuns în acest stadiu. Vin să văd de gospodărie.

„De ne-nchipuit, gîndi el în timp ce mașina ieșea din curtea poliției. Ar fi pur și simplu de necrezut."

Pentru ultima sa zi în Florida, Comisarul X avea de rezolvat un program destul de încărcat. Merse întîi pe urmele lui George Fox, acea urmă care trebuie să se fi încrucișat în după-amiaza zilei de ieri cu cea a lui Charly Queen.

Și de data asta memoria îi veni în ajutor. Își aminti că proprietarul barului de noapte, adică Rud Bartow, are o cabană lîngă lac, și că atît complicele lui, Charly Queen, cît și George Fox, fostul lui camarad de război, cunoșteau această cabană. Ce loc de întîlnire era mai aproape decît cabana ?

Locotenentul îl ajută pe Jo cît putu. De la Bonita Springs li se indică exact locul unde se afla cabana de bîrne.

Jo se duse spre prînz acolo și o găsi ușor. Făcu o inspecție minuțioasă a cabanei și cercetă prin împrejurimi. În dormitorul din spate, aproape de vechiul dulap, descoperi pe podea urme de rosătură dispuse în semicerc. Se pare că cineva mutase dulapul. Jo dădu dulapul la o parte și descoperi o scîndură de parchet nebătută în cuie, și sub ea un spațiu.

Spațiul era gol. Jo bagă mîna înăuntru și cînd și-o scoase avea sub unghii mușchi uscat. Cu acest mușchi erau astupate crăpăturile dintre bîrnele peretelui exterior. Era o metodă frecventă de astupare a găurilor, pentru a nu trece curentul printre ele.

Aici fusese deci arma ucigașă! Deci asta era explicația pentru mușchiul din țeava pistolului.

Jo căută încă vreo oră, dar nu găsi nici urmă de George Fox.

Tocmai voia să plece, cînd aproape de drumul de bîrne descoperi ceva care-i confirma prezența lui George Fox. Lucrul găsit îi întări și mai mult supoziția. Răsturna toată construcția cazului, care acum se prăbușea din temelii. Jo căutase inconștient un punct de sprijin pentru bănuielile sale și-l găsise.

Avea în mînă întreaga rezolvare.

Se întoarse în grabă la Miami, ca să fie acolo înainte de închiderea cazului, și reuși.

Pînă-n ora șaptesprezece vizită o bancă și o agenție.

Își rezervă un bilet de întoarcere la Pan American Airlines de pe bulevardul Sunrise, apoi îl rugă telefonic pe locotenentul Sarasto să vină la hotelul „Claridge".

În timp ce-și făcea valiza, îi raportă locotenentului rezultatul cercetărilor sale la lac. Îi strică iubitorului de culori întreaga dispoziție, dar îl învioră explicîndu-i că cercetarea în continuare a cazului nu mai intră în raza de acțiune a lui Sarasto.

Înainte de a părăsi hotelul, îi mai telefonă o dată lui Sue. Fata din casă îi spuse că doamna Fox a plecat; încotro, nu știa.

Cu asta, Jo își încheie vizita sa în Florida.

12

În apartamentul lui Jo din New York Bronx, Gun Hill Road, sună telefonul. Era ora 09 și 40 fix, ora coastei de est. Jo se întorsese abia după miezul nopții și mai era încă în pat.

Se gîndea că poate e căpitanul, dar nu era el, ci altcineva.

De sperat, Jo nu-și pierduse speranța ca omul acesta să iasă la suprafață, dar nici în cele mai îndrăznețe visuri ale sale nu se așteptase ca George Fox să apară atît

de repede. Obosise și el de jocul de-a v-ați ascunselea și dorea, în sfîrșit, să lase cortina.

— Ați auzit foarte bine, spuse vocea sonoră. Vă vorbește George Fox. Știu că nu aveți de gînd să vă opriți. V-aș propune deci să ne întîlnim.

— Cu plăcere, răspunse Jo binevoitor. Unde, domnule Fox ?

— La mine, natural. Cunoașteți locuința : strada Houston Vest, numărul doi, opt, opt, la Shakespeare.

— Bine, atunci la Shakespeare ! spuse Jo.

— Însă vă rog să veniți singur, Jo.

— Bineînțeles, domnule Fox. Cînd să fie ?

— Cît mai repede posibil. Să trecem mai repede peste lucrurile neplăcute.

Jo intră sub duș, se rase cu grijă și se îmbrăcă. În timpul micului dejun vorbi cu cineva la telefon.

Scoase mașina din garaj și coborî spre Manhattan. Înainte de unsprezece parcă mașina, intră în bloc și se urcă cu liftul la numărul douăzeci.

Sună. Îi deschise o femeie de serviciu.

— Dumneavoastră sînteți domnul ? întrebă ea.

— Care domn ? se interesă Jo.

— Care a cerut să fac curat în locuință.

— Nu chiar același, spuse Jo, dar am o întîlnire aici.

— Plec imediat, spuse femeia. Am terminat.

Jo intră în apartament. Nimic nu se schimbase de la ultima lui vizită. Se ridicase doar puțin praful, care plutea acum în aer.

Jo inspectă toate încăperile. Nu era nimeni. Se așeză comod într-un fotoliu și fumă o țigară. Tocmai voia s-o stingă, cînd sună telefonul.

Jo răspunse.

— Fox, spuse vocea cunoscută. Constat că ați ajuns, Jo.

— Punctual ca soarele. Unde vă ascundeți, Fox ?

— Viu imediat. Am vrut să mă conving numai că cometa nu are o coadă de agenți de poliție după ea.

— Mă subapreciați, spuse Jo.

— Sper să nu vă supraapreciez, spuse celălalt. Încă ceva, Jo. Cînd se deschide ușa, s-ar putea să rămîneți

cam surprins. Vă rog să nu puneţi imediat mîna pe revolver.

— Cum ? Eu ?... spuse Jo. Mă bucur de întîlnirea noastră.

— Atunci, pe curînd.

— Pe curînd, spuse Jo cu răceală.

Cît fumă două ţigări, se uită de cîteva ori la ceas. Cel care telefonase nu se grăbea, cu toate că era prin apropiere, din moment ce spionase intrarea clădirii.

În sfîrşit, Jo auzi paşi. Se apropiară, se răriră, apoi se opriră.

Se auzi cheia în broască, apoi un zăvor tras şi uşa se deschise fără zgomot.

În cadrul uşii stătea Sue Fox, frumoasă ca întotdeauna, dar foarte hotărîtă şi cu faţa mai puţin prietenoasă ca de obicei.

Jo nu văzu nici un motiv să se ridice şi s-o întîmpine. Aşteptă să închidă uşa şi să intre.

— Eşti surprins ? întrebă ea.

— Nu, spuse el zîmbind.

— Dar nu m-ai aşteptat, nu ? Sau ?

— Nu, spuse el. În fond, mi s-a anunţat George Fox. Şi chiar de două ori. Totuşi, nu sînt surprins că George n-a putut veni, e mort. Ai preluat tu rolul lui, pe care toţi credeam că-l joacă George de ani de zile. Bietul Fox, n-a fost decît un sărman şi nevinovat tont !

Sue purta un costum bleumarin de stewardessă. Îi venea impecabil. Nu venise ca să încheie cu Jo socotela cea de pe urmă. El bănuia de ce venise, dar ştia că trebuie s-o dezamăgească.

Pentru moment nu păru prea mirată că el ştie atîtea.

Deodată zîmbi.

— Ce ai de spus ?

— Păi, cam atîta că încă de pe cînd erai cîntăreaţă într-un local de noapte aveai o voce joasă, plăcută şi că-ţi făcea plăcere uneori să-ţi uimeşti spectatorii imitînd vocile bărbăteşti. Treaba asta o ştiu de la agentul tău, care a lucrat ani de zile pentru tine, şi mai ştiu şi altele de la el.

Jo făcu o pauză şi ridică mîna :

— Stai jos !

— Mulțumesc, prefer să stau în picioare.

— Atunci să nu arunci vina pe mine dacă spusele mele te vor da gata.

— Vrei să mă dai gata ? întrebă ea rîzînd.

— Ai puțină răbdare !... Era odată, începu el, o fată foarte orgolioasă și nu prea talentată. Voia să pună mîna pe un băiat de familie bună. Mititica știa că pretendentul se cam clatină material și că-l poate ademeni în grădina căsniciei numai dacă-i oferă o avere frumușică. Își făuri deci un plan cu ajutorul căruia să-și poată preschimba într-o jumătate de milion puținii bani de care dispunea. Își aminti de un vechi prieten, proprietarul unui club de noapte din Miami. Numele lui ? Rud Bartow. Pseudonim : Ted Parker. La rîndul său, Parker făcu rost de un alt vechi prieten, un țintaș de elită, pe nume Charly Queen.

Apoi Sue Fox făcu rost de altceva, și anume de adresele unor oameni bogați, care puteau fi șantajați. Materialul pentru aceste șantaje le lua din actele cumnatului ei, procurorul Lynn Fox, care lucra acasă cu ele.

A ținut figura ! Sue șantaja, își plătea din sumă complicii și apoi ucidea victimele, pentru ca să nu sufle nici unul. Totul a mers strună, într-adevăr, de șapte ori, adunîndu-se astfel o sumă care nu era de disprețuit.

Micuța avea acum bani, ucigașii își aveau partea lor, iar cumnatul procuror a fost mutat la New York. Însă plecarea sa jalnică din Miami, cele șapte cazuri misterioase nerezolvate nu-i dădeau pace lui Lynn Fox. A început să bănuiască ceva. Poate că și fratele lui, George, i-a dat vreun indiciu într-un moment de luciditate. Oricum, Lynn a plecat în Florida, să clarifice cazurile din trecut. Faptul putea s-o pună în pericol pe Sue. Iată de ce ea își chemă vechii prieteni în ajutor. George, care devenise încă dinainte suspicios și neîncrezător în reușită, mi-a telegrafiat.

Jo se adresă acum direct lui Sue Fox :

— Nu mi-ai trimis tu, draga mea, telegrama, ci George. Tu i-ai aflat conținutul abia cînd ai citit-o. Pe atunci credeam că e o măsură de prevedere din partea ta. Moartea bruscă a lui Lynn ne-a tulburat tuturor puțin privirea, iar lui George chiar mintea. Cînd m-ai cunoscut

pe mine, rivalul tău, ți-a fost ușor să faci jocul. Ți-ai chemat din nou prietenii ucigași. Eu le-am scăpat printre degete și l-am lichidat pe unul dintre ei. Tu singură l-ai sacrificat, pentru că devenise inutil datorită rănii.

Cu timpul, centrala, adică Sue Fox, a început să-și facă griji. George mai trăia încă, dar după moartea fratelui său făcea orice, fără a se opune. Era în drum spre o instituție de dezalcoolizare, dar l-ai chemat înapoi, ca să-l folosești în ultima scenă, și anume a propriei morți. Momeala era acum averea lui Lynn Fox, pentru care existau doar doi moștenitori : George și Sue Fox.

Cît Jo își trase sufletul, Sue spuse :

— Da, grozavă fată !

— Răbdare, va fi și mai grozav, spuse Jo. După ce-am dat de urma lui Queen, totul s-a complicat. Poliția l-a lăsat liber și Queen a primit un telefon. L-ai înfuriat foarte tare. Sub un pretext oarecare l-ai îndreptat spre cabana lui Parker. Dar nu i-a telefonat George Fox, ci tu însăți. George a stat la un motel și a golit o sticlă de whisky în timp ce i-ai telefonat lui Queen. Ulterior, l-ai convins pe George că e neapărat necesară o discuție personală cu Charly Queen, de care depindea ca totul să rămînă secret.

I-ai trimis lupului oaia. George, fraierul, lipsit de voință cum era, s-a dus la cabană încrezător și Queen l-a împușcat, așa cum prevăzuseși. Unde a dus Charly cadavrul, nu se știe. Probabil că l-a scufundat în lac. Eu n-am reușit să-l găsesc. Între timp, tu ai scos revolverul din cabană și l-ai ascuns în mașina lui Charly. Trebuia să-l prindem din cauza armei, în cazul în care n-ar fi reușit planul de aseară. Dar totul a mers strună.

— Vrei să spui..., rosti Sue foarte încet.

— Nu că vreau să spun, știu ! spuse Jo. Mi-ai telefonat pentru că n-ai vrut să-l omori pe spărgător fără să se știe. Totul trebuia să pară o simplă coincidență. Consecventă, l-ai pîndit pe Charly în casă, l-ai doborît și l-ai împușcat, cînd își făcea de lucru la seif... Pînă aici totul a mers bine și nu s-ar fi putut dovedi niciodată nimic. N-ai fi intrat la apă nici pentru faptul că banii de la bancă s-au topit, nici că ai economisit mai puțini bani decît spuneai în anii petrecuți la clubul de noapte. Nu,

altceva te-a trădat. E acel fleac de nimic, care te dă de gol.

— Sînt foarte curioasă, spuse Sue, stăpînă încă pe ea.

Jo băgă mîna în buzunar și scoase ceva mic, pe care-l ținea în pumn.

— Fleacul îl am aici, spuse el fără să desfacă pumnul. Mașina ta mi-a spus adevărul. Trebuia să fac contactul, pentru că ai pierdut cheia. Contactul era făcut însă de tine încă de după-amiază. Altfel n-ai fi putut să te-ntorci la Miami după ce l-ai dat pe George pe mîna ucigașului în cabana lui Parker.

— Aiurezi ! strigă ea deodată.

— Sînt chiar prea lucid. Iată aici, doamnă, dovada.

Jo desfăcu pumnul. În palmă avea cheia de contact de la Impala, pe care o găsise nu departe de cabana lui Parker.

— I-a căzut lui George din buzunar, urmă Jo, poate cînd l-a împachetat Charly. Altă explicație nu există. Asta dovedește că tu ai fost acolo ; căci mașina trebuia într-un fel să se-ntoarcă la Miami.

După ce Jo termină ce avea de spus, Sue îl rugă să-i dea o țigară. Jo îi dădu.

— Așa e ? o întrebă el cînd îi aprinse țigara.

— Afară de cîteva amănunte neînsemnate, recunoscu Sue Fox, așa e.

— Tu ești centrala ?

— Dar cine oare ?!

— Și o spui atît de liniștită și nepăsătoare ?

Sue dădu din cap și fumă mai departe.

— Sînt calmă și nepăsătoare, pentru că te consider inteligent, Jo. Îți fac o propunere ! Sînt o femeie destul de arătoasă, îl moștenesc pe Lynn Fox, îl moștenesc pe George Fox ; casa din Miami și locuința din New York sînt ale mele. Toate la un loc fac cam un milion de dolari. În afară de faptul că te apreciez foarte mult și am încredere în talentul tău de a spori această avere. Ești singurul om în lumea asta care știe cine a tras sforile. Nimeni nu te obligă să divulgi ceea ce știi. Putem pune totul pe seama lui Charly Queen și a lui George și ne petrecem restul vieții în tihnă în Bahamas.

— Bine, spuse Jo. Dar dacă nu sînt de acord ? Cum îţi imaginezi atunci restul vieţii ?

Sue Fox nu mai zîmbea.

Uitase să tragă din ţigară şi-l rugă pe Jo să i-o aprindă din nou.

În timp ce el se pregătea, nu dădu atenţie pentru moment mîinilor ei. Fulgerător, ea scoase din costum un revolver „Beretta", o armă de damă, mică, dar cu efect mortal.

— Atunci mi-am închipuit viaţa astfel, spuse Sue Fox şi ţinti spre Jo. Adică fără tine ! Îmi vine greu să te lichidez, dar n-am de ales ! Nu te voi uita toată viaţa, totuşi o voi face. Altfel, viaţa mea ar fi şi mai scurtă.

Ridică încet arma, dar nu reuşi să tragă.

Bărbatul care intrase fără zgomot în apartament o prinse pe la spate în braţe, strîns şi repede.

Tom Rowland îi lipi lui Sue Fox coatele de trup. Arma se descărcă în jos, fără urmări pentru Jo.

— Laşule, gîfîi ea furioasă. Deci, n-ai venit singur !

— Da, sînt destul de laş, recunoscu Jo, mai ales în situaţii complicate, cînd eu şi Tom lucrăm cu plăcere mînă-n mînă.

Cătuşele răsunară la încheieturi ; un zgomot supărător în încăperea primitoare.

După ce maşina poliţiei o luă pe Sue Fox, Jo Walker îi predă căpitanului într-un plic închis cheia de contact de la Impala.

— Se cam înghesuise în tine, hm ? mormăi căpitanul Rowland cînd părăsiră locuinţa. Vreau să-ţi amintesc că scorpionul nu-i porumbel.

— Oricine se poate înşela, spuse Jo. Important e să nu te-nşeli mereu. Pînă la urmă găseşti unde-ai greşit. Mai pot să-ţi mărturisesc ceva ?

— Ce anume ? întrebă Tom.

Jo îi spuse abia cînd coborîră cu liftul.

— Urăsc whiskyul de proastă calitate, solo-urile de vioară şi cazurile de acest gen, spuse el. Însă, după părerea mea, Sue Fox, ca femeie...

Lector : CONSTANTIN OLARIU
Tehnoredactor : ELENA BABI

Tiraj 80.160. Coli tipar 9,5.

Tiparul executat sub comanda nr. 39 099 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1
București
Republica Socialistă România

În colecția «ENIGMA»

Au apărut:

E. Braghinski și E. Reazanov	ZIGZAGUL NOROCULUI
Francisco García Pavón	DOMNIA LUI WITIZA
K. Kwaśniewski	VOI PUNE ACTORII SĂ REPETE
Kedar Nath	AL TREILEA OCHI AL LUI SHIVA
Iulian Semionov	VALIZA CU AMPRENTE
Dmitri Tarasenkov	OMUL DIN GANG
Agatha Christie	ANUNȚUL MORTUAR

Sub tipar:

Joe Alex	ACOLO UNDE E STĂPÎNĂ PRIMĂVARA
René Cambon	DRAGII NOȘTRI DISPĂRUȚI
Charles Exbrayat	VĂ AMINTIȚI DE PACO?
Dashiell Hammett	UN OM SUBȚIRE
Michael Innes	MISTERUL MANUSCRISULUI
Bogomil Rainov	INSPECTORUL ȘI NOAPTEA

Editura UNIVERS

Lei 5,25